

*Posebnu zahvalnost dugujemo
Vladimiru Popoviću zbog velike pomoći
na ustupljenom dokumentacionom materijalu
kako bi ova publikacija predstavljala faktografski
pričaz jedne karijere, a ne zavodljivu osvetu...*

Javni dosije – protiv zaborava

**Slučaj službenika
ALEKSANDRA TIJANIĆA**

**EDICIJA
JAVNI DOSIJE – PROTIV ZABORAVA**

**Sveska br. 1
SLUČAJ SLUŽBENIKA ALEKSANDRA TIJANIĆA**

Izdavač:
**Komitet pravnika za
ljudska prava (YUCOM)**

Majke Jevrosime 29,
11000 Beograd
Tel: +381 11 3230 441
Fax: +381 11 33 44 235
E-mail: yulaw@eunet.yu
www.yucom.org.yu

Za izdavača:
Biljana Kovačević-Vučo

Uređivački odbor:
Milan Antonijević
dr Suzana Blesić
Dušan Bogdanović
prof. dr Lino Veljak
Staša Zajević
Biljana Kovačević-Vučo
prof. dr Žarko Korać
Mirna Kosanović
prof. dr Stevan Lilić
dr Nebojša Popović
dr Milan St. Protić
Milan Simić
Katarina Spasić

Lektor:
I. Popović

Dizajn korica i ilustracija:
Predrag Koraksić-Corax

Grafička priprema:
SPECTRA Advertising

Štampa: **GRAFONIN**
tiraž prvog izdanja: 1000

ISBN 86-83209-15-6
© Komitet pravnika za
ljudska prava (YUCOM)

„Ako Zoran Đinđić preživi, Srbija neće...“

(Aleksandar Tijanić, savetnik predsednika Koštunice,
mesec dana pred ubistvo Zorana Đinđića)

PROLOG	7
UVOD	9
BIOGRAFIJA	11
Početak karijere – Branilac lika i dela	12
Uspon u karijeri – odnos sa Mirom Marković	16
Zenit u karijeri – Miloševićev ministar	21
Miloševićev ex-ministar	27
Miloševićev ex-ministar – pred 5. oktobar	50
Posle 5. oktobra...	56
Uvek na strani pobednika – Koštuničin savetnik	63
Ubistvo premijera	104
„Sablja“	105
Rušenje Vlade	108
Izborna kampanja Koštunice i DSS-a	123
Koštuničina vlada	126
Direktor RTS-a	134
„Gigant novinarstva“	141
Dvoličnost	152
Spinovanje laži	158
Drugi o Tijaniću	180
Mizogonija kao stav prema ženama	189
Javni linč Zorana Đinđića	193
Epiilog	202

Otvaranje dosjea, kao prvi korak u demontaži kriminalizovanih „službi“, nije se dogodilo do današnjeg dana, pa ni ilustracija ni raskid sa kriminalnom prošlošću. Nerazlikovanje demokratskih političkih opcija od kriminogenog ponašanja branilaca Miloševićeve ratne ideologije stvorilo je uslove za ubistvo premijera Đindića, pobedu kontinuiteta, nesaradnju sa Hagom kao i regeneraciju Miloševića i njegovih sledbenika.

Vanredno stanje koje je proglašeno posle ubistva premijera Đindića bilo je poslednja šansa za definitivni raskid sa režimom ratnih zločina i mafije, onemogućavanje Miloševićevih javnih i tajnih centara, kao i njihovih petooktobarskih naslednika, da preuzmu glavne poluge moći. Odlukom Ustavnog suda kojom je vanredno stanje zvanično proglašeno protivustavnim, zatvoren je krug zla i poslata opomena da će svi oni koji preduzmu mere diskontinuiteta biti stavljeni van zakona.

Kako otvoriti dosjee u situaciji kad su glavni protagonisti Miloševićevog režima u vlasti ili je podržavaju?
Kako otvoriti dosjee kad je šef BIA čovek bez javne biografije („Tajni dosjeli biće otvoreni posle 30 godina“), a direktor „javnog servisa“ RTS-a nekadašnji Miloševićev ministar? U situaciji kad je glavni Miloševićev propagator rata Milorad Vučelić svakodnevni tumač i vrhovni arbitar naše

„grešnosti“? Kako otvoriti dosjee kad vojne sudije, tužioci i ostali protagonisti prikrivanja zločina u Topčiderskoj kasarni javno prete i kompromituju one koji sumnjaju u njihovu zvaničnu verziju?
Primera je bezbroj, a nepravda se umnožava. Umesto da čekamo da nas vlast ubedi da nam nije u interesu da saznamo šta se skriva pod velom državne tajne, umesto da pasivno dočekamo novo ubistvo, aferu, kampanju u kojoj ćemo ponovo biti krivi zbog toga što više verujemo činjenicama i razumu nego zvaničnoj verziji, vreme je da preuzmeme svoj deo odgovornosti i da izvršimo pritisak da se obelodani ono što se krije.

Srbiji je potrebno sećanje. Dogodilo se toliko ružnih stvari da je normalno da sećanja počinju da blede i da se u naša sećanja sve češće nezvano useljavaju tuđe intervencije i interpretacije. Srbiji je potrebna normalnost, a ona se može dostići samo ukoliko se javno i glasno kaže ko je ko. **Zato je potrebno da učinimo mali napor i povratimo sećanje bar na ono što je učinjeno javno, na ono što je javno rečeno i na ono od čega se nikad nismo ogradiili.** S nadom da se i to u međuvremenu ne proglaši tajnom.

I to je jedini razlog zbog koga je ova edicija pokrenuta.

ZAŠTO ALEKSANDAR TIJANIĆ

Javne izjave Aleksandra Tijanića (u daljem tekstu: AT) objavljaju se kao prvi slučaj u ediciji „Javni dosije“ pre svega zbog poklapanja azbučnog i abecednog reda prvog slova imena predmeta našeg istraživanja.

Opredeljenje za AT je i rezultat njegovog provokativnog i specifičnog nastupa u javnosti, koji se veoma često kvalificuje kao izraz njegovog nesputanog talenta. Osim toga, činjenica je da je ovaj novinar imao veoma raskošnu karijeru, raskošniju od njegovog novinarskog izraza, pa je tako bio ministar u vladu Mirka Marjanovića, pa savetnik predsednika SRJ Vojislava Koštunice, pa vrhovni arbitar naše svakodnevice, naročito politike Đindjićeve vlade, pa večiti proganjeni disident i pravednik, i na kraju generalni direktor RTS-a.

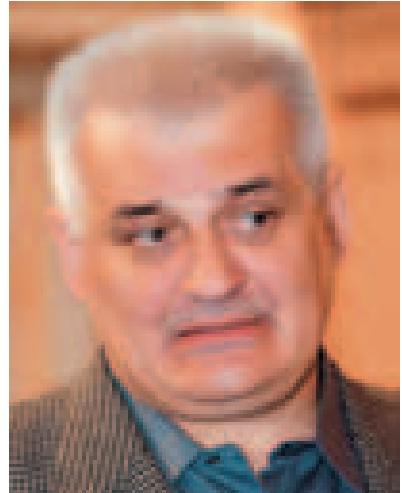
AT je na funkciju generalnog direktora RTS imenovan rešenjem Vlade Srbije od 18. marta 2004. godine (Sl. gl. RS 30/04), i to po odredbama Zakona o javnim preduzećima i obavljanju delatnosti od opštег interesa (Sl. gl. RS 25/00, 25/02), kojim je predviđeno da direktora javnog preduzeća (ne generalnog direktora) imenuje i razrešava Vlada Republike Srbije. Koliko je Vladi Republike Srbije bilo važno da izabere AT na nepostojeću funkciju prema Zakonu o javnim preduzećima, svedoči činjenica da je zbog njegovog imenovanja prenebregnut Zakon o radiodifuziji od 19.7.2002. (i 26.8.2004), koji predviđa da generalnog direktora RTS-a imenuje i razrešava Upravni odbor, koga prethodno imenuje i razrešava Savet radiodifuzne agencije. Objasnjenje Vlade zašto u ovom slučaju nije primenjen Zakon o radiodifuziji nije samo logički i zakonski nonsens, nego predstavlja drugi ozbiljan upad u pravni sistem Srbije (prije je bio ponovni izbor već izabranog guvernera Narodne banke Srbije). Suprotno objašnjenju, Vlada je očigledno imala ozbiljan problem, jer prema Zakonu o radiodifuziji AT ne ispunjava uslove za izbor generalnog direktora. Koštuničina vlada nije mogla da propusti takvu priliku zbog takvih „legalističkih trivijalnosti“. Ni prema Zakonu o radioteleviziji (koji je ukinut Zakonom o radio difuziji što znači da

su ta dva zakona u logičkoj i zakonskoj vezi) AT ne bi mogao biti izabran za generalnog direktora Radio televizije Srbije, jer „Vlada imenuje generalnog direktora na osnovu javnog konkursa“. Očigledno je da i sama ideja da neki javni konkurs dovede u pitanje AT zbog npr. fakultetske spreme opredelila je Vladu da ozbiljno povredi zakon i kandiduje sebe za sve vrste političke, moralne, pa možda i pojedinačne krivične odgovornosti. Jednog dana, naravno.

U takvoj situaciji interes za javni dosije AT dobija poseban značaj. Koji su to kvaliteti ovog čoveka koji su Koštuničinu vladu, koja se najviše deklarisala kao legalistička, nateriali da se legitimiše kao vlada koja će zakone koji su usvojeni u mandatu Đindjićeve i Živkovićeve vlade poštovati prema sopstvenom nahođenju i u onoj meri u kojoj njoj to bude odgovaralo? Koja je to tajna moć čoveka da „princip legalizma“ bude gurnut u stranu dok se ne obezbedi njegov nesmetan rad u punom kapacitetu? Naravno, da je AT interesantan i zbog toga što bi on (i ne samo on) trebalo da bude predmet ispitivanja Istracione komisije na osnovu izričitog slova zakona, i to ne zbog svojih postupaka i izjave nego po položaju koji zauzima – a nije. Pitali smo se i kako se dogodilo da se biografija ovog novinara koji i dalje u javnosti slovi za jednog od najslobodnijih i najosebujnijih ljudi neopterećenih autoritetima, tako sistematski zaboravlja, potiskuje i poništava. Kako se dogodilo da ljudi koji su bili predmet i žrtve njegovih kampanja, kleveta i pretnji zaborave šta je on govorio, odmahuju rukom i govore „ma pusti, to je T“? **Šta je to što njega kvalifikuje da uvek bude izuzet od primene zakona?** Zašto AT nije odslužio svoju kaznu zatvora u trajanju od 15 dana? Pitanja je bezbroj, a odgovor, prema našem mišljenju, može da bude samo jedan. On se, pre svega, krije u tome koga AT propušta da napada, koga i kada AT hvali, koga i u kom periodu AT napada i naravno u tome koga AT stalno napada, bez obzira na vreme i mesto. Nadamo se da ćemo ovom publikacijom dati odgovor na postavljena pitanja.

... biografija

DATUM I MESTO ROĐENJA:

13. XII 1949, Podujevo

OBRAZOVANJE:

- osnovnu školu završio u Đakovici
- gimnaziju u Prištini

STRANAČKI ANGAŽMAN:

- Predsednik Akcione konferencije Saveza komunista u kući „Politika“
- Iako nema podataka o članstvu u DSS-u, učestvovao je na tribinama ove stranke i predstavljao je na javnim nastupima; za funkciju direktora RTS-a je predložen upravo od strane DSS-a

KARIJERA:

- kurir i arhivar u kući „Politika“
- službenik u dokumentaciji „NIN“-a od 1976. novinar i urednik „NIN“-a
- glavni urednik „Intervjua“, 1984-1985
- sarađivao u „Slobodnoj Dalmaciji“, „Oslobodenju“, „Danasu“, „Startu“, „Borbi“, „Dnevnom telegrafu“, „Blic News“-u, banjalučkim „Nezavisnim novinama“
- predsednik Radničkog saveta „NIN“-a, 1998.
- glavni urednik „Sportskog žurnala“, 1991.
- direktor i glavni urednik TV „Politika“, 1993-1994.
- direktor televizije „BK Telekom“, 1994-1996.
- ministar za informisanje u vlasti Mirka Marjanovića, 1996.
- vlasnik dnevnog lista „Građanin“, 1997.
- savetnik za medije predsednika SRJ, Vojislava Koštunice, 2001-2003.
- novinar nedeljnika „NIN“ 2003-2004.
- direktor RTS, od marta 2004.

Kažnjavan. Kazna od 15 dana zatvora zbog fizičkog sukoba u sudnici Četvrtog opštinskog suda u Beogradu. Kaznu nije odslužio.

početak karijere – branilac lika i dela ...

Svoju profesionalnu karijeru Aleksandar Tijanić započeo je kao kurir i dokumentarista u arhivu „Politike“. Ubrzo, od kurira i arhivara napreduje do novinara „NIN“-a. Njegovi novinarski počeci obeleženi su tekstovima o gradskom saobraćaju, mesnim zajednicama, socijalističkim savezima... Kao istaknuti član Saveza komunista, novinar - početnik Tijanić u svojim tekstovima često citira tadašnje prominentne političke rukovodioce: Staneta Dolanca, Branka Mikulića... Posebno je interesantan deo Tijanićevog novinarskog opusa koji se bavi likom i delom Josipa Broza Tita. Fascinaciju Maršalovim delom, Aleksandar Tijanić je iskazivao u svojim tekstovima, u kojima je Josipa Broza branio čak i od članova Titove porodice...

Početkom 1986. Tijanić počinje da piše za hrvatske novine:

„Slobodnu Dalmaciju“, „Start“, „Danas“.

● RANI RADOVI DVADESETOSMOGODIŠnjeg TIJANIĆA (U TITOVO VREME)

„Da najbolja volja GSP, tako reći neprekidni kurs primene pravilnika preduzeća koji reguliše odnos putnika i osoblja, ne može da donese potpunije rezultate, govori svakodnevno iskustvo. Na sastanku se svi slože da će od danas izuzetnim ljubaznostima i pažnjom bezbolno amortizovati eksplozije nervoznih putnika, ali, kada uđete u autobus... ne zna se ko više praska!“

(„NIN“, 1976)

„Koriste li nova gradska naselja sve mogućnosti za samoorganizovanje društvenog života u mesnoj zajednici ili se izgovori svode na jadikovke zbog nepostojanja odgovarajućih objekata?“

(„NIN“, 1976)

„Način rada Socijalističkog saveza i društvenih organizacija se moraju uskladiti sa vremenom – o tome je u Zagrebu nedavno govorio i Stane Dolanc (u to vreme najmoćniji čovek posle Tita – prim. autora) – jer se i u povoljnim materijalnim uslovima rad svodi na maratonske sastanke kojima se proverava izdržljivost prisutnih građana.“

(„NIN“, 1976)

● ODBRANA LIKA I DELA

„...Titov lik je postavljen na petohiljadarku samo po jednom kriteriju; ona je, zasada, najkrupnija novčana jedinica koju imamo! Međutim, to ukazuje na kratkovidost predlagачa... U skoroj budućnosti, kad dobijemo još krupniju novčanicu od deset hiljada dinara – onda će se lik sa nje menjati za „dva Tita“. Izbegavanje takvih situacija više je stvar dobrog ukusa nego političkog sluha.“

„...Tito nije zaslužio obeležje koje iz dana u dan gubi vrednost bez izgleda da uskoro napipa dno.“

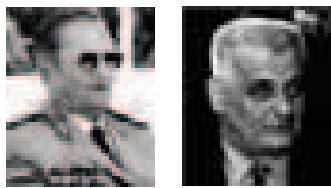
(Tito, novac i mi, „Slobodna Dalmacija“, 1986)

... početak karijere – branilac lika i dela

„Nemam 'pravno relevantne dokaze', ali mi se čini da u **Dedijerovom (Vladimir Dedijer, najpoznatiji Titov biograf – prim. autora)** postupku demistificiranja ličnosti Tita i njegovog približavanja liku „velikog revolucionara sa ljudskim slabostima i greškama“ – ipak leži pokušaj političke demontaže.“

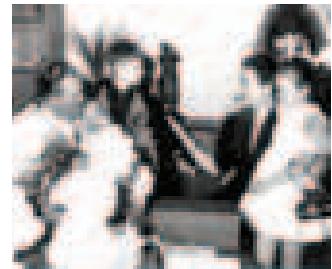
(*Tito, Kardelj – novi prilozi, „Slobodna Dalmacija“, 1986*)

„Jednostavno rečeno, ne dopada mi se način na koji neki ljudi analiziraju Broza. ...Ono što je Broz uradio – dobre, značajne i eventualno loše strane njegovog delanja, biće predmet istorijske procene u budućnosti. **Ne delim, međutim, mišljenje da njegov značaj u istoriji jugoslovenskih naroda može biti pomeren sa verovatno, najznačajnijeg mesta.**“

(*Šta radimo i Titu i Brozu, „Slobodna Dalmacija“, 1986*)

„Naravno, Broz ne odgovara za delanje svojih naslednika, niti svoje obitelji, ali u određenim koordinatama oni se – hteli mi to ili ne – neminovno povezuju s Titom. U takvim slučajevima **možda je ukusnije posegnuti za Zakonom o upotrebi imena i lika Josipa Broza**. Možda je taj Zakon jači od onog autorskog i **možda Tita**, u specifičnim slučajevima, **valja štititi od rodbine, prijatelja i naslednika. Svih vrsta!**“

(*Pravo naslednika Tita, „Slobodna Dalmacija“, 1986*)

„Izvesno je, naime, kako je drugarica Broz, proživevši četvrt veka pored legende, i sama oboljela od sindroma legendarnosti...“

(*Šta traži Jovanka Broz, „Slobodna Dalmacija“, 1986*)

„Ali, Tita više nema, a velike istorijske uloge nisu prelazne...“

„Čak i legende greše – tako je, prošlog meseca – **Miša Broz** (intervju „Poletu“) rekao da je njegov otac, poput drugih ljudi, mnoge stvari uradio dobro, ali je ponegde i grešio. Takva ocena, za sada ostaje u krugu porodice, ali se njoj može pridodati definicija da se genijalnost vođe vidi u sposobnosti da za sobom ostavi situaciju koja uliva poverenje ljudima – jer je situacija takva, da se neminovno nameće zdravom razumu, te će ljudi, i bez njegove genijalnosti, moći uspešno da se nose s njom!“

(*Treba li nam „novi“ Tito?, „Slobodna Dalmacija“, 1986*)

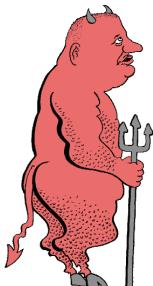

„Naime, neki ljudi koji su, sticajem okolnosti, živeli pored njega, tako uporno pokušavaju da ga predstave kao 'običnog čoveka', da se njegova legendarna spontanost i ležernost zaista ukazuju, ne kao kvalitet, već u obliku 'malih slabosti velikog čoveka'.“

„Sve ovo napominjem samo s jednim ciljem; **za mene**, a pretpostavljam i većinu moje generacije rođene pedesetih godina, **Josip Broz nikada neće biti običan čovek**, ma koliko velika bila zbrka njegovih „običnih gestova“!

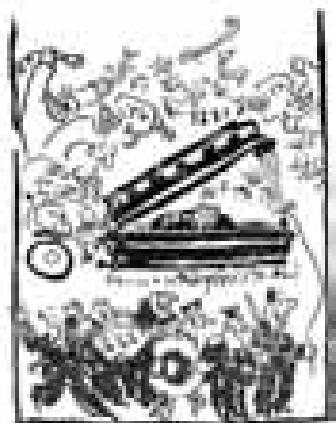
(*Što je Tito nama i što smo mi njemu?*, „Slobodna Dalmacija“, 1986)

„...Pogledajmo, recimo, ilustraciju koja se prije dva tjedna pojavila u jednoj našoj novini (**shvatit ćete zašto ne spominjem autora i list – neka čuvari reda, mira i blagostanja sami zarađuju svoju varijablu**)...“

„...U ovom konkretnom slučaju ja, također, imam pravo da – ne diskutujući o političkim implikacijama poruka i ne braneći pokojnikovo djelo, njega ima što braniti – ovaj crtež nazovem 'neandertalskom umjetnošću' (uz dužnu ispriku autorima pećinskih crteža).“

(*Tito i vitezovi Okruglog stola*, „Slobodna Dalmacija“, 1986)

Za Tijanićev period podilaženja hrvatskoj javnosti vezuje se i afera sa pseudonimom „Ratko Rodić“. Naime, u to vreme u hrvatskom „Danasu“ pojavljuju se tekstovi potpisani ovim imenom. Pojedine beogradske kolege optužuju Tijanića da upravo on stoji iza ovog pseudonima i da tekstove škakljive sadržine ne sme da potpiše svojim imenom već se zaklanja iza „Ratka Rodića“. Tijanić odbacuje ove optužbe i čak tvrdi da nikad nije bio ni u stalnom ni u honoranom ugovornom odnosu sa bilo kojom novinom u bivšoj SFRJ. Međutim, demantuje ga činjenica da je do tada objavio na stotine tekstova u hrvatskoj štampi („Slobodna Dalmacija“, „Start“...). Četrnaest godina kasnije Tijanić priznaje da je bio Ratko Rodić, kao i da je bio najplaćeniji hrvatski novinar.

„Prije politike, Milošević je bio privrednik. Diplomirani pravnik iz Požarevca bio je generalni direktor 'Tehnogasa' i predsjednik 'Beogradske udružene banke'. **Zna ne samo tehniku, nego i tajne velike privrede**, zna njene probleme, ali i potencijale.“

„Protiv apatije i osjećaja da se ne da ili ne može napraviti bog-zna što, **Slobodan Milošević nastupa s optimizmom s kakvim se poslužio predsjednik savezne vlade Branko Mikulić.“**

(*RATKO RODIĆ, Optimist protiv krize, zagrebački „Danas“*, 1987)

... početak karijere – branilac lika i dela

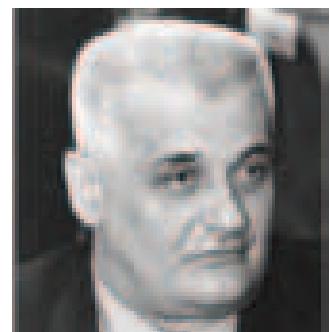
„Odnosi u SR Srbiji i stanje na Kosovu zaokupili bi svakoga tko bi se našao na Miloševićevu položaju. U svom stilu da od teškoće ne okreće glavu, da se s njima hrabro suočava, napravio je i taj teret svoje funkcije i odgovornosti koju ona iziskuje.“

(RATKO RODIĆ, Optimist protiv krize, zagrebački „Danas“, 1987)

● RASPAD SFRJ I NOVI KURS

I pored toga što je do 1990. godine objavio na stotine tekstova u novinama bivših republika SFRJ, posle raspada Jugoslavije Tijanić tvrdi da nikada nije bio u ugovornom odnosu sa bilo kojom novinom osim sa „NIN“-om. Novembra 2004. na hrvatskoj televiziji on priznaje da je bio „najbolje plaćen hrvatski novinar“.

„Nikada, za petnaestak godina bavljenja novinarstvom nisam bio na platnom spisku druge novine, sem matičnog 'NIN'-a, niti sam ikada bio u stalnom ili honorarnom ugovornom odnosu sa bilo kojom novinom u ovoj, do skora federalnoj državi.“

(„NIN“, 1990)

„Sada dolazi do fantastičnog obrta i Milošević baš pregovore sa Tuđmanom koristi u borbi sa rejtingom Draškovića koji kao da koristi doping.“

(„NIN“, 1991)

„Sada Milošević izlazi iz 'jugoslovenstva', započinje pregovore sa Tuđmanom - što najdirektnije zastrašuje Karadžića i Babića, mada su obojica svesna da bi značajniji Miloševićevi ustupci Hrvatima predstavljali harikiri.“

(„NIN“, 1991)

„Posle ovog zasedanja parlamenta Srbije, moglo bi se reći – ako to ne zvuči previše pohvalno – da je **Slobodan Milošević umetnik politike, onako kako je to u slikarstvu bio Van Gog**. Naime, obojici nedostaje po jedno uvo: taman toliko da omete sklapanje zvučne slike sveta. Zato je njegovo prisustvo tradicionalno jalovoj seansi najvišeg organa Republike donelo dvostruki dobitak.“

(„NIN“, 1991)

Posle Osme sednice CK SK Srbije i nakon što je **Slobodan Milošević** preuzeo apsolutnu vlast u Srbiji, njegova supruga, do tada javnosti malo poznata **Mira Marković**, za koju se smatralo da je glavni partijski ideolog, kao i najmoćnija žena u zemlji, 1988. godine odlučuje da prvi put dà intervju za medije, i to hrvatskom dvonedeljniku „Start“. Susret i razgovor saradnika „Starta“ **Aleksandra Tijanića** i profesorice Marković, biće odskočna daska za buduću karijeru ovog novinara.

deo intervjeta Aleksandra Tijanića sa Mirom Marković, 26. NOVEMBAR 1988.

„...Ljudi iz njene okoline kažu da nije dovoljno poznavati profesoricu Marković, treba je razumeti. Iz te potrebe za razumevanjem nastala su dva preovlađujuća mišljenja o njoj: prvo da joj nije lako u ulozi pratioca i bračnog druga 'legende koja hoda', drugo, da 'legendi koja hoda' nije lako sa profesoricom sociologije koja pravi sopstvenu javnu karijeru...“

„...Veoma ste me iznenadili time što ste odgovorili na sva pitanja, što ste uopšte razgovarali sa mnom, što ste bili ljubazni, i što niste zahtevali autorizaciju teksta...“

„ „

„Znam da nije učitivo pitati za godine, ali možda mi to možete reći okvirno?“

„Zašto 'okvirno'? U moj se pogled na svet uklapa da tačno kažem koliko imam godina i da uz to naglasim kako sam veoma zadovoljna koeficijentom svojih godina i izgleda.“

„Mislim da imate pravo.“

„Ne morate mi to govoriti; ne držim mnogo do komplimenata.“

„To i nije bio kompliment već konstatacija.“

“

■ ■ ■

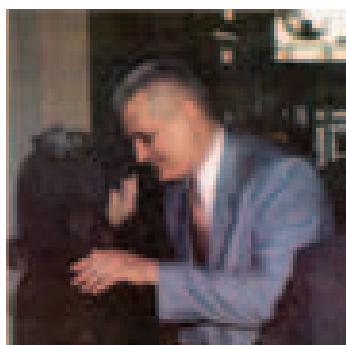

Promocija knjige Mire Marković – „Odgovor“, Kulturno-prosvetna zajednica Beograd, decembar 1993.

„...Za nju se smatra da u politici ima veliki uticaj na svog supruga, a ja lično mislim, ne znam detalje, zaključujem posredno, da to nije tačno...

Zato mislim da opozicija greši kad je tako zdušno napada...“

„...U rukovodstvu SPS-a ne ma više ni Radoša Smiljkovića, ni Bogdana Trifunovića, ni Unkovića, ni Duška Mitevića, ni drugih. Tamo su sad neki drugi ljudi i za njih je Mira Marković opasna. Mnogo opasnija od celokupne opozicije...“

„...Izuzetno publicističko ostvarenje!...“

(O knjizi Mire Marković „Noć i dan“, 1994)

Aleksandar Tijanić, direktor TV „Politike“ i Mira Marković na otvaranju Radio „Košave“

„U Srbiji se danas ne kaže – pomaže Bog, nego pomaže Mira.“

(Aleksandar Tijanić i Mira Marković na otvaranju radio-stanice „Košava“, u vlasništvu njene kćerke Marije, Beograd, 22. jul 1994)

Aleksandar Tijanić, Mira Marković i Dragan Hadži-Antić, direktor „Politike“

„Gospodu Marković smatram svojom prijateljicom i tako će zauvek ostati. Iz više razloga. Najpre znam da je protiv rata i profitera, te da u svom stavu ima civilizacijski paket koji je sličan mom.“

(Ministar Aleksandar Tijanić o Mira Marković, Beograd, 1996)

(Čestitke ministra Aleksandra Tijanića Mira Marković povodom proslave dana JUL-a, 1996)

Mira Marković, Slobodan Milošević i Rade Marković, načelnik ozloglašenog DB-a, trenutno optužen za ubistvo

„Moram vam reći da na ovim prostorima ona deluje kao evangelista nade i tolerancije. To je delovalo anahrono u vremenima horskog dranja vatrene braće da joj nisam davao ni promil šansi da uspe u omasovljavanju podrške svom civilizacijskom paketu. Izgleda da sam pogrešio.“

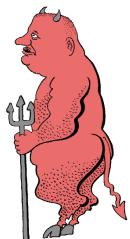
„Znam šta je Mira Marković mislila o ratu, znam kad smo bili u situaciji da razgovaramo šapatom jer su i njene i moje ocene nekih stvari bile nepopularne u to vreme i sećam se da tada nije bilo ovoliko ljudi oko nje.“

(Ministar Aleksandar Tijanić o Mira Marković, „Intervju“, 15. novembar 1996)

Na izborima koji su u Srbiji održani 24. septembra 2000. godine pobedila je opozicija. Slobodan Milošević, iako poražen, ne priznaje rezultate izbora. Narod izlazi na ulice 5. oktobra i ruši Miloševićev režim. Aleksandar Tijanić, u to vreme, živi u Banja Luci, odakle se oglašava tekstovima u „Nezavisnim novinama“.

29. SEPTEMBAR 2000. – ALEKSANDAR TIJANIĆ IZ BANJA LUKE, PET DANA NAKON ŠTO SU SLOBODAN MILOŠEVIĆ I MIRA MARKOVIĆ IZGUBILI VLAST

„Faktički, Milošević je žrtva kućnog atentata. Dovršila ga je, verovatno pre vremena, **apsolutno pogrešna Mirina kalkulacija** koja je imala za cilj da preuredi Srbiju i Jugoslaviju na način koji će omogućiti porodičnu dinastičku vlast još decenijama.“

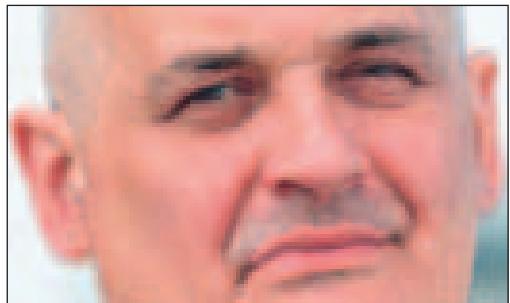

„...Sve što je Milošević uradio u poslednjih godinu dana, sve što je izgovorio u javnim prilikama, sve što je mislio unutar kuće, sve na šta je primorao državu, vojsku i policiju, medije i vladajuće stranke – sve je izašlo iz njene glave. To ne abolira njega, ali samo pokazuje sa koliko je fatalizma i sa koliko odanosti on nosio svoju nespremnost da joj bilo šta odbije.“

„Par, koji je zaratio sa čitavim svetom, danas stoji pred ratom sa svojim narodom. Logičan kraj i za njih, i za nas. Zagrljeni pred zemljotresom, on slab pred njom, ona nemoćna pred silama koje je usmeravaju. Sve je kao u otužno melodramskim ruskim ljubavnim filmovima koje su obožavali da gledaju.“

(Aleksandar Tijanić u listu „Danas“, 29. septembar 2000)

(„Nezavisne novine“, 29. septembar 2000)

„...Dok Srbija bude gorela u plamenu, što će ga ove sedmice sami potpaliti, dok taj plamen bude zahvatao i njih, Sloboda će je držati za ruku. Nijednom joj rečju neće prebaciti svoju političku sudbinu. Oboje znaju zašto. **Mira veruje da ga je stvorila! To joj, smatra ona, daje za pravo i da ga uništi...**“

„...Njeni promotivni nastupi, njen zahtev da se siromašni svet upusti u pobunu protiv bogatih, na čelu sa Srbima koji su spremni da ginu u borbi proti novog svetskog poretku, samo je plašio ili zasmejavao ljudе...“

DECEMBAR 2000. – ALEKSANDAR TIJANIĆ, 90 DANA OD PROMENE VLASTI

„...Jedna žena je umislila da je njen muž Bog mada je znala da to nije. Za uzvrat, on je poverovao kako je veći i večniji od Srbije...“

(Aleksandar Tijanić o Miro Marković, „Nezavisne novine“)

„...Za nju se smatra da u politici ima veliki uticaj na svog supruга, a ja lično mislim da to nije tačno...“

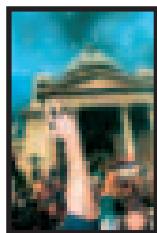
11. mart 1993.

„Moram vam reći da na ovim prostorima ona deluje kao evangelista nade i tolerancije.“

15. novembar 1996.

„Gospodu Marković smatram svojom prijateljicom i tako će zauvek ostati.“

15. novembar 1996.

„...Sve što je Milošević uradio... sve što je izgovorio u javnim prilikama, sve što je mislio unutar kuće, sve na šta je primorao državu, vojsku i policiju, medije i vladajuće stranke - sve je izašlo iz njene glave...“

29. septembar 2000.

„Par, koji je zaratio sa čitavim svetom, danas stoji pred ratom sa svojim narodom. Logičan kraj i za njih, i za nas.“

29. septembar 2000.

„...Njeni promotivni nastupi, njen zahtev da se siromašni svet upusti u pobunu protiv bogatih, na čelu sa Srbima koji su spremni da ginu u borbi proti novog svetskog poretku, samo je plašio ili zasmejavao ljudе...“

29. septembar 2000.

5. X 2000.

... zenit u karijeri – miloševićev ministar

U proleće 1996. godine, nakon Dejtonskog sporazuma, Slobodan Milošević, značajno oslabljen, nekoliko meseci pred raspisivanje izbora odlučuje da učvrsti svoju poziciju i promeni sastav vlade. U ovoj rekonstrukciji, iz vlade ispadaju pojedini ministri, članovi SPS -a, a njihova mesta zauzima kadar JUL-a, stranke koja je u to vreme bila vanparlamentarna. Opozicioni prvaci kritikuju ovakvu rekonstrukciju i naglašavaju kako je sasvim očigledno da su novi ministri pod direktnim uticajem Mire Marković. Aleksandar Tijanić, do tada direktor i glavni i odgovorni urednik BK Televizije, biva postavljen na mesto ministra za informacije.

„Novinari misle da su golubovi, da mogu da seru po svakome!“

(Ministar za informacije, Aleksandar Tijanić, Beograd, 1996)

Pored ministra za informacije Aleksandra Tijanića, članovi Vlade Srbije u vreme mandata premijera Mirka Marjanovića bili su, između ostalih, i:

- Nedeljko Šipovac, potpredsednik i ministar poljoprivrede, šumarstva i vodooprivrede,
- Slobodan Radulović, potpredsednik,
- Ratko Marković, potpredsednik,
- Dragan Tomić, ministar za privredni oporavak,
- Zoran Sokolović, ministar unutrašnjih poslova,
- Branislav Ivković, ministar građevinarstva,
- Arandel Markićević, ministar pravde,...

„Mislim da je situacija dosta teška kad su jednog vanpartijca, malog i siromašnog novinara pozvali da bude ministar. U tako ozbiljnoj situaciji ja naprosto nisam mogao da kažem ne.“

Jedna od prvih izjava ministra Tijanića koja se odnosila na žalbe novinara povodom ograničene slobode medija pod Miloševićem.

„Previše me pitate u vezi sa tim. Možete da me pitate o sadašnjoj situaciji, ali ja vam ne mogu pružiti istorijsku ocenu. Mogu da vam kažem samo to da je tu bilo dobrih i loših momaka.“

(Ministar Aleksandar Tijanić o ulozi Miloševića u ratu,
„Vreme“, 20. jul 1996)

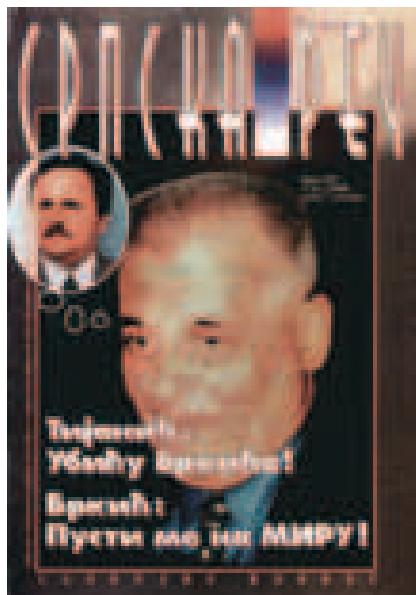
„Beograd još uvek ima najveću medijsku slobodu među svim državama bivše Jugoslavije. Ako hoćete, to mogu da vam dokažem matematički, analizom, brojem TV stanica i kilogramima štampanih novina.“

(Ministar Aleksandar Tijanić o slobodi medija pod Miloševićem, „Vreme“, 20. jul 1996)

„‘Srpska reč’ je jedno obično govno i bilo bi dobro za srpsko novinarstvo da taj list ne postoji!“

(Ministar Aleksandar Tijanić, 1996)

1. jul 1996.

„Ja sam to jutro došao da ga ubijem, jer je on o meni širio lažne tvrdnje. Hteo je da me posvađa sa Miloševićem, čak je i nudio podatke. Sve je izmislio, i ja sam odlučio da ga ubijem, što on i zasluzuje. Kada sam ušao u njegov stan počeo sam da ga šutiram i da ga udaram, mada je Bundalo izvadio pištolj i uperio mi ga u rebra, ali se ja toga nisam plašio. Izudarao sam Brkića propisno, što je on i zasluzio...“

(Izjava ministra Aleksandra Tijanića u Prvom opštinskom sudu, Beograd, 1996)

Ministri polažu zakletvu, Aleksandar Tijanić postaje ministar informacija u vladu Mirka Marjanovića, 28. maj 1996.

Slobodan Milošević se, u letu 1996. godine, priprema za predstojeće izbore. U tom smislu bilo je veoma važno učutkati malobrojne nezavisne lokalne medije po Srbiji i zatvoriti sve kanale oglašavanja opozicije. Ministar Aleksandar Tijanić predano je radio na ispunjenju tog zadatka.

**СОЦДАМСТВИКА ПАРТИЈА СРБИЈЕ
СОЦДАМСТВИЧКИ ОДОБР ВРАЊАЧКА БАНЯ
ДЕЛАЊА: ПРЕДСЕДА**

Пријављено у већини града
Врањацкој општини
Српске демократске странке
Србије

У овој пријави се молимо да се издаје пропис о забрањи издавања и промоције
и/или објављивања новина „Врњачка рећ“ издајући један од следећих
договора: „Српски покрет обнове“, „Демократска странка“, „Демократска странка Србије“
и/или „В.Д. Главног и одговорног уредника“ Милана Сотировића, адреса
соба бр. 114.

**ЗАХТЕВ
за покретање прекрајног поступка**

Против:

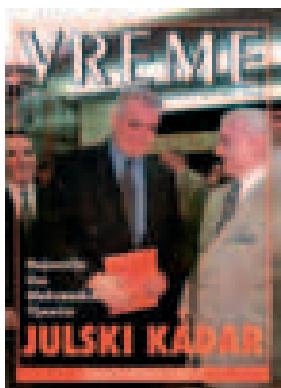
1. Српског Покрета Обнове
2. Демократске странке
3. Демократске странке Србије
4. В.Д. Главног и одговорног уредника
Милана Сотировића, адреса
соба бр. 114.

Министар за правде и правдоподобности
Министарство правде и правдоподобности
Србије

**МИНИСТАР ЗА ПРАВДЕ И ПРАВДОПОДОБНОСТИ
АЛЕКСАНДАР ТИЈАНИЋ**

Zahtev SPS-a Vrnjačka Banja upućen ministru Aleksandru Tijaniću za zabranu novina „Vrnjačka reč“ i „Demokratski glas Vrnjačke Banje“, 10. jul 1996.

Zahtev ministra Aleksandra Tijanića za pokretanje sudskog postupka protiv SPO-a, DS-a, DSS-a i glavnog i odgovornog urednika lista „Vrnjačka reč“, 15. jul 1996.

Tokom mandata Aleksandra Tijanića, ministra za informacije u vlasti Mirka Marjanovića, ugašene su i jedine dve nezavisne radio stanice u Beogradu, Radio Indeks i Radio B92, zatvoren Radio Smederevo, zapečaćene prostorije lista „Novi Pančevac“.

Građanske demonstracije povodom velike izborne krađe (novembar 1996) počele su za vreme mandata Aleksandra Tijanića. Evo kako je ministar Tijanić tim povodom diskutovao na sednici Vlade:

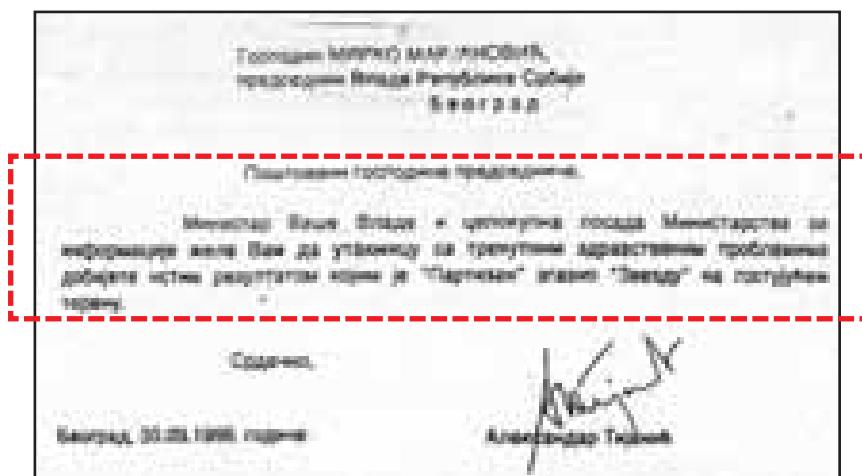
„...Demonstracije su petog dana dostigle kulminaciju u razbijanju. Od petog do četrnaestog dana, oni su šestog dana isturili parolu da prihvataju obaveze iz Dejtona, zato što ih je neko naučio da to kažu, i počeli su da ističu savezničke zastave iz Drugog svetskog rata.“

„Do tada su predstavljale samo jednu embrionalnu grupu pristalica Đindjića, Vuka i već ne znam koga, simpatizere, i treći krug posmatrača i učesnika u tom uličnom hepeningu.“

„...Kada se krenulo sa razbijanjem, dok su one bile samo razbjijačke, trebalo je intervenisati petog dana. Intervenisati politički, intervenisati, ako hoćete da upotrebim izraz komunalno, ili bilo kako tek intervenisati... Nismo reagovali onda kada je rušenje Beograda bilo u toku.“

(Ministar Aleksandar Tijanić o zimskim demonstracijama 1996, na sednici Vlade kojom je predsedavao Mirko Marjanović, 3. decembar 1996.)

Ministar Tijanić telegramom želi ozdravljenje predsedniku vlade Mirku Marjanoviću.

Poštovani gospodine predsedniče,
Ministar Vaše Vlade i celokupna posada Ministarstva za informacije žele Vam da utakmicu sa trenutnim zdravstvenim problemima dobijete istim rezultatom kojim je „Partizan“ zgazio „Zvezdu“ na gostujućem terenu.

Nakon višemesečnih zimskih demonstracija na kojima su građani protestovali protiv krađe izbora, ministar Aleksandar Tijanić napušta Vladu. Ovaj događaj imao je dve verzije: prema tvrdnji samog aktera Tijanića, on je svojevoljno napustio Vladu (očigledno procenjujući da će opozicija da pobedi), na osnovu svedočenja upućenih, iz Vlade ga je izbacila Mira Marković. Poslednji susret Mire Marković i Aleksandra Tijanića bio je, prema pisanju tadašnje štampe – dramatičan. „Ni većeg čoveka ni manjeg srca“, reči su koje mu je tom prilikom profesorica Marković uputila, aludirajući na to da se ministar uplašio demonstracija.

Međutim, odmah nakon napuštanja Vlade, samo nekoliko dana kasnije, Aleksandar Tijanić izriče najteže uvrede i optužbe o istom onom premijeru kome je slao patetične telegramе.

● ALEKSANDAR TIJANIĆ NEKOLIKO DANA PO NAPUŠTANJU VLADE:

**„Zemlji u kojoj je predsednik vlade Mirko Marjanović
samo Bog može pomoći!“**

„Mirko je živi dokaz kako nesposobnost ne štiti od bogatstva i političke karijere.“

„Naime, možda je on i bio sposoban trgovac u svom 'Progresu', možda je u politiku ušao kao krokodil, ali se bliži čas kada će iz nje izaći kao gušter.“

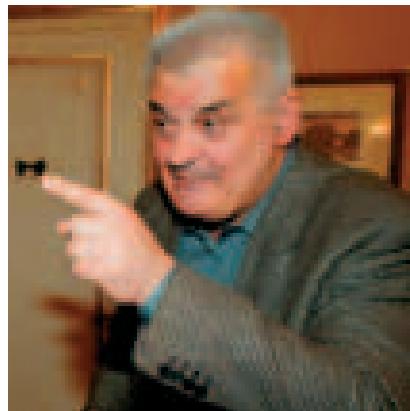
„Mirko voli da priča kako je levičar, njegovi protivnici tvrde da nije, nego da je bogat.“

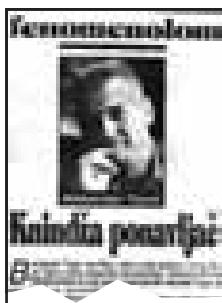
(„Građanin“, 8. april 1997)

„Izborom Mirka Marijanovića za još jedan premijerski mandat Tigar je pokazao da je – humorista!...Poveriti srpske poslove čoveku koji je postigao savršeni balans između neznanja i nekompetencije, dokaz je da Tigra srpska sudska još ne brine...“

„...Mikijeva jedina mana je što ne razume tri stvari: ekonomiju, politiku i stvarnost. ...Ima ljudi koji misle kako je lako voditi državne poslove ako se ima hromozom viška i jedno jaje manjka.“

(„Dnevni telegraf“, 23. februar 1998)

„Samo čovek koji se na sednici Vlade dere – 'Jeba ga ti, ja jedini u ovoj zemlji vidim pet stoleća unaprijed!“, može da priča o svojoj tržišnoj orijentaciji i da istovremeno vodi privrednu preko Koordinacija što je drugo ime za Centralne komitete.“

„Ovaj Luj de Fines srpske politike, obučen kao vlasnik destilerije u vreme prohibicije a leti kao Klerk Gebl u filmu 'Safari'...“

„...Ako Miki uspe, Srbija neće, i obrnuto.“

(„Dnevni telegraf“, 23. februar 1997)

„Ministar Vaše Vlade i celokupna posada Ministarstva za informacije žele Vam da utakmicu sa trenutnim zdravstvenim problemima dobijete istim rezultatom kojim je 'Partizan' zgazio 'Zvezdu' na gostujućem terenu.“

septembar, 1996.

„Novinari misle da su golubovi, da mogu da seru po svakome!“

1996.

Za vreme mandata ministra Tijanića zatvoreni su: Radio INDEX, Radio B 92, Radio Smederevo, listovi „Novi Pančevac“, „Vrnjačka reč“, „Demokratski glas“...

1996.

Mira Marković i Aleksandar Tijanić na otvaranju „Košave“.

1994.

1996.

„Zemlji u kojoj je predsednik vlade Mirko Marjanović samo Bog može pomoći.“

decembar, 1996.

„Srpski mediji imaju pravo da izveštavaju o onome što se dešava u Srbiji.“

mart, 1997.

„Bio sam protiv prakse da neka druga ministarstva u partiskoj ili nekoj sličnoj uniformi, zabranjuju rad medijima širom Srbije, a da odgovornost pada na Ministarstvo za informisanje.“

jul, 1996.

5. X 2000.

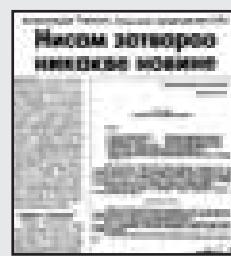
„Mirko Marjanović je vaš čovek. On i danas govori - tisuća i ožujak.“

(HRT, TV emisija „Nedjeljom u 2“)

novembar, 2004.

„Novinari nisu na udaru cenzure, već dresure. Srpska politika ne želi da srpski mediji budu slobodni.“

mart, 2002.

„Jedina televizija koju sam zabranio bila je 'Košava' čiju sam registraciju odbio...“

jul, 2002.

... Miloševićev ex-ministar

Nakon prestanka ministarske funkcije, Aleksandar Tijanić, nekoliko meseci kasnije, osniva sopstvenu dnevnu novinu „Građanin“. U redovnoj kolumni u listu „Građanin“ – „Ex-ministar“, Tijanić iz dana u dan upotrebljava pogrdne izraze, psovke, koristeći ih, zapravo kao dimnu zavesu za kompromitaciju određenih ljudi. Tijanić napada ljude po preciznoj matrici. Najčešće su na njegovoj meti ljudi koji su u bliskoj vezi sa Mirom Marković (oni koji su zauzeli prethodnu Tijanićevu poziciju), zatim oni prema kojima je „ex-ministar“ osećao socijalnu zavist i ličnu ljubomoru kao i oni koje je bračni par Milošević – Marković odbacio ili su bar po Tijanićevim saznanjima bili u njihovoj nemilosti. Međutim, za ponekog, Aleksandar Tijanić imao je reči hvale, i to najčešće za ljude od Miloševićevog poverenja.

Novoosnovana novina pokazala se kao loš poslovni potez. Propala je posle nekoliko meseci.

„Ne znam zašto, ali gde god vidim Zorana Ostojića (direktor jedine nezavisne TV stanice – prim. autora) , direktora Studija B, ja ga srdačno izvređam. Ovaj momak sa muškim licem marke „španski zid“, feminističkim konjskim repom i biografijom junaka romana iz ženskog šovinističkog časopisa, vodi televiziju koja u potpunosti liči na njega...“

(Čerga Studija B, „Građanin“, 1997)

„...Njega (Željko Mitrović, vlasnik najgledanije TV stanice u Srbiji – prim. autora) onda interesuje da li u mojim gaćama nesto funkcioniše? Da imam smisla za humor odgovorio bih: dođi, prijatelju, pa pipni.“

„Ali, pošto mi je taj hobi stran, a u nedostatku smisla za smešno, iznosim konstruktivan predlog: Da se, pred Felipeom Gonzalesom, kao predsednikom međunarodnog žirija, poređaju, jedna iza druge, tri odabrane voditeljke Televizije Pink. Ukoliko ih zbirno i odjednom ne probijem, tradicionalnim oružjem koje se u familiji Tijanić prenosi od kolena do kolena, i ne ostane toliko da Željko napuni obe šake primiču reklamaciju...“

(Željko – čovečja ribica, „Građanin“, 1997)

„Voja Koštunica (predsednik opozicione stranke, DSS – prim. autora) i njegova stranka liče na lepo ofarbana uskršnja jaja, složena i sortirana po veličini, uredno zapakovana - ali sa zabranom tucanja, odnosno, remećenja reda unutar tog jajčanog sistema.“

(Voja medu šljivama, „Građanin“, 1997)

„Problem je, kažu upućeni, u njegovom temperamentu koji zapravo ne postoji, pa **prijatelji misle da može da deluje energično samo ako mu daju elektrošokove.**“

(Vojislav Šešelj, „Građanin“, 1997)

„Visoki funkcioner JUL-a priča mi da je pre tri meseca moj prijatelj Slavko Čuruvija (novinar ubijen 1999. godine – prim. autora), vlasnik dnevnika 'Telegraf', bio kod Mire i ponudio sebe kao kandidata za predsednika Srbije. Tom prilikom je Slavko istakao sledeće komparativne prednosti u odnosu nad drugim kandidatima: on je nov čovek, neumešan u dosadašnje promašaje, vanpartijac je, iako svoju poziciju vidi 'levlje' od centra; razume se u politiku, mada to ne pokazuje; ima moćnu novinu koju bi stavio u funkciju izbora; ima jak novac kojim bi potpomo-gao kampanju; ceni i poštuje Slobu, mada to u javnosti skriva; ima dobre kontakte sa opozicionim strankama i, na kraju, smatra da ima izgled i držanje koji su po meri naslednika Bengalskog Tigra.“

(Slavko Čuruvija: urednik tapeta Srbije, „Građanin“, 1997)

„Stereotip o njemu (Svetozar Marović, visoki funkcioner DPS-a, crnogorske vladajuće partije koja se 1996. godine suprotstavila Miloševićevoj politici – prim. autora) je prejednostavan: latinski lukav, neodlučan, bogobojažljiv – otprilike k'o fratar na pravoslavnom području.“

(Svetozar Marović: urednik tapeta Srbije, „Građanin“, 1997)

„Kad je Minimaks (TV voditelj; vodio najgledaniju emisiju u vreme kada je AT bio direktor TV „Politika“ – prim. autora) rođen roditelji nisu znali da li da mu kupe krevetac ili kavez.“

„Osnovana je sumnja da njegova lascivnost proizilazi iz oralnog petinga, uvek na isti način, uvek na istom mestu i uvek povodom neke sisate 'projektantkinje'. Možda su u pravu oni koji tvrde kako se radi samo o lažnoj hrabrosti, lajanju na mrtve ili na Drnovšeka i njegov hobi nazvan Krka Novo Mesto, ako razumete ovaj oralni peting.“

„On pušta srpskim nagonima na volju i time masu dovodi do klimaksa, do masovnog orgazma svojim jezikom dovoljno oštrim da se njime potkresuje živa ograda. On je gozba totalitarizma, himna nepismenih i polupismenih.“

(Minimaks – Opijum za proste, „Građanin“, 1997)

„Posao gradonačelnika je radio dobro: grad je kako-tako funkcionisao, putnici su gurali autobuse, policajci terali pekare i vozače da rade a ne da štrajkuju, Studio B je osvojen i **Nebojša (Nebojša Čović, smenjeni visoki funkcioner Miloševićeve partije – prim. autora) je lično upao među štrajkače i podelio nekoliko vaspitnih šamara liderima i onda je njegov smrtni greh ambicioznosti pao u zaborav. Najpre ga je primila Mira, Nebojša je delovao skrušeno, pokajao se i obećao da će svoje lične planove svesti u realne okvire.“**

„Nebojša koji prijateljima priča da neće dati ostavku jer ne želi da postane 'oceubica' i napadne čoveka koji ga je stvorio, **biva pozvan na skup socijalista i smenjen na način koji mu je ostavio prazninu u džepu, konfuziju u glavi i strah u srcu.**“

(Čović iz predgrađa, „Građanin“, 1997)

„**Broj Jedan (Slobodan Milošević – prim. autora) se mršti kad na Ristićevim (Ljubiša Ristić, visoki funkcioner JUL-a, partije Mire Marković – prim. autora) brkovima prepozna tragove doručka,** Mira počinje da shvata da je kамила konj koga je režirao Ljubiša Ristić i mom drugu preostaje samo da prođe kroz pakao čistilišta, da u javnim duelima pokaže sopstvenu upotrebljivost i kroz to obezbedi sigurnost svog životnog projekta – KPGT družine.“

„Nije problem, međutim, što on improvizuje dok Rim gori, već što to radi loše. Kao reditelj koji je oslepeo.“

(Ljubiša – brilljantna neznačica, „Građanin“, 1997)

„**Mirko (Mirko Marjanović, premijer Vlade u kojoj je AT bio ministar informacija – prim. autora) je živi dokaz kako nesposobnost ne štiti od bogatstva i političke karijere.**“

„Naime, možda je on i bio sposoban trgovac u svom 'Progresu', **možda je u politiku ušao kao krokodil, ali se bliži čas kada će iz nje izaći kao gušter.**“

„Veoma je ponosan na svoju garderobu – krem cipele, sako sa kratkim rukavima, model tropski, šarene kravate i opšti ukus kao Titov pripravnik.“

„Mirko voli da priča kako je levičar, njegovi protivnici tvrde da nije, nego da je bogat.“

(Premijer ispod žita, „Građanin“, 1997)

„**Tomislav Karađorđević (princ, član kraljevske dinastije Karađorđević – prim. autora) star i teledirigovan od bankara koji mu plaćaju apnaju i policajaca koji ga okružuju.**“

(Udri Pavla, „Građanin“, 1997)

„....Parlament brđana i mediji iz celog sveta će saznati sve o načinima na koji je **Milo** (*Milo Đukanović, premijer Crne Gore, koji se 1996. godine suprotstavio Miloševićevoj politici – prim. autora*) **izvozio artikle koji izazivaju rak pluća, a uvozio artikle koji izazivaju dim iz auspuha.**“

(*Momir kao triumvirat, „Gradjanin“, 1997*)

„**Koalicija Zajedno** (*opoziciona koalicija – prim. autora*) **je, na očajanje pristalica, prava literarna pojava: najpre bajka, zatim roman, pa drama, potom tragedija, farsa i na kraju – komedija.** Izaberite koju god hoćete fazu, rezultat će biti isti: po mojoj sudu, socijalisti će pobediti na sledećim republičkim izborima i njihov kandidat će dobiti trku za predsednika Srbije!“

„....Ovakva situacija u srpskoj opoziciji najbolji je dokaz da još nije pronađena adekvatna zamena za talenat i inteligenciju.“

(*Zoran i Vuk – dva zeca, „Gradjanin“, 1997*)

„.... Sada je u statusu '**kućnog ljubimca**' **familije.** ...On ne štedi nikoga. Jednom prilikom se vozio sa prestolonaslednikom Aleksandrom i Matijom Bećkovićem od Beograda do Topole i kad se vratio, iskreno zaprepašćen, samo je rekao: '**Kakva je budaljina onaj Kralj!**'.“

„Veliki Koča Popović, za ručkom, poverio mu je životnu tajnu:

– **Vicane** (*Vican Vicanović, funkcioner JUL-a, lični fotograf Mire Marković – prim. autora*) **kašika ka ustima, a ne usta ka tanjirul!**“

(*Vican – krik srpske politike, „Gradjanin“, 1997*)

„Neprijatelji kažu da je (*Milan Panić, konkurent Miloševiću na predsedničkim izborima – prim. autora*) **ofarbao kosu kao Tito**, da je **našao opersku pevačicu mlađu trideset sedam godina, kao Tito**, mecosopran, plavuša, Beograđanka, **da se danas ne seća** šta je tvrdio juče, **kao Tito**, da svoje najbliže saradnike oslovljava pogrešnim imenima, kao Tito.“

(*Panićev prašak za glavu, „Gradjanin“, 1997*)

„Bilo bi isuviše lako da napišem kako **muca već u mislima**, da je **sagovornicima potreban** kišobran u razgovoru sa njima, da **govori u parolama a ne u mislima**, da je **njegov** najveći talenat vrhunska sposobnost nejasnog izražavanja, da koristi samo trećinu padeža iz jezičkog fonda koje nam je Vuk ostavio, da **njegova priprema za utakmice liči**

na scenario porno filma ('Zavuci se tu pa neka ti ga zapale, ti pređi na posta pa ih sjebi, ubaci se preko bloka pa im ga stavi do jaja...'), da je **na turneji po inostranstvu tokom jednog prijema, svim prisutnima, ljubazno govorio fuck you misleći na thank you**, da se ni na jednom drugom treneru naše lige ne vidi toliki uticaj malog grada i male ulice."

(Muta grobar, „Građanin“, 1997)

„Nije tačno da je Vlajko Stojiljković (*funkcioner Miloševićeve partije, izvršio samoubistvo – prim. autora*) , novi šef srpske policije, najgluplji živi Srbin – kako to tvrde njegovi neprijatelji. Ali je, svakako, jedan od najglupljih, kako tvrde njegovi prijatelji.“

„Zašto bi neko, recimo Milošević, postavljao **za šefa srpske policije čoveka** koji ima čvrstoću pudinga, izgled šefa kabineta Borisa Kidriča iz 1954. godine, frizuru napuštenog gnezda beloglavog orla i smisao za humor Vase Pelagića.“

(Puding od čoveka, „Građanin“, 1997)

„Ljudi koji ga ne vole tvrde kako je **Zoran Todorović - Kundak** (*visoki funkcioner JUL-a, lični prijatelj Mire Marković; ubijen – prim. autora*) još kao beba bio tako nesimpatičan da mu je majka vezivala portiklu na vrh glave i hranila ga ispod.“

(Gde je kundak, „Građanin“, 1997)

„Kad žele da je uvrede neprijatelji **tvrde kako je građena poput Vojnomedicinske akademije, stabilna, sa širokim ulazima**. Drugi tvrde da **izgleda kao da je sama pojela mesečni obrok za sve izbeglice na teritoriji Jugoslavije.**“

(Kosovka devojka, „Građanin“, 1997)

„Tek pristigli brđanin (*Ratko Knežević – prim. autora*) imao je jedan džins, kožnu jaknu iz Novog Pazara, jedne cipele, upisao je studije, izvadio bonove za menzu, učlanio se na karate a koristio je mirisnu vodicu 'Pino silvestre'.“

(Ratko sekspert, „Građanin“, 1997)

„Prošlog meseca sam bio u Pećkoj patrijaršiji, sa još dvadesetak gostiju i kaluđera, ručao sa patrijarhom. Sveštenik koji je sedeо do mene upozorio me je: 'Jedi brzo jer **Deda** (*patrijarh SPC, Pavle – prim. autora*) , tako zovemo Njegovu svetost, **jede malo i brzo pa svi ostanemo gladni!**“

(Udri Pavla, „Građanin“, 1997)

„Pre tri dana u bašti restorana beogradskog Kluba književnika **dve devojke su izmenjivale filmske poljupce. Usta na usta a između kosa.** Jedan od starijih gostiju pozvao je konobara i zamolio ga da prekine lezbijsku scenu.

‘Nisu to lezbijke, gospodine’, uzvratio je momak u belom, **‘To je drug Vulin (Aleksandar Vulin, funkcijonar partije Mire Marković – prim. autora) sa svojom devojkom!’**

(Ivo Lola Vulin, „Građanin“, 1997)

„Juče je Dušan Mihajlović, šef Nove demokratije, prišao kolima sporednom ulazu zgrade Predsedništva Srbije, istrčao iz kola i otisao na razgovor kod Bengalskog Tigra. Mislio je da ga niko nije video jer se njegova politika i zasniva na principu radioaktivnog stroncijuma, on radi nevidljivo, tiho, uporno i s dugim vremenom raspada.“

„Njegove firme ne posluju dobro pa je postao tako štedljiv da **kad izvadi pedeset dinara da nešto plati Milan Obrenović s novčanice žmirk na suncu.**“

(Dule Stroncijum, „Građanin“, 1997)

„...Upoznao je Slobodana Miloševića kome nisu smetali **čvornovati prsti i prljavi nokti zauvek obeleženi radom za strugom.**“

‘Stambolić (Ivan Stambolić, politički protivnik Slobodana Miloševića; ubijen od Miloševićeve tajne službe 2000. god. – prim. autora) brzo uči, navikava se na dobra odela, košulje, skupe parfeme, voli ‘sve što vole mlađi’ i malo više, opušta se uz muziku i društvo, skuplja je ploče i fotografije Vesne Zmijanac pa su ih onda slušali i gledali zajedno, napravio je sebi imidž tolerantnog Srbina u krugovima tadašnje federacije, ali je povremeno kritikovao budućeg Tigra zbog prevelike ozbiljnosti, staromodnih odela, navike da ide kući posle posla, i da veoma uvažava Mirin sud o bilo kojem pitanju.“

(Najbolji Slobin drug, „Građanin“, 1997)

„**Kad god se nekome radi o glavi stavljam sto maraka da je umešan i Mrka.**“

„Oni koji ga ne vole tvrde kako **ima prvorazredan temperament i drugorazredan intelekt.** Oni koji ga vole ne govore ništa – nema takvih. Oni, međutim, što ga se boje, tvrde kako je to čovek neobične veštine. On je **šampion u kreiranju fikcija.**“

(Mrka: Minhauzen srpske privrede, „Građanin“, 1997)

„Ovako je išlo: **Bog je najpre napravio muškarca, zatim ženu, a onda je od otpadnog materijala napravio Željka Simića.**“

„Željko je čudo budući da je **prilikom njegovog začeća, protivno prirodnim zakonima, do jajne ćelije najpre stigao najgori spermatozoid.**“

(Željko Simić: Slučaj najgoreg spermatozoida, „Građanin“, 1997)

„Eklektičar Bregović, u privatnom životu poznat kao **deflorator uspaljenih Beograđanki...**“

„Nikad u životu nisam progovorio ni jednu reč s Emirom Kusturicom, ali – kao i sve civilizovane ljude – ta malenkost nas nije omela da se uzajamno ne podnosimo. Ja ne volim njegovu 'avijatičarsku' fazu u kojoj ribe, čurke i ljudi lete, on ne voli moje pisanje, jer o meni nema dobro mišljenje. To daje sve potrebne elemente za jedno lepo i dugotrajno neprijateljstvo.“

„Kad bih htio da budem zloban mogao bi da kažem Kusti: **ako zaista voliš Srbiju, snimaj svoje filmove negde drugde.**“

(Kusta: Hadžija bez Meke, „Građanin“, 1997)

„Tomislav Džadžić **ne pije jer je njemu, kao Piroćancu, piće najpre skupo a i ne može dugo da se zadržava u organizmu uprkos naprezanjima i pretnjama upućenim urinarnom traktu.**“

„Ovaj novinarski miš s poremećenom tiroidnom žlezdom, čije su tekstove mnogi čitali ali ih se niko ne seća, pravi NIN koji podražava haos jednog doba i čini kraj nedeljnika kakvog smo poznavali i voleli.“

(Džadžić: Mardok NIN-a, „Građanin“, 1997)

„Onda je u toku najžešćih protesta građana Srbije praktični Zoran (Zoran Đindjić, predsednik opozicione, Demokratske stranke; ubijen 2003. god. – prim. autora) otisao da se vidi s Tigrom. Pre toga je razgovarao sa Vučelićem i Jovicom Stanišićem... **Naime, on je izuzetno racionalan, pokušava da iz svake situacije izvuče maksimum koristi, pa smatra da susreti s vrhom policije i Tigrom, ako baš i ne koriste – onda ne mogu da štete.**“

(Vuk i Zoran neće vlast, „Građanin“, 1997)

„**Njena** (Danica Drašković, supruga opozicionog lidera Vuka Draškovića – prim. autora) sujeta presudila je da koaliciji Zajedno dođe kraj: ona vidi samo jednu razliku između Pinokija i Đindjića. Ovom drugom nos ne raste uvek kad slaže.“

(Razvod Vuka i Danice, „Građanin“, 1997)

„Kad razgovarate s Miletom Perišićem, potpredsednikom demokrata, pa kad on ode, praznina iza njega ga savršeno zamenjuje. Ne zato što je to jedini funkcijonер te stranke koji nije dizajniran po Griniču jer, poput većine dinaroida, može da veže svoj kaiš s pantalona i kao traku oko glave – već stoga što ima glas s ugrađenim pojačalom i što je jedan od retkih opozicionih političara koji zna da razum i argumenti nisu uvek dovoljno uverljivi. Otuda njegova ljubav prema decibelima.“

(Mile, ne mi dihat za okovratnik, „Građanin“, 1997)

„Moj omiljeni priatelj-komentator pita me **da li sam primetio kako porno film, odmah posle ejakulacije, postaje nezanimljiv. Čije ejakulacije, pitao sam, tvoje ili filmskog pastuva. Odgovorio je: 'Moje'.**“

„Najpre, ljudi nemaju para da se pretplate na kodirane strane porno kanale i drugo, **svaki muškarac koji odvadi ikru, makar ručno, smanjuje tenzije u Srbiji**, doprinosi smirivanju situacije i boljem razumevanju između vlasti i opozicije.“

„I kao naravoučenije navodim reči Marka Tvena da, **ukoliko ne želite da profućkate svoj život, ne igrajte se previše jednom rukom i ne gledajte 'Palmu'**. Bar ne istovremeno. **Mogli bi, zbog vas, da gos'n Vujovića nazovu 'drkadžijom'** ne uviđajući njegov doprinos miru u Srbiji.“

(*Značenje Palme, „Građanin“, 1997*)

„Advokatski pripravnik **Miodrag Vujović**, vlasnik TV Palme, prava je mitska ličnost – pola čovek, pola konj! S aneksom da je konjska polovina prednja.“

(*Šta Vujović nosi ispod sukne, „Građanin“, 1997*)

„....Čitam u novinama da je pored 400 vlasnica ženskog polnog organa hrabro izašlo samo četvoro muških striptizeta odevenih kao šmizle pred ponoć. Tada su, to je bilo pre nekoliko dana, usred prestonice, mesec dana pred izbore ili bojkot, **ta hrabra, jadna i žrtvovana četvorica bačena u ralje uspaljenicama koje su ih ljubile, skidale im majice i gaće, gurale novac u tanga kostime a, nećete verovati, kako to lepo opisuje reporter, jedan od – ne znam šta da kažem igrača ili igračica – dobio je prstić u Učku, prohodni tunel?!**“

(*Samo lude žene imaju opravdanje, „Građanin“, 1997*)

„No, treći je učinak najskandalozniji: ona i moja priateljica Duška, novinarka i glavna zvezda ove revije, navodno žive u pravoj pravcatoj ljubavi, kao par. Koješta! ...**Meni bi bilo zanimljivo da Duška, posle Marića, izabere za partnera Vericu kao kudikamo muževniju pojavu.** Ali to nije slučaj. Njih dve su smislile homoseksualni rebus kojim se bavi čaršija i koji beskrajno zabavlja obe dok se, da oproste na indiskreciji, njih dve dobro zabavljaju s drugom dvojicom.“

„Tačka na moju teoriju čini fakat da u poslednjoj sceni revije Duška nije imala gaćice i da je to, manje-više nehotice, ipak pokazala prisutnim a kao dokaz da **pukotina od žada ponekad predstavlja metaforu rečitiju od svega.**“

(*VR: Misterija zrele žene, „Građanin“, 1997*)

„Iz ove karakterologije izvlačim zaključak da je jedan od osnovnih razloga raspada saveza Vuka i Zorana činjenica da se između njih umešala jedna Žena.“

„Da Vesna (*Vesna Pešić, lider opozicione koalicije 'Zajedno' – prim. autora*) **nije izabrala stranu** – kad je započeo direktni sukob dvojice opozicionih prvaka – već da je taktizirala i dalje između njih dvojice, **ne bi došlo do agonije pokreta 'Zajedno'**. Ali, pošto i **njom**, kao i **većinom Žena** upravlja nagon ka samožrtvovanju kad god im se pruži prilika, ona je, bez obzira na cenu, izabrala da stane uz Zorana. Za Vuka to je bilo dvostruko izdajstvo: **Vesna ga je, veruje on, prodala i kao političara i kao muškarca** (ovo govorim bez ikakvih insinuacija na temu smešnih pokreta).“

(*Vuk vara Danu ili šta političari rade zbog žena, „Građanin“, 1997*)

„Otišao je (*Milan Božić, političar iz SPO, prijatelj Mire Marković – prim. autora*) u Rusiju da izbliza vidi Lenjina... **Vratio se u Beograd sa lenjinskim kačketom i čizmama koje nije skinuo pet godina sem da promeni čarape i opere kosu.**“

„Bio je ogledni primerak šta previše matematike može da učini od čoveka.“

(*Božić Bata, „Građanin“, 1997*)

„Mali, ali srčan advokat pristaje da dođe u emisiju i izloži se strahovitoj opasnosti da ga pred kamerama i nesrećnim voditeljem pojede Šešelj. **Ser Slabačko Barović** pravi jedinu grešku te večeri i, mimo dobrih običaja, pominje neke članove Šešeljeve porodice i, onda, u zvezdanom trenutku svoje profesije, poliva vodom svog sagovornika i prekida emisiju.“

(*Šešelj – proteza za glavu, „Građanin“, 1997*)

„Radu (*Radmilu Milentijević, ministar za informacije Vlade Mirka Marjanovića – nasledila Tijanića – prim. autora*) sam upoznao kada je zatražila službeni prijem kod mene i tada sam saznao da praktično radi u Vladi Srbije, ima svoju kancelariju, mada niko nije znao šta radi. **Došla je i ostala kao da joj je sat pokvaren, pa sam bio prinuđen da je zamolim da sledeći put ponese kalendar.**“

„...I umesto da pričam šta su meni službenici Ministarstva rekli kad su čuli da ona dolazi za ministra – a neću da kažem kako su rekli da je **jedna takva pojela Ivicu i Maricu...**“

„Gospođa Rada koju je preseklo kad je ubijen Kenedi, od onda je malo ogrubela, vidi svoj posao kao mešavinu cenzora, glavnog urednika i zle maćehe svih srpskih medija.“

(*Radmila – demon medija, „Građanin“, 1997*)

„Kad su u modi bili komunisti – Bregović je bio član partije, kad se Bosnom širio pokret mladih Alije Sirotanovića, pokojnog udarnika socijalističkog rada – Bijelo dugme je otišlo na radnu akciju, kad smo postali bogati – omoti njegovih ploča ličili su na srednje stranice Plejboja, kad su trajale rasprave o himni – on je snimio 'Hej, Sloveni', kad su kosovski događaji zauzeli centralno mesto – snimio je pesmu na albanskom, a na omot stavio 'Kosovku devojku', kad su počeli poslovi s klincima – izašla je 'Milicija, trenira strogooču', kad je počeo proces rehabilitacije – uzeo je Vicu Vukova da mu otpeva neku deonicu...“

„Pogledajte osobe podvrgнуте 'Mesečini'. Zatvorene oči, zatvoren mozak, otvorene uši, otvorena usta i leljanje po zvuku bas-bubnja. Dijagnoza: poništenje svakog individualizma, kolektivna hipnoza i spremnost da se pod anestezirajućim, jednoličnim zvucima zurli probodemo noževima kao derviši.“

(Goran: pljuni pa zapevaj, „Građanin“, 1997)

„Tako je izbor pao na Milančeta Milutinovića, operatera spoljne politike, velikog prijatelja i Tigra i Mire, čoveka od njihovog poverenja.“

„Unutar socijalista Milanče uživa ugled dobrog vojnika Švejka: ne razume se, misle oni, previše u partijsku politiku, sluša sve što mu Tigar naredi, ima dobroćudno lice gnoma, irskih patuljaka, ne skida admiralski sako i ne vadi patrlijak od cigare iz ugla usana. Iza njega ne стоји nijedna od dve glavne struje vladajuće stranke.“

(Žrtvovanje Milutinovića, „Građanin“, 1997)

„Na samom Liliću nema margine za mnogo popravki: on govori kako govori, priča šta priča, ne razume šta ne razume i u odnosu na Vojvodu on ipak predstavlja dokaz da su čuda i danas moguća – bavi se politikom a ne razume je, pošto predstavlja samo redizajnirani muzejski primerak stare sovjetske političke škole zvane 'Njet'.“

(Tigar nadkarizuje Lilića, „Građanin“, 1997)

„Prema mišljenju socijalista, Đindjić (Zoran Đindjić, predsednik opozicione, Demokratske stranke; ubijen 2003. god. – prim. autora) opet pokazuje svoju podlost: taman se uspostavila ravnoteža nemoći između sve moćnijeg Predsedničkog Vojvode i sve impotentnijeg kandidata vladajuće stranke, ma kako se zvao, kad je Zoran u igru vratio Milana Panića. Međutim, slobisti greše: nije Zoranova pokvarenost u ovom predlogu, već u njegovoj lukavosti, jer sebe isključuje iz kandidature znajući da mu šanse danas nisu velike.“

(Panić – Šta može biciklista, „Građanin“, 1997)

„Mogu ja da kažem da su za Momira ljudi koji misle da se francuska himna zove Majoneza, da je Tomas Mor napisao 'Etiopiju' i da se stanovnici Atine nazivaju ateisti. Mogu da dodam i da još od Samsonovih dana postoji veza između frizure i politike: kad god oko sebe vidim previše glava sa kosom dizajniranom u obliku šlema domaće proizvodnje, kao što voli Momo, to je imalo rđave posledice.“

(Adam i majmun, „Građanin“, 1997)

„Zapamlio sam ga (Dragan Kojadinović, direktor opozicione televizije „Studio B“ – prim. autora) kao čoveka koji nikada nije napisao nijedan tekst, nikada nije uredio ili vodio nijednu emisiju i koji je, kad god mu se pružila prilika, mucao već u mislima. On je otišao među novinare kao što prikriveni sadisti postaju zubari, rade u klanicama ili idu u policiju.“

„Čovek koji ima hrabrosti da se u ovakvoj situaciji vrati na mesto odakle je otišao kao hirurg koji je eutanizirao tadašnji Studio B, koji ga je prodavao svima koji su hteli da ga kupe i koji je oterao sve ljudе koji ne liče na otpatke nastale procesom proizvodnje novinara – zaslužuje da se o njemu napravi objektivnija analiza.“

„On je predstavljao lažnu opozicionu metaforu i to sam oduvek tvrdio.“

(Vitez Koja, „Građanin“, 1997)

„Srbi, naime, imaju mentalitet Šarplaninca: uzeće hranu od stranca, ali će zadržati utisak kako hranu otimaju, a ne dobijaju. Na sve to, neprestane pretnje da će specijalci doći po Rašu i uplatiti mu pun pansion u Hagu, baš pred izbore, samo idu u korist Obrvi i njegovim optužbama da se Bilja (Biljana Plavšić, predsednik Republike Srpske; distancirala se od Karadžićeve politike – prim. autora) prema strancima odnosi kao Beograđanka prema Italijanima na letovanju u nekadašnjoj Dalmaciji.“

„Ako sebi misli dobro, Bilja mora da prestane s hvaljenjem strane vojske: ako joj strana vojska misli dobro, ona mora da prestane s najavama hapšenja Raše Karadžića...“

(Bilja protiv Obrve: drama amnezije, „Građanin“, 1997)

„Ima teorija prema kojima je Đindjić (Zoran Đindjić, predsednik opozicione Demokratske stranke; ubijen 2003. god. – prim. autora) postao tako slabašan pa mora dvaput da prođe istim putem ne bi li ostavio vidljivu senku. Njegove stranke nema u parlamentu, sada je milošću svog partnera iz koalicije Žajedno ostao i bez gradonačelničkog položaja, pa zli jezici tvrde da je njegova omiljena greška tek ona sledeća, budući da Zoran napreduje.“

(Đindjić – imitacija kraja, „Građanin“, 1997)

„Zamislite Čoveka koji je napravio televiziju baziranu na učenju dva Marks-a: od Karla Marks-a je uzeo ideologiju a od Gručo Marks-a, jednog od legendarne braće komičara formu. Zato u njegovoj idiotskoj interpretaciji srpska stvarnost ne pruža povod nizaštvo drugo do za pocupkivanje i podvriskivanje oznojenih umetnika i voditelja s mozgom veličine aspirina: samo jedna uzdužna brazda u kori mozga uzrokuje ovakve simptome.“

„U Željkovoj (Željko Mitrović, vlasnik najgledanije TV stanice u Srbiji – prim. autora) interpretaciji Andrićeva 'Na Drini Ćuprija' bila bi priča o nekim radnicima, koji s obzirom na to da su nezadovoljni nadnicama, sabotiraju izgradnju magistralnog puta i mosta, pa su Turci primorani da sindikalnog vođu nabiju na kolac.“

„Da bi se napravila ovakva opera za siromašne duhom, vlasnik mora imati samo instinkt umesto savesti, račun umesto moralu i kasetu umesto mozga.“

„...Gručo Marks, sa frizurom ptice trkačice...“

(Željko – „Idiot“, „Građanin“, 1997)

„On je do kraja razvio svoj lik odlikaša koga deca tuku, jer je štreber i cinkari ih učitelju ili učiteljici, ali je – ne svojom voljom i još manje zaslugom – profitirao iz takvog stava budući da se oko njega okupljaju ne njegove pristalice već Đukanovićevi protivnici.“

(*Tigar nije Crnogorac, „Građanin“, 1997*)

„Izbori za predsednika su kao oralni seks: stvar ukusa.“

„Zoki, međutim, nosi dve ljutnje u sebi. Neko od njegovih je preneo Tigru kako je na dočeku tadašnjeg federalnog predsednika u jednoj njegovoj komšijskoj varoši, **sav ganut ovacija-ma naroda**, Lilić rekao: 'E, ovako sam ja dočekivao Tita a sada kliču meni!'.“

(*Lilić – pitanje oralnog seksa, „Građanin“, 1997*)

„Pod uslovom da se ništa u matrici stranačke moći ne promeni, Srbe će zahvatiti dekadencija kao posledica neverovatno jake apatije. **U ovoj zemlji, svakog čoveka koji ima snage da kopa nos kažiprstom a ne maličem, smatraju aktivistom i čudom od energije.**“

(*Zašto će Šešelj da opstane, „Građanin“, 1997*)

„Slobodan Milošević i Vesna Zmijanac imaju mnogo toga zajedničkog, mada to nevešto kriju. Delili su najpre Ivana Stambolića (*politički protivnik Slobodana Miloševića; ubijen od Miloševićeve tajne službe 2000. god. – prim. autora*) , tadašnjeg gospodara Srbije: Sloba kao njegov najbliži prijatelj; Vesna kao – hm, njegova najbliža prijateljica. Onda su Sloba i Vesna podelili Milorada Vučelića: Sloba kao njegov najbliži mentor; Vesna kao – hm, njegova najbliža prijateljica. Tada je Milošević, pre dve godine, otpustio Milorada sa funkcije direktora državne televizije a zatim sa pozicije šefa poslaničke grupe socijalista.“

„Tako je, socijalisti sa vrha kažu – uz suze, Milorad otišao kao direktni trijumf lobističke grupe Zorana Todorovića Kundaka iz JUL-a...“

„Upućeni navode dve verzije prvog kontakta. Po jednoj, **energična Vesna je gađala telefonom Vučelu** (*Milorad Vučelić, u to vreme smenjeni funkcioner Miloševićeve partije – prim. autora*) i rekla: 'Evo, zovi ga kad toliko patiš bez vlasti'. Po drugoj, Željko Mitrović, suvlasnik Pink televizije namolio je Miru da primi Vučelu, akcionara te televizije, koji se 'pokajao'.“

„Meni je to jasno mada se ljudi pitaju koga on fascinira. Pa, policiju, jer su ratni drugovi socijaliste; jer je pročitao više od obavezne literature; Slobu, jer je hedonista i to ne krije; mangupu, jer je političar, Đindjića, jer mu je pred izbore 1993. rekao da ako opozicija pobedi sa manje od deset procenata razlike socijalisti neće dati vlast; **Crnogorce**, jer je video golu Miru Furlan i pričao im kako je lep život u Beogradu; **Vesnu**, jer izgleda kao poklon drugu Titu iz Burme – veliki a slab. Ona koja je mala a jaka pristala je, da ga – po drugi put – deli sa Slobom.“

(*Šta dele Sloba i Vesna, „Građanin“, 1997*)

... Miloševićev ex-ministar

U svojoj kolumni u listu „Građanin“, Aleksandar Tijanić izriče uvrede na račun pojedinaca, ali se prema nekim ljudima odnosi sa izrazitim uvažavanjem, a neretko i divljenjem. Tijanićeve pohvale, koje su nekad isle do očiglednog poltronisanja, neki tumače kao preporučivanje i nuđenje tadašnjim moćnicima. Nadimak kojim naziva Slobodana Miloševića - „Bengalski Tigar“ mnogi su shvatali kao izraz strahopoštovanja prema tadašnjem najmoćnijem čoveku Srbije. Svoje naročite simpatije Tijanić u tekstovima pokazuje prema tadašnjem načelniku Službe državne bezbednosti Jovici Stanišiću, zatim Radovanu Karadžiću (u Tijanićevim tekstovima ima nadimak „Tarzan“), šefu obezbeđenja Slobodana Miloševića generalu Senti Milenkoviću, profesorici Marković...

„Kada sam svojevremeno, sa novim članovima srpske vlade, bio u zvaničnoj poseti Bengalskom Tigru, iznenadilo me je to što ga samo ja oslovjavam sa 'gospodine predsedniče'. Svi ostali, uključujući i premijera, titulisali su ga sa 'druže predsedniče'. Tigar, međutim, ima izrazit smisao za cinizam ukršten sa slonovskim pamćenjem: na kraju prijema, rekao je: 'Hvala vam na poseti drugovi ministri i gospodine Tijaniću'.“

(Dnevni jelovnik Tigra, „Građanin“, 1997)

„Senta (Senta Milenković, šef obezbeđenja Slobodana Miloševića – prim. autora) se sa blagim prezriom odnosi prema mogućnosti da se na bilo koji način bavi politikom. To pokazuje, učtivo, i u susretima sa srpskim establišmentom: nema priča o privatnim temama, korektan je u kontaktima, ali nezainteresovan za produbljivanje odnosa sa ljudima za koje naslućuje kako će kad-tad sići sa pokretne trake Tigrove kadrovske vrteške.“

(Zašto je Senta general, „Građanin“, 1997)

„Koliko znam, Radovana (Radovan Karadžić, haški begunac optužen za ratne zločine – prim. autora) brine politički kontekst optužbi, a Mladić bi dao svoj štab u Sokolcu da se Olbrajtove dočepa sat-dva zbog pominjanja skrivanja iza suknje.“

„Srbi misle da je Mladić (Ratko Mladić, haški begunac optužen za ratne zločine – prim. autora) jedini general bivše vojske koji je opravdao pravo i status da nosi šapku nekadašnjih srpskih vojvoda.“

„Karadžić prihvata odgovornost za naređenja, ali ne i za zločine: Mladić tvrdi da vojska nije zgrešila po ratnom pravu.“

(Raša – jedna karijera, „Građanin“, 1997)

„Mira, kao osoba koja je igrala ključnu ulogu u začinjanju mira...“

„Ona, kao profesor, zna da je termin 'fašistički' prejak, ali je pogodan za političku borbu jer dozvoljava, po njenom sudu, korišćenje krajnjih metoda u borbi protiv fašizma.“

(Mira i fašizam, „Građanin“, 1997)

„Jedini Srbin (Jovica Stanišić, šef Miloševićeve tajne službe; haški optuženik - prim. autora) u bilo kojem segmentu državne službe koji kad razgovara sa Slobom ne gleda šefa u vrh cipele i ne laže ga iz straha. Njegovi bliski kažu da nije klasični policajac koji ima mozak zlatne ribice i stalno ispunjava tri tuđe želje.“

....Sme da kaže Slobi da neki njegovi politički favoriti imaju mozak od samo jedne konjske snage. To ga čini tako jakim da **samo on može da stavi neposlušne Srbe sa Pala u kućni pritvor i da nekoga pusti za vikend u grad...**“

(*Jovica ali ne kurir, „Građanin“, 1997*)

„Njegova je vrhunska umešnost u tome da pojedine lidere stranaka pravi sve veći-ma što članovi njihovih stranaka postaju sve manji. Još jedan profit za njega – opozicione stranke koje se nađu na različitim stranama barikada puštaće jedna drugoj krv i pored današnjih zakletvi da se neće napadati.“

„Predsednik Srbije: ovog vikenda u Karađorđevu ili u renoviranoj kući za odmor u jednom istočnosrpskom selu Bengalski Tigar donosi odluku o kandidatu levice za predsednika Srbije. On zna da bi najjača kombinacija predstavljala duet Milorad Vučelić i neko od mlađih reformista unutar srpske ili savezne vlade kao premijer umesto Mirka Marjanovića. Recimo Milan Beko ili Danko Đunić. Nisam siguran, znajući za Slobin način razmišljanja, da će se odvažiti i Vučeli, koji s mukom sakriva svoje ambicije, poveriti funkciju sa koje se kad-tad može zaigrati sopstvena igra.“

(*Šta nas čeka do jeseni, „Građanin“, 1997*)

„Ne bih voleo da Mira ovu moju rečenicu shvati pogrešno, ali bi od Bengalskog Tigra više dobila Keti Holbruk nego njen muž koji dolazi kao Clintonova inkvizicija u Beograd sa samo jednim pitanjem: 'Hoćeš li Ti da ispunиш ono što si potpisao u Dejtonu ili da Srbiji i dalje zavrćemo ruku?'.“

„Kad žele da iznerviraju Tigra domaći opozicioni analitičari se deru kako lično mora da stavi lisice Karadžiću i da ga sproveđe do Haga. To su priče za decu. Tarzan neće videti Hag i radi se, trenutno, o neuporedivo manjoj ceni.“

„Takva situacija primorava Tigra da radi ono što najviše mrzi: da prede političku vunu na više razboja u cajtnotu i pod pretnjama naručioca. Njegova je narav takva da bi Holbruka (*Ričard Holbruk, predstavnik američke administracije – prim. autora*) **najradije išamarao** – na sreću je njegova zabrinutost takva da će tu tačku preskočiti. Neko će drugi, slutim, dobiti od njega vrelu zaušnicu. Jovica Stanišić već zavrće rukave.“

(*Prvi Tarzan koga je pojeo Tigar, „Građanin“, 1997*)

... Miloševićev ex-ministar

Nakon što je propao projekat „Građanin“, Aleksandar Tijanić 1998. prelazi u „Dnevni telegraf“. U kolumni pod nazivom „Fenomenolom“, koristeći uvrede, primitivne i vulgarne izraze, Tijanić nastavlja da, diskredituje pojedince, po istom principu kao što je to radio u dnevniku „Građanin“. Svoje optužbe najčešće izriče na račun opozicije, posebno lidera Demokratske stranke Zorana Đindjića. Međutim, za pojedine ljudе (uglavnom moćne) Tijanić je imao samo lepe reči.

„Jedan deo nacije smatra da bi **neokomunizam u ovoj zemlji** davno bio srušen da Dana (Danica Drašković, supruga opozicionog lidera Vuka Draškovića – prim. autora) **u gaćama ima sopstveni muški polni penis**; preostali Srbi veruju kako bi išlo još brže kad bi Vuk posedovao sličnu skalameriju.“

„**Bengalski Tigar** kad razgovara sa **Vukom** (Vuk Drašković, opozicioni lider – prim. autora) ponaša se kao Volt Dizni dok crta Vučka: ljubazno docrtava uši, njušku i zube.“

(Vučko i Dizni, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Da se Đindjić (Zoran Đindjić, predsednik opozicione, Demokratske stranke; ubijen 2003. god. – prim. autora) sa svojom Ružicom (Ružica Đindjić, supruga Zorana Đindjića – prim. autora) potapao uz 'Titanik' kao Di Kaprio i ona debela devojka, i da je ostalo jedno mesto na priručnom splavu, **lider demokrata bi pokazao svu svoju nesebičnost: udavio bi Ružicu!** Ali ne pre nego joj objasni da to čini jer, i pored najbolje volje, nema snage da Srbiju liši sebe!.“

„Nažalost ni Srbija, organizovana kao buvila pijaca naše budućnosti, **nema snage da se liši njega**. Takav pojedinac koji ne zna nijednu pesmu – bio je isteran iz svih horova komunističke Jugoslavije; koji očajno priča viceve bez poente; emotivno zakržljao kao žena koja radije menja stan nego život; lišen bilo kakve topline u javnim nastupima, robotizovan u televizijskim debatama, neosetljiv kao kicoš koji svojim cipelama daje imena od milja – ne može biti loš čovek. Zato ni kao političar neće propasti u zemlji čiji je glavni proizvod – mazohizam.“

(Titanik Đindjić, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Srpska opozicija predstavlja romski duvački orkestar koji raštimovano svira od kuće do kuće i čeka da mu građani bace sitniš kroz prozor; onda se međusobno tuku za pare potrebne za piće i kurvanje. To je grupa prokletnika koja ima problema sa inteligencijom, orijentacijom i vidom.“

„Oni su oftalmoginekolozi koji su bezočno gledali Srbima u oči a mislili su na jednu pukotinu smeštenu mnogo niže.“

„Kao što je Tigar poeo svoj deo Srba, tako je i srpska opozicija kanibalska jer je davno prestala da bude vegetarijanska.“

(*Srpski oftalmoginekolozi, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Ne smeta meni što njegovi neprijatelji tvrde da je Ljubiša (*Ljubiša Ristić, visoki funkcioner partije Mire Marković – prim. autora*) tako ružno dizajniran da u porodičnom albumu drži samo negative. Ne smetaju mi ni tvrdnje njegovih prijatelja da se on prepoznaće po bezizražajnom pogledu uvek kada prestane da se priča o njemu.“

„Obrazovan, za razliku od mnogih drugova, on zna da Felacio nije ličnost iz 'Hamleta'; hrabar, ne samo da je tražio više komunizma još za vreme Tita, nego je aktivisan učesnik u procesu kojeg će istorija oceniti kao vreme kad su mentalno hendikepirani vodili očno retardirane; samostalan, živi sam, jer radije pere čarape nego tanjire; on je pristao da bude politički softver ideji koja predstavlja kraj Srbije.“

(*Ljubiša – Slep reditelj tragedije, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Ksenija je prvosveštenica generacije devojaka koje kuvaju kao njihove majke, piju kao njihovi očevi a izgledaju kao njihova braća. Ona demonstrira manjak osjetljivosti prema ugnjetenoj muškoj vrsti budući da je vaspitavana od prethodnica po kojima je naš jezik nazvan maternjim jer od ženturača nismo ni mogli da dođemo do reči.“

(*Ejakulacija pa evakuacija, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Mekan kao kobasica, napravljen od sekundarnih sirovina, složen kao toaletni papir – čim izvuče jednu grešku, sledeća je spremna za upotrebu, dokazivao je samo jedno: loši ljudi, kad se dočepaju novca ili položaja, postaju nepodnošljivi.“

„Ako je bruka crno-belih cena koju valja platiti da iz srpske košarke ode Pol Pot – ta je cena prihvatljiva! Ovaj vrabac, koji je sopstvenim dekretom sebe unapredio u fazana, dočekao je svoj ražanj u nesreći Partizana i time je pokazao kako je spremna na sve ali baš zato nije nizašta!“

(*Siske Grobar, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Šešelj vodi sopstvenu politiku kao industrijsku klanicu svinja: ne odbacuje ništa, jer mu sve koristi – koža, iznutrice, slanina, čekinje, papci! **Na kraju, naduvaće svinjsku bešiku i daće je Srbima da se malo zabavljaju.**“

(Mira i vojvoda, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Niko ne može da napravi portret srpske opozicije – to uvek ispadne karikatura. Naime, **Dugouhi Jovica** (Jovica Stanišić, šef Miloševićeve tajne službe, haški optuženik – prim. autora) kontroliše trećinu opozicije; druga trećina je nesposobna; treća trećina protivprirodno zaljubljena u Tigra a četvrta trećina potkuljena. Odakle četiri trećine? Ništa što je u vezi sa srpskom opozicijom nema logike.“

„Ni vlast ni opozicija ne vole sopstveni narod! Usred dezintegrисane srpske nacije došlo je do integracije režimske i opozicione elite.“

(Bezimena malaksalost, „Dnevni telegraf“, 1998)

„....Poveriti srpske poslove čoveku koji je postigao savršeni balans između neznanja i nekompetencije...“

„Mikijeva jedina mana jeste što ne razume tri stvari: ekonomiju, politiku i stvarnost. Međutim, on ih ne razume potpuno i to je njegova prednost. Svaki drugi Srbin bi se uplašio ovog posla, ali ne i on. Možda je u pravu; ima ljudi koji misle kako je lako voditi državne poslove ako se ima hromozom viška a jedno jaje manjka.“

„Ovaj Luj de Fines srpske politike, obučen kao vlasnik destilerije u vreme prohibicije a leti kao Klerk Gejbl u filmu 'Safari' ili tako nekako, samo je još jedan dokaz da u Srbiji svako može da radi ono što Tigar hoće.“

(Knindža ponavljač, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Ako svojim gostima na 'Pinku' voditelj Vanja Bulić to radi namerno – onda je dotični najveći kritičar svega što je srpski režim učinio srpskoj kulturi i Srbima. **Ako, pak, kao što slutim, to radi jer drugačije ne ume, onda je taj kalup za odeću samo maneken za kletvu i prokletstvo koje se sručilo na ovu naciju.**“

„U takvim emisijama nije bitan gost, čak ni predmet razgovora, ni poenta; **voditelj je zvezda mediokritetstva koja, upakovana skromnošću i jednostavnim šarmom, nijednog gledaoca – pa ni onog paramecijumski razvijenog mozga – neće staviti u inferiorni položaj.**“

(Ikonografija omnijeba Vanje, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Ni jedan ni drugi nisu pominjali supruge; ni svoju, ni onu sagovornikovu. Podrazumevalo se da obojica imaju kućnu saglasnost za ono što su razgovarali. Bolje za njih da sam u pravu. Uz poluminutno rukovanje dva srpska ponosa su se jedva rastala. E, sad da vidimo gde su profiti: **Vuk (Vuk Drašković, jedan od lidera opozicije – prim. autora) je konačno došao do dva zaključka – samo se uz vlast može živeti i samo se vlašću mogu nahraniti njegovi ambiciozni ljudi.** Drugo, samo se iznutra, i to najpre na federalnom nivou, nešto u sistemu može menjati.“

(*Vuk – stadijum larve, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„**Goran Rakočević Sito (direktor državne crnogorske televizije – prim. autora) prava je mit-ska ličnost crnogorskog novinarstva: pola čovek – pola konj!** Dakle, neka vrsta Kentaura, ali u poni verziji. Ovaj prednacrt za direktora brđanske televizije – kako kažu novinari; **kroki za muškarca** – kako kažu novinarke; **brđanski dugodlaki gonič** – kako tvrdi opozicija i tupo oružje tamošnje medijske politike – kakvim ga smatraju unutar vladajuće koalicije, juče je, na nesreću politike za koju se navodno zalaže, progovorio za lokalne novine.“

„**Sito, taj mali zločin protiv prirode, ekologije i renesanse, prvi slepac na čelu neke televizije...**“

(*Sito – ždrebe od kentaura, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„**Uzmimo da onaj (Bill Clinton, predsednik SAD – prim. autora) iz Oralnog kabinetata neće biti takav kreten** da nam pošalje tomahavke i time ostvari tradicionalnu srpsku kletvu o padanju sekira sa neba.“

(*Manekeni za pakao, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„**Felacio nije lik iz Šekspirovog 'Hamleta'!** To je ona delatnost kad vam neka predstavnica, poželjno, suprotnog pola, samoinicijativno uzme polugu, koja se u Srbiji prenosi sa kolena do kolena, zine, strpa je unutra i počinje sa hepeningom koji do samog kraja liči na borbu njenih inkopatibilnih želja – da vam odgrize ili da ga izljudi kao brata na dan njegove svadbe. Taj blow job ili po naški – verbalni delikt, odnosno pušenje, predstavlja fast food, varijantu brze seksualne hrane koja je duboko antimuška pa time i antisrpska zavera nosilaca sisa.“

„Najpre, pušenje se sve više koristi umesto masturbacije, najmuškija od svih zabava, delatnosti koja razvija maštu, telo i omogućava Srbima da izadu iz sivila svakodnevice i da tucaju koga hoće verni zakletvi predaka da nam niko to ne može bolje to uraditi nego mi sami sebi. Taj rezervat, dakle, više ne postoji. Dalje, ženama se sviđa da među zubima, kao gospodari njegove sudbine, drže naš ponos.“

„Drugi najveći razlog za zabranu jeste činjenica da **žene propagiraju pušenje i reklamiraju ga od usta do usta** zato što njime ukidaju penetraciju, poslednji čin, ikonu i simbol muške premoći nad tim stvorenjima.“

(*Felacio – antisrpska zavera, „Dnevni telegraf“, 1998*)

... Miloševićev ex-ministar

„Prijatelji Gorana Rakočevića, direktora brđanske državne televizije, smatraju da je jezik njegov najbrži organ. **Ali, njemu bliske prijateljice tvrde kako to nije tačno: ima on jedan brži organ. Nažalost, to nije mozak!** Zato ovaj crnogorski Mardok, koji izgleda kao poklon Njegošu iz Mletaka – gorštaci se smeju njegovom odelu, govoru i navici da muškarce oslovjava sa 'ljubavi' – nikad nije uspeo da savlada nijednu od tri ozbiljne fobije: strah od žena, posla i moćnika i dve svestrane manije: manije veličine i manije gonjenja.“

(*Najmlađi brđanski fosil, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Nema druge! Žena treba da izgleda kao šarplaninac: sa urođenom bundom, krupna, dresirana, sa ogrlicom oko vrata i da laje samo kad joj neko tuđi pride. To je logičan odgovor srpske mačo-civilizacije u agoniji na onaj stereotip muškarca kakav su stvorile celulitozne novinarke, moderni film, ženski šovinistički mediji, literature strave i političko ubeđenje da su za sve srpske nevolje krivi srpski muškarci.“

„Muškarcu se, kako tvrde upućeni, dive tek kad je klinički mrtav, pokojni, udavljen, ukočen, bivši muškarac ugušen teatrom njihove ženskosti.“

(*Jesu li muškarci tako loši, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Međutim, vladanje Srbima uz pomoć Džinovskog Mutanta je – kažu upućeni – **kao seks sa gorilom: ne prestaješ kad si ti umoran, već kad se umori gorila.**“

(*Pogodi ko dolazi na gibanicu, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„**Neću tom spomeniku da uradim ono što im čine golubovi, šnauceri ili ikonoklasti.** Ja sam samo njegov bivši prijatelj, žalostan i zgađen nad činjenicom da se s njim, po drugi put u ovom životu, dopisujem ovako. Zato što je onaku poternicu, sa prethodnog lista ovih novina, mogao da potpiše svako. Ali ne i on!“

(*Ispravka na tekst svakodnevног kolumniste, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Da je Svevišnji hteo da živimo mirno – nikad ne bi napravio Albance: **da je hteo da živimo dobro – nikad ne bi dizajnirao Šainovića, Minića, Matkovića i Andelkovića!** Nevin je samo ukoliko je ovaj kvartet dizajniran u studiju koji konkuriše Bogu i koji je poznat po svojoj simpatičnoj maskoti – crni humanoid sa rogovima, repom i vilama u ruci.“

„...Jedan izgleda kao bradavica na Tigrovom nosu; drugi je tako pun sebe da je sopstvenoj majci čestitao svaki svoj rođendan; treći ubedljivo demonstrira razliku između umnog i fizičkog rada – čim počne da misli, kreće sa znojenjem; četvrti izgleda kao šef provincijske železničke stanice sa ranžirnom rampom za parkiranje svih nerešenih problema.“

(*Pažnja – opasan tekst, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Američki ambasador u Beogradu **Ričard Majls**, važan poslovni partner Bengalskog **Tigra**, poslužio je – mimo svoje volje – kao opitni hrčak na čijem primeru zainteresovani mogu napraviti fantastičnu analizu srpskog društva.“

„Ništa ne fali da **jadni hrčak Majls** na svojoj koži vidi kakvu 'firmu' vodi njegov poslovni partner.“

(*Jadni hrčak Majls*, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Kako rekoh, Šešelj je u poodmakloj trudnoći. Ako bude muško, neka mu nadene ime Slobodan; ako bude žensko, biće dobro i Slobodanka. **Ako, pak, budu samo gasovi – kao što slutim – neka mu da ime po sebi.**“

(*Vojislav Vučelić*, deveti mesec, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Ima političara koji svoju muku prilikom razmišljanja teško prenose na publiku. Milorad Vučelić nije takav; njemu to lako polazi za rukom. **Do juče sam, recimo, mislio kako kefir ima u sebi aktivniju kulturu nego on, ali posle gledanja jednočasovne emisije o Vučelinom liku i delu, promenio sam mišljenje.**“

(*Armani Kubanac*, „Dnevni telegraf“, 1998)

Aleksandar Tijanić u svojim tekstovima u „Dnevnom telegrafu“, osim uvreda i pogrdnih izraza za diskvalifikaciju pojedinaca, za određene aktere tadašnje političke scene ima isključivo reči hvale. Jeden od najviše hvaljenih u tekstovima bivšeg ministra Tijanića je Jovica Stanišić, u to vreme načelnik Državne bezbednosti, a trenutno jedan od haških optuženika. Njegovom liku i delu Tijanić posvećuje čak četiri kolumnе! Komplimenti ne zaobilaze ni članove porodice Milošević-Marković: Slobodana, Miru, Marku (u Tijanićevoj kolumni pod nadimkom „Tigrić“).

„Postoje tri vrste žena: jedne su upravo rodile princa; druge su ugledale divnu haljinu u izlogu; treće veruju da će Jugoslavija jednog dana biti ljupko mesto za život. Sudeći po Kongresu JUL, **Mira – otvoreno i hrabro – svrstava sebe u treću grupu.**“

„Mirino zadovoljstvo razumem; ona je uspela da napravi moćnu stranku uprkos drugaćijim procenama (i mojim).“

(Leva strana glave, „Dnevni telegraf“, 1998)

... Miloševićev ex-ministar

„Tigar je, kroz čitavu karijeru, predstavljao neku vrstu emotivnog omnijeba: **prvi put su mu se svi davali iz ljubavi, drugi put iz solidarnosti, zatim iz navike, pa računa i konačno straha.**“

(*Je li Milo izdao?*, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Načelnik otorinolaringološkog odeljenja Srbije – Dugouhi Jovica Stanišić, neka je vrsta boga: jedini je državni činovnik koji Tigru sme da saopšti loše vesti; tačno zna koliko su Srbi smrtni i koliko su grešni i o tome vodi tačnu evidenciju; svojeručno proizvodi opozicione stranke da izgledaju kao prave; kad dotakne biračku kutiju, u njoj se glasovi razmnožavaju, kao da ima leteće spermatozoide, može da napravi rat, ali može i da organizuje mir; on je glavni anestezilog Srbije koju zato ne boli to što jeste, niti ima snage da bude nešto drugo.“

„Zašto bi se onda Tigar odrekao Jovice, svog jedinog intelligentnog saradnika, pored Borke Vučić?“

(*Kraj dugouhog Jovice*, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Počeću sa teorijom koja će vas naterati da je odmah odbacite: **u sukobu Marka Miloševića (sin Slobodana Miloševića i Mire Marković – prim. autora) i srpskog javnog mnenja, ja sam na njegovoj strani!**“

„Na njega je palo prokletstvo upućeno njegovom ocu i teret mržnje upućene njegovoj majci. Sve što su želeli, a nisu smeli da urade njima priredili su Tigriću.“

„Za promenu boje kose, recimo, optužuje ga Đindjić koji je do pre dve godine nosio minđuše. ...Svako grebanje boje kola računa mu se, u javnosti, kao slupan auto i tu negde, oko dvadesete, između njega i opozicionog mnenja nastaje otvoreni rat.“

„Tigrić je prihvatio poslovne ponude (neka digne ruku ko ne bi).“

(*Tigrić*, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Pre tri dana Tigar je primio sve postojeće ministar policije: saveznog, srpskog i crnogorskog... Falio je samo četvrti i najmoćniji – Dugouhi Jovica, pa bi to bio Kongres petorice ljudi koji jedino i tačno znaju kako i od čega Srbi i Brdani žive, zatim koliko će još neki Srbi živeti i kad će Jugoslavija umreti?“

„Sa Sokolom Jovicima ima pakt o međusobnoj miroljubivoj koegzistenciji; Maraš, pak, na Jovicu gleda kao na Džemsa Bonda; i Tigar ga smatra previše moćnim,...“

(*Tri pandura oko Tigra*, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Dugouhi je preživeo, jer nikad nije igrao sopstvenu političku igru; **bio je apsolutno lojalan Tigru i na sebe uzimao, i kad se nije slagao, svoj deo odgovornosti što njegova nacija i njegova država imaju taman povez na očima.**“

„...Nije htio da odlučuje ko i koliko treba da živi i od čega da umre. **Nije se obogatio. Sačuvao je mentalno zdravlje uprkos činjenici da Srbiju gleda iz kanalizacije** i da zna koliko naciju košta školovanje slobista da nauče upravljanje zemljom. Kažu da **ne zatrپava ništa iz svoje proшlosti – ni dobre odnose sa Rašom i Mladićem**, ni činjenicu da ih je pritezao kad je dobijao takav zadatak. **Nije bežao sa porodične slave svog prijatelja kad je na nju došao Đindjić. Nije napustio prijatelja kojeg je Tigar degažirao van**, jer je ovaj kralj tompuse iz Dvora i merkao u njemu novi raspored nameštaja. **Njegovi ljudi ga obožavaju** i često citiraju Stanišićevu izreku upućenu nekim glasovitim imenima sa vrha, čija je snaga – kao kod tvora – samo u njihovom mirisu novca: 'Pizda im materina'. **Nije dao da njegovim momcima komanduju vojskovođe iz hobija i priučeni generali.**“

(Dugouhi – poslednji srpski policajac, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Budući da je Danko Đunić, drugi čovek Kontićevog kabineta, prošle sedmice dao ostavku, dok je istovremeno privatizator Beko marginalizovan u srpskoj vladi, **režim se lišio dve mlečne žlezde koje su mogле napraviti nešto mleka.**“

(Danak u Danku, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Rusi tvrde da Dugouhi Jovica Stanišić telefonom dobija Dugouhog Primakova, sadašnjeg premijera a nekadašnjeg šefa KGB, za minut; Kinezi kažu da mu toliko treba i za vezu sa njihovim Žutim Dugouhim.“

„Pet je razloga njegove direktnе ugroženosti. Najpre, **on zna sve o ratu, miru, nevaljalištima, kreditima, cigarama, nafti, vilama i tajnim računima.**“

„Vožd zna da je **Dugouhi pošteniji od svojih kritičara.**“

(Dugouhi – finale legende, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Mira vrh svoje stranke vidi kao kružok bliskih prijatelja, kao ideološku porodicu ljudi spremnih da se zarad viših ciljeva odreknu viška ovozemaljskih udobnosti. Ona te ljudi nikad nije videla u pravom svetlu; pred njom su oni brižni supružnici i očevi, pokazuju slike svojih porodica i pričaju o dečjim bolestima, pominju svoje male stanove i bedne plate i kako su se jednom, na nekom skupu, oštro suprotstavili nacionalisti koji je, potpuno reakcionarno, tvrdio da je Sveti Sava otac nacije.“

(Kraj JUL-a, „Dnevni telegraf“, 1998)

... Miloševićev ex-ministar

„Tigar se tako našao u neverovatnoj situaciji: **njegovog šefa tajne policije hvali srpska opozicija**, ističući njegov razum, uzdržanost i težnju da se zakon striktno poštuje. **Hvale ga i svi otpadnici od Dvora**, članovi tvrde nacionalne struje. **Oni ga čak smatraju, posle Tigra, jedinim čovekom sa levice koji ima svojstva državnika.** Njegoševi policajci za Jovicu misle da je malo ispred Džemsa Bonda.“

„...Ali, bez obzira što **Bengalski zna kako je Stanišić previše karakteran da bi bio sluga, i da previše zna da bi bio partner**, on uživa u postojećoj situaciji.“

„Tigar veruje da mu je Dugouhi lojalan, mada se nije uvek slagao sa onim što je morao da radi. Pogotovo što, **kao pošteni nacionalista**, kako ga vide njemu bliski, **uviđa kako je malo ostalo od nekadašnje ideje odbrane svesrpskih zemalja...**“

(*Dugouhi – Gore ili dole, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Naime, „raspored časova“ koji je razredni Holbruk napravio za vožda i hodžu samo je prividan ustupak Tigra. **Ovim driblingom, on dobija neuporedivo više no što stavlja na kocku.** Pre svega, dolaskom na Dedinje, Rugovi je izrečena smrtna kazna.“

„... Broj Jedan pokazuje svojim voljenim građanima da, kao i obično, poštuje njihovu referendumsku volju i – **za sada – ne pristaje na strane posrednike.**“

„Treće, razbija albanski pregovarački tim, koji će se podeliti oko Rugovinog taktičkog pristajanja da napravi simboličan gest dolaskom u glavni grad zemlje čiji je državljanin. Četvrti, **Vožd je uslovio početak razgovora skidanjem sankcija** i peto, najvažnije, **pokazuje ko je gazda u ovoj kući, na čiji račun treba da legne profit i kome međunarodna zajednica treba da prizna značajan politički kredit.**“

„**Za svoje ljude, Tigar je još uvek najjače kontraceptivno sredstvo – svima daje osećaj sigurnosti dok im radi one stvari.**“

(*Polovni brka, „Dnevni telegraf“, 1998*)

Miloševićev ex-ministar – pred 5. oktobar ...

Nakon bombardovanja 1999. godine Aleksandar Tijanić počinje da objavljuje tekstove u beogradskom nedeljniku „Blic njuz“ i banjalučkim „Nezavisnim novinama“. Odlazi iz Beograda i u svojim javnim nastupima potrebu za egzilom objašnjava činjenicom da bi se posle ubistva novinara Slavka Ćuruvije nešto slično moglo i njemu dogoditi. Iako se često poziva na prijateljstvo i uspomene na Ćuruviju, zli jezici tvrde da odnos između vlasnika „Dnevnog telegraфа“ i Tijanića nije bio tako idiličan. Tačnije, da je Aleksandar Tijanić samo nekoliko meseci pred bombardovanje, u trenucima kada je redakcija ove novine trpela pritiske režima Slobodana Miloševića, tražio od Ćuruvije da mu drastično poveća honorar, kao i da je tvrdio da mu je pištolj koji, po sopstvenom priznanju, uvek nosi uz sebe, nestao upravo u stanu vlasnika „Dnevnog telegraфа“.

U svojim tekstovima u „Nezavisnim novinama“ Tijanić se pre svega bavi diskreditovanjem opozicije, gotovo uvek ismejavajući i omalovažavajući pokušaje opozicije da sruši Miloševićev režim. Najveći deo svojih tekstova posvećuje stvaranju podela unutar Demokratske stranke. Plasiranjem lažnih optužbi i uvreda na račun Zorana Đindjića, forsiranjem jednog krila u stranci, Tijanić aktivno podstiče podele i rascep jedne od tadašnjih najvećih opozicionih stranaka.

„Od dva politička derbija, šef srpskih demokrata Zoran Đindjić, izgubio je samo oba; i od Slobe i od Vuka... Priroda tako kažnjava djecu koja su htjela i da sisaju i da grizu.“

„Zašto je ovaj ledeni, inteligentni, obrazovani tehnokrata srpske opozicije, čovjek čiji je mentalni portret najbliži Slobinom, doživio poniženje da ovih dana moli ekonomistu Labusa, čovjeka koji se praktično povukao iz DS, da zauzme čelno mjesto ove partije?“

„...Zoran Đindjić se ne povlači sa mjesta šefa demokrata zato što je izgubio od Slobe i Vuka, i ranije je gubio duele pa je ostajao, već se povlači zato što ne vidi mogućnost da popravi dva loša bilansa. Jedan je značajan pad ugleda među biračima; a drugi, sve glasnije nezadovoljstvo unutar stranke.“

„Naime, ne vjerujem da će to biti odlazak iz politike već samo preusmeravanje na poslove koji ne zahtevaju glasačke provjere. Recimo, glavni rizničar i blagajnik sveukupne strane pomoći koja će u narednim godinama stići u Srbiju. Na taj način bi imao kontrolu ne samo nad samostalnim medijima, opozicionim gradovima već i strankama koje grcaju u nemaštini.“

„...Prvi put se Đindjić, koji poslije odlaska Mileta Perišića, vođe nacionalnog krila i povlačenja Miroljuba Labusa, nezvaničnog lidera građanskog krila, našao pred rebusom: zašto njegov diktatorski metod vođenja stranke više ne funkcioniše kad to polazi za rukom i Vuku i Slobi?“

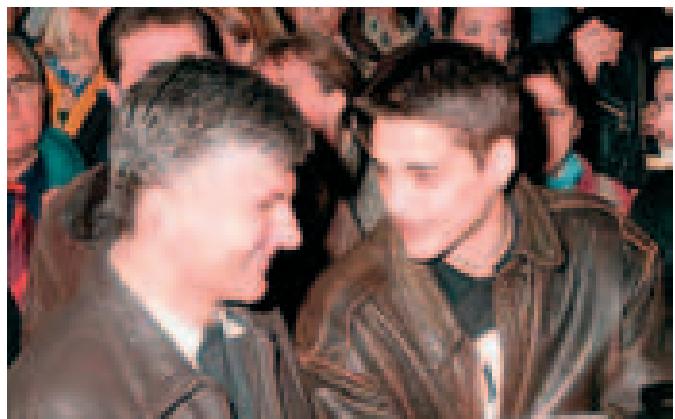
„Odakle beogradskim dječacima smjelost da mu se suprotstave kad je krvotok stranke – finansije i sponzori – ekskluzivno u njegovim rukama?“

„...Pomogli su mu da napravi oceubistvo nad Mićunovićem, ocem stranke, nisu rekli ni riječ kad je njihov tadašnji idol, usred uličnih demonstracija, otišao na pregovore sa Slobom bez znanja Vuka, pravili su se da ne vide kako **on drži jedine ključeve od kase**, prečutali su njegovo višestruko javno vrijedanje potpredsednika DS, primili su k znanju odlazak Perišića ne postavljajući neugodna pitanja, **branili su njegovo bjekstvo iz Beograda usred rata...**“

„...Ali, kada je njihov šef pripremio nož i lavor da ih ritualno zakolje a da ne isprska tepih, nisu mogli a da ne kažu – e, sad je vrijeme da vidimo gdje nam je stranka, gdje su nam birači, šta je naša politika i ko je odgovoran za sve to?“

„...Odlazak iz Beograda tokom rata, bez obzira na realnu opasnost sa zemlje, birači mu nisu oprostili; stranci smatraju da ih je obmanuo pričama o demonstracijama koje će rasti brzinom od pola miliona građana nedjeljno; sponzori počinju da gunđaju što po novac dolazi sam; stranački aparat osjeća nesigurnost i zbog pada rejtinga želi da mu vidi leđa; niko iz opozicije ne želi savez sa njim – ni Vuk ni Koštunica i tako je, na prelasku u sljedeći milenijum, Zoran opkoljen sa svih strana.“

„Ali, njegova praktična priroda još funkcioniše. Sam je sebi postavio sledeći zadatak:

„...Da svog mezimca Čedu, studenta, kojeg niko u stranci ne može da vidi očima i koji vodi revolucionarnu grupu unutar DS – zagovara samostalnu uličnu varijantu i suprotstavlja se bilo kakvom dogовору sa Vukom – takvog Čedicu, dakle, valja da obezbijedi, udomi i osigura mu stan i hranu i poslije svog odlaska...“

„...Da sa tog mjeseta ode na funkciju koja će mu omogućiti stratešku kontrolu nad više stranaka, pokreta, gradova i rekoh – kontrolu nad novcem, naftom, lijevkovima, hranom i poslovima koji će dolaziti sa Zapada.“

„Ako ne pobijedi sopstvenu sujetu, rđav karakter, prirodnu hladnoću i osvetoljubivost, ostaće zapamćen samo kao prva žrtva koja je radeći Slobi o glavi, ostala bez svoje.“

(„Nezavisne novine“, 26. decembar 1999)

„Ceo Beograd priča kako Čović, poznat kao košarkaš koji tokom bogate karijere prigradskog plejmejkera nikad nije dodao loptu saigraču u boljoj koš poziciji od sebe, nerado gleda na mogućnost da jedna srodnna stranka pristupi koaliciji Mićunovića, Dušana Mihajlovića i njega. Valjda računa da je jedna lopta premalo za sve ili da je, pak, izborni triumf tako izvestan da se ne isplati usitnjavati profit.“

„Jedna od neuralgičnih tačaka, koja se uporno izbegava, a koja će biti pogodna za raspirivanje bratoubilačkog rata unutar opozicionog korpusa, biće pozicija Deda-Avrama. Po individualnom rejtingu, nekadašnji guverner spada u vrh opozicionih ličnosti na kojima se može bazirati uspeh svake kampanje. Lukavi Đindjić je to osetio i sada koristi Avrama kao štit ispred Promenljivog saveza u kojem svi lideri zajedno, po glasovima, ne vrijede ni kao Dedina polovina.“

(„Nezavisne novine“, 23. februar 2000)

MONITOR

Monitor: Šta će 14. april 2000. godine (poslednji miting opozicije) značiti u srpskoj istoriji?

Aleksandar Tijanić: „Ovaj datum neće obeležiti ništa. To je bio koncert folklorno-umetničkog društva koje svira isti repertoar već deset godina. Kako će ova opozicija da vodi državu kad im mesec dana treba da organizuju jedan pučki spektakl s pevanjem i pretnjom vešanjem, koji traje sat i po?“

(Deo intervjuja Aleksandra Tijanića, „Monitor“, 22. april 2000)

НЕЗАВИСНА Светлост

„Lideri opozicije su lipicaneri koje je jugoslovenski predsednik Slobodan Milošević otimario, zauzdao i dresirao da trče u krug, sledeći zvuk biča.“

(„Nezavisna svetlost“, 3. jun 2000)

„...Nijednog trenutka Milošević nije u srpskoj opoziciji imao stvarnog smrtnog neprijatelja. Uvek su to bili manevri namenjeni pregovorima, podeli plena, deobi vlasti, preraspodeli medija, uzajamnom čuvanju leđa, ujedinjavanju stila života, poslova i privatnih, dobrih kontakata opozicione i režimske elite. Ne kažem da je u pitanju stvarni dogovor na kanabetu, već da su obe strane maksimalno korektno poštovale dogovorene uloge u nekoj vrsti pučke predstave, komadu sa pevanjem, pucanjem i plakanjem.“

„Ako pažljivo analiziramo delovanje srpske opozicije, a pri tom **odbacimo moguću varijantu o njenoj maloumnosti kao, za sada, nedokazanu**, ostaje samo užasna činjenica kako lideri srpske opozicije, ubedljiva većina, nikada ozbiljno nisu verovali da ikada mogu smeniti Miloševića?!”

„Prvo je srpska opozicija obogaljena, marginalizovana i impotentna kaskala za srpskim medijima koji su na sebe primili najteži udarac režima.“

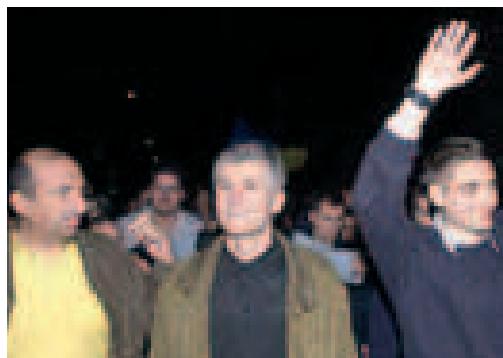
„U toj hipodromskoj disciplini kaskanju srpska opozicija je svaki put bila spremna da bilo kome poveri smenu Miloševića pod uslovom da im onda preda vlast.“

(*Otpor i simulacija otpora, „Blic News“, 7. jun 2000*)

U svojim optužbama i konstrukcijama protiv Zorana Đindića, Tijanić ide dotele da ga poredi sa Slobodanom Miloševićem. U tu svrhu Tijanić Đindiću dodeljuje nadimak – „Mali Sloba“.

„Njih dvojica nemaju prijatelje; prijateljstvo sputava i obavezuje. Obojici je izvađen koren zahvalnosti; na vlast su došli oceubistvom. Sloba je, zardalom kašikom, nežno 'preklao' svog neotpornog mentora Ivana Stambolića; dok je Zoran imao više problema sa Mićunom otimajući Demokratsku stranku od njenog tvorca.“

„Sve što je Zoran u politici radio svodi se na dva cilja: režim mora da ode ili da se primora na ustupke koji će dovesti do njegovog pada; ali, ovo je važnije, to rušenje Miloševića ne sme isturiti Vuka kao osobu koja je najzaslužnija za okončanje komunizma u Srbiji!“

„Vratimo se u današnju situaciju. Vuka, praktično, nema u antislobističkom frontu između ostalog i zato što je Zoran tako hteo. Tokom njegovih neuspelih protesta, u organizaciji milog deteta Čede i mrkog Batića, kada su se lideri Promenljivog saveza nalupali o dvomilionskoj masi i skidanju Sloba do petka, način na koji su zvali Vuka da se pridruži protestima, pokazivao je da im nije do toga.“

„Dakle, Đindić traži bezobraznih 53 procenata i titulu krunisanog kralja srpske opozicije.“

„Ovo su međutim smrtno ozbiljna vremena, ovde više **nema vremena za popravne ispite, niti za naciju, niti za opoziciju, niti za ambicioznog Zorana**. Neka sam izabere: hoće li da bude Sloba ili Zoran?“

(*Hoće li Đindić da bude Sloba, „Blic News“, 28. jun 2000*)

„Koliko znam, Stanišić (Jovica Stanišić, šef Miloševićeve tajne službe; haški optuženik – prim. autora) ima velike zdravstvene probleme, leči se i drži se apsolutno rezervisano, bez ikakvih kontakata koji bi ukazivali na ambiciju da se vrati. Zato mislim da **vest o njegovom političkom povratku može da znači želju pojedinih ljudi da eliminišu čoveka koji o svima njima zna najviše.**“

(B92, 4. jul 2000)

„Tako je Koštunica moralno-politički nepodoban jer je Srbin, jer neće da se viđa sa Medlin, jer ne može na oči da vidi Kušnera, jer nikada nije bio na hipnotizerskom kanabetu, jer nije išao u šoping ni u Vašington, niti u Peštu, nije išao kod sponzora za pare za svoju sekstu, nema audi, nema firmu, ne pripada nijednom opozicionom klanu, nije rastakao nijednog od kolega i kad su pružali povođa za to, nije estradno raspoložen, ne voli bombaste izjave, nije glumac, nije mesija, nema onu plemenitu harizmu kojom obiluju ostali lideri, nije stampao knjigu svojih intervjuja, nema rođake na položajima, brine o Kosovu, brine o Vojvodini i nije mu do rastanka sa Brđanima.“

„Ta grupacija će radije videti, kao Slobinog protivkandidata, guvernera Avramovića. **Deda (Dragoslav Avramović, jedan od lidera opozicije – prim. autora), po tim planerima, treba da pobedi, a odmah zatim da umre, ako je iole pristojan.**“

(Koštunice kaži „neću“, „Blic News“, 25. jul 2000)

„Na prekucerašnjem sastanku vraćeva srpske opozicije, onom koji je rešavao sudbinu predstojećih izbora i crtao budućnost Srba, **nije bilo Đindića. Negde se kupao!? Nije bilo Vuka; šopingovao je po Atini. Nije bilo Koštunice; prepostavljaо je da će biti jedna od teme sastanka, pa je izbegao u vikendicu. Čović je otišao pre kraja; valjda njegovi košarkaši imaju trening – a on je uvek voleo da gleda prave igrače.**“

(Srpski DNK: mali mozak, još manji testisi,
„Blic News“, 3. avgust 2000)

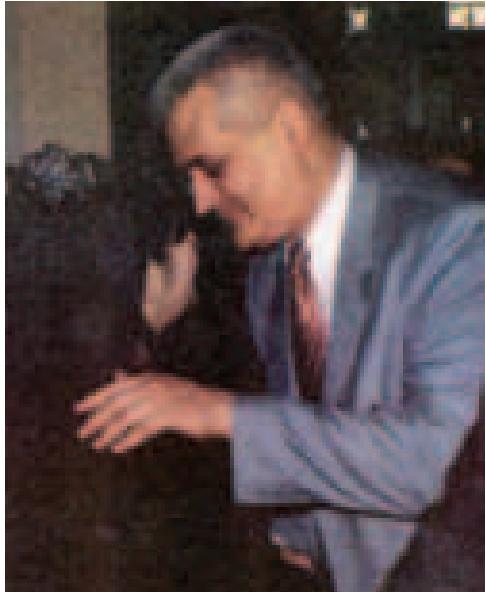
„Tada je Ivan odlazeći na nove funkcije, stari posao uvek ostavljao Slobi. Iz tog perioda, kada su jedan za drugim bili direktori Tehnogasa, ostala je srpska narodna izreka – **'Ne znam šta je Hitler koristio u komorama Aušvica, ali će Tehnogas nama Srbima da jebe mater!.'**“

(Stambolić je malo niže, „Nezavisne novine“, 1. septembar 2000)

„Sada, međutim, Koštunica vuče mudar potez; mimo političke mode, mimo volje stranaca i uprkos domaćim analitičkim ženturačama, jasno kaže da Miloševića neće dati Hagu.“

(„Nezavisne novine“, neposredno pred izbore, 8. septembar 2000)

Posle 5. oktobra 2000. i rušenja režima Slobodana Miloševića, Aleksandar Tijanić pokušava da dođe na čelo kuće „Politika“. Takve njegove namere osujetili su radnici ove kuće koji su se snažno protivili njegovom imenovanju na mesto direktora. Međutim, Tijanić za ovaj svoj neuspeh optužuje vrh DOS-a, a posebno Zorana Đindića. Takođe, Tijanić na račun Darka Ribnikara, tadašnjeg kandidata za v.d. glavnog i odgovornog urednika „Politike“, o kojem je imao samo reči hvale, samo nekoliko dana kasnije izriče diskvalifikacije i uvrede.

„Istovremeno mi je saopšteno da Upravni odbor predlaže Darka Ribnikara za glavnog i odgovornog urednika, što sam sa zadovoljstvom prihvatio, znajući nje-gove profesionalne i ljudske doprinose.“

(„Politika“, 14. oktobar 2000)

„Taj isti Darko R. – od Dragana Tomića i Hadži Antića, bez reči otpora, bez ijedne reči gađenja, primao je 300.000 maraka godišnje. Toliko košta kvarenje sop-stvenog prezimena. Toliko koštaju njegovi tekstovi iz Njujorka kojima se suprotstavl-jao Novom Svetskom Poretku, američkom imperijalizmu, neokolonijalizmu i Svetskoj zaveri protiv Srba. Hiljadu maraka dnevno za svaki radni dan Slobine vladavine!“

(„Nezavisne novine“, 20. oktobar 2000)

TIJANIĆ V. D. DIREKTORA, RIBNIKAR V. D. GLAVNOG UREDNIKA

Upravni odbor i Svetaštvo, vlasništvo novinare „Politika“ imenovanje su učinili Aleksandara Tijanića, nekadašnjeg novinare te su učinili za vrednost direktora novinare „Politika“ i Darka Ribnikara, dozvoljeno „Politikom“ iz SAD, da preuzeče vrednost novih direktora novina, jerak je dozvoljeno TV „Politika“.

Što je prvič učinilo TV, radnici redatelji i sindikat protestuju protiv imenovanju Aleksandara Tijanića i pravne akcijske direktore novinare Darka Ribnikara.

14. oktobar 2000.

„...Ja ću Darku Ribnikaru sa velikim zadovoljstvom da prepustim brigu oko kuće 'Politika', jer on to i ovako smatra nekom vrstom porodične svojine. Ja protiv toga nemam ništa, jer ja **sam svoje ime napravio a on ga nasledio** i treba da uzme ono što mu po njegovom mišljenju pripada...“

(„Politika“, 14. oktobar 2000)

Синдикат против Тијанића ПОЛИТИКУ

„...Ispostavilo se dan docnije da kolege u Kući umesto kandidata sa imenom i prezimenom u srpskom novinarstvu žele kandidata samo sa prezimenom...“

(„Politika“, 15. oktobar 2000)

„Ali, ja sam samo običan novinar konzervativno posvećen svom poslu, svom stavu da sve pišem i sve radim na sopstvenu nosivost i isključivo kad je to najopasnije.“

„Čak i kad sam grešio ja sam sam plaćao svoj račun. Recimo ja sam, neka vrsta otvorenog kritičara mnogih poteza nove vlasti. Možda vama, kao renomiranoj režimskoj Kući svih režima – što je nova uloga za vas, je li tako - ne odgovaram kao kritičar pobednika.“

(„Politika“, 15. oktobar 2000)

„U srpskoj politici svaki čovek sa čvrstim karakterom upadljiv je kao da ima grbu; **Goran Svilanović je dvogrba kamila...** Otišao je i korak dalje – podneo je ostavku na mesto koordinatora na medije u Kriznom štabu DOS-a. **Ne može da sedi za istim stolom sa Malim Slobom** (*pogrdan naziv AT za Zorana Đindjića – prim. autora*) koji je uz pomoć svog ađutanta, studenta za budućeg **Mikro Slobu** (*Čedomir Jovanović, funkcioner DS-a – prim. autora*), **u Politici organizovao hajku na Tijanića**. Valjda su se bojali da će o njima, kroz medije te Kuće, pisati kao što sam pisao o njihovom metodološkom uzoru – Velikom Slobi. U pravu su; samo što će te tekstove morati da objavljujem drugde.“

„....Pitanje je neuporedivo višeg reda: **ima li u DOS-u lidera koji već koriste stare metode, stari mehanizam, stare ljudе i poražene snage za ostvarenje starih ciljeva maskiranih novim parolama?** Pletu li oni medijsku, finansijsku političku i policijsku omču Srbiji pre nego što su Slobi dali sedam dana? Jesu li pobedili svi koji su bili protiv Slobizma **ili je sve urađeno samo da jedan lider kidnapuje revoluciju?** Još gore da se vlada kao njen vlasnik dok njegove kolege čute, jer „još nije vreme“ da mu kažu šta misle o još jednom **dopunjrenom, proširenom i modernizovanom izdanju Slobе?** Samo je to u pitanju...“

„**Koristim priliku da zamolim malog Slobu i njegovog ađutanta – studenta za Budućeg Mikro Slobu** – budući da nisam zainteresovan ni za „Politiku“ ni za RTS, da ne šalju, preko svoje uigrane stručne službe, preteće poruke liderima DOS-a potpisujući moje ime. To u ovoj Srbiji ne može da radi policija zabavljena svojim jadom, ne može da radi Državna bezbednost, okupirana svojim problemima. **Ovakav staljinizam, u oslobođenom Beogradu, može da organizuje samo čovek koji se već oseća svemoćnim i nedodirljivim.** Možda zaista on sve može, možda je on već **Novi gospodar života i smrti u Srbiji**, ali to sigurno nije – **POŠTENO!**“

(Goranu Svilanoviću, Gordani Sušić i novinarskim domobranima, „Nezavisne novine“, 20. oktobar 2000)

Kako nije uspeo da postane direktor kuće „Politika“, Aleksandar Tijanić nastavlja da objavljuje tekstove u banjalučkim „Nezavisnim novinama“. Svi tekstovi ovog autora zasnovani su na najtežim optužbama na račun Zorana Đindića, Đindićevih saradnika, Demokratske stranke. Očigledan cilj ovakvog Tijanićevog pisanja bilo je rasturanje koalicije DOS i stvaranje podela između Demokratske stranke i Demokratske stranke Srbije. Postoji mišljenje da je Tijanić svoju šansu video u podelama u okviru DOS-a i da je ovakvim tekstovima upravo pokušavao da se preporuči centru političke moći koji je u to vreme predstavljao Vojislav Koštunica.

„...Ako Koštunica u roku od trideset dana ne raskine neprirodni pakt sa Đindićem, po cenu raspada DOS-a, 'demokratska revolucija' u Srbiji predstavljaće uskoro samo naprasnu promenu oblika bezvlašća a sam Koštunica englesku kraljicu muškog roda!“

„...U državi gde hiperaktivni Mali Sloboda ima glavnu reč – javni poslovi i dalje će se voditi u ličnu korist: mediji će služiti samo da njegovo mišljenje propovednički pretvaraju u verovanje; višak demokratskih parola zamagljuvaće manjak građanske odgovornosti novog režima.“

„U takvoj Srbiji, gde nam Đindić soli pamet soleći, u stvari, sebi biftek, Koštunica predstavlja izolovanog, nemoćnog moralnog propovednika svedenog na puki simbol Jugoslavije, zemlje koje nema. Bio bi, drugim rečima, politički dubler Patrijarha Pavla i neka vrsta ambasadora, izložbenog putujućeg eksponata Srba koji su se oprali pred svetom sami sebi promenivši čud. Mazohizam umesto sadizma.“

„...Zorana, sposobnog, žednog moći i gladnog vlasti ...“

„Kod njega je prvo došao buljubaša elitne policijske jedinice koju je stvorio Jovica Stanišić i koja ga ni danas nije izneverila; momci, inače svi odreda diplomirani zverovi, odbili su da pucaju u masu i lanac otkazivanja Slobinog represivnog aparata krenuo je od njih.“

„Zato Đindjić već pravi medijski, finansijski i policijski sistem kojim opkoljava principijelnog Koštunicu oslonjenog na ekskluzivnost sopstvenog odnosa sa Srbima. Hoće li to biti dovoljno kad Zoran institucionalizira svoju poziciju najjačeg među dosovcima? Niko među njima, sem Gorana Svilanovića i Velje Ilića, ne odvažuje se da bilo šta kaže Malom Slobi.“

„Ali, šta ćemo sa Srbijom? Šta ćemo sa Srbijom koja, vođena od ljudi čiji su apetiti veći od razuma a sujetu jača od opštег interesa, samo menja dekor rostva? No, stepen socijalnog sadizma ostaje isti i svi ljudi koji su napravili bogatstvo u slobizmu, kroz Đindjića i Vučelića, kao kroz levak, uliće se u novi sistem... Dakle, moja poruka Koštunici – ako Đindjić uradi samo ono za šta je sposoban i samo ono na šta je spremam, Srbiji nema spasa! A ni tebi! Sad biraj mesto, vreme i način. Ili čekaj. Možda ja grešim; To bi mi bilo sefte.“

(Tekst pod naslovom „Koštunica protiv Đindjića: što pre to bolje“ objavljen u „Nezavisnim novinama“ 27. oktobra 2000. pojavio se sutradan i u listu „Danas“, 28. oktobra 2000, pod naslovom „Kad je apetit veći od razuma“.)

● REAGOVANJE VESNE PEŠIĆ POVODOM TEKSTA ALEKSANDRA TIJANIĆA

„...Tijanić hitno traži da se razvrgne DOS, najviše zbog toga što u toj organizaciji deluje jedan lider koji je 'Mali Slobi', odnosno radi iste stvari kao i Slobodan Milošević: namešta samo svoje ljude, gleda da uništi dr Vojislava Koštunicu, popularnog i tek izabranog predsednika države i smera i druge, sve same grozne stvari, od kojih se svakom normalnom diže kosa s glave.“

„Možda bi bilo najtačnije ako kažem da će novo vreme biti zaista novo ako se pravi razlika između kritike i napada. Kritika je zaista dobrodošla, ona je deo definicije demokratskog društva, ali to nisu pljuvačina i mržnja.“

„Kada se bolje pogleda, Srbija opet s konja na magarca. **Mali Sloba 'nama soli pamet, a u stvari sebi soli biftek'**, a 'Koštunica predstavlja izolovanog, nemoćnog propovednika svedenog na puki simbol Jugoslavije, zemlje koje nema.' **Sve me ovo podseća na 'Vojko i Savle'** samo je autor poznat. Što god da bilo, za ovoliku destrukciju i toliko opakih reči nema više mušterija. Gluvaci su postali sluhisti.“

„Neće više toliko uzbudljivo da žive pa da naglas, zastrašeni i unezvereni, čitaju Tijanićev tekst, o tome ko će kome glavu skinuti i to među koalicionim partnerima, pobednicima, za koje je narod glasao i koji dosad jedan o drugome nijednu ružnu reč nisu izgovorili. Ali eto, čovek zna da je sve to farsa i da se uveliko spremi da glava sa ramena padne. I sve se nastavlja po starom. Velikog Slobu nasleđuje Mali Sloba.“

(Tekst Vesne Pešić, jednog od lidera opozicije pod naslovom: „Crni oblaci, opet“, „Danas“, 31. oktobar 2000)

● ALEKSANDAR TIJANIĆ POVODOM TEKSTA VESNE PEŠIĆ

„Ko piše tekstove, kakav je u ovim novinama od utorka potpisala Vesna Pešić, sklon je i drugim porocima! Ovo tvrdim jer njeni 'Crni oblaci, opet', ne predstavljaju novinsko štivo bilo kojeg žanra, već kompilaciju dve direktnе pretnje i jedne nedvosmislene presude.“

„Ali, skrećući temu na moj grešni lik Pešićeva, kao negovateljica Đindića, skreće fokus sa njegovih prijavnih pampers-pelena, skriva pokušaj da se kidnapuje nacionalni bunt Srba i da se predstavi samo kao rezultat neverovatne sposobnosti opozicionih stranaka te maskira činjenicu da unutar pobednika postoji jaka težnja da se, u novom startu, srpsko novinarstvo osedla, zauzda i istimari.“

„Ne tražim da se DOS raspade – kao da to zavisi od moje volje – pre nego što sruši slobiste, radikale, julovce i sepeovce na sledećim izborima. Samo smatram normalnim da recept čoveka, koji je poslužio kao zastava nacije u rušenju Miloševića, mora da bude prevlađujući na svim nivoima, na svakom mestu i obavezan za sve u procesu stvaranja nove države.“

„Što ne istraži Vesna... ko ogovara Koštunicu pred stranim diplomatama? Ko glasno govori po Crnoj Gori kako je predsednik Jugoslavije samo njegov trenutni projekat, ali se pokazao nedovoljno efikasnim i modernim pa će morati da se zaobilazi?“

„Što ne pita kakve su obaveze lidera o kojem govorimo prema sivoj finansijskoj i političkoj zoni? Zašto se ne raspita koga je dotični predlagao za ministra policije u prvim razgovorima sa socialistima? Zašto ne pogleda ko od lidera koristi stranački aparat da šalje preteće poruke ljudima potpisujući tuđa imena i smrtne presude novinarima?“

(Tekst pod naslovom „Večito proleće, ponovo“, objavljen u „Danasu“, 2. novembra 2000. pojavio se sutradan i u listu „Nezavisne novine“, 3. novembra 2000. pod naslovom „Ko je gori? Mali Sloboda ili ja?“)

bebe koje zasluzuju doživotnog člana Gestapoa. Ne samo što su za vreme bombardovanja bili u Beču, ili što su se obogatili švercom nafte iz Makedonije u vreme sankcija, već što u svojoj alavosti, političkoj i finansijskoj, nemaju limita, nemaju obraza, a Boga se ne boje.“

„...Ne odvaja se od Legije, koji predvodi crvene beretke, sprijateljio se sa dve - hm - poslovne grupacije koje proizvode pacijente za traumatološku kliniku ili kapelu...“

„Đindjić je maestralno uspeo da sakrije takvu poentu, nametnuo druge teme i do statusa najmoćnijeg čoveka Jugoslavije, kancelara Srbije i vlasnika privatne vlade došao sa pozicije najneomiljenijeg političara Jugoslavije. Onaj koji sa takve startne pozicije ostavi Koštunicu bez posla, zaslzuje svačije čestitke. Sem mojih, naravno!“

(Zasto Koštunica neće preživeti Đindića, „Nezavisne novine“, 24. novembar 2000)

The New York Times

„...Koštunica smatra da je parlament katedrala“. „Đindjić ga smatra kazinom.“

(Rivalstvo između Đindjića i Koštunice razbiće DOS u narednih godinu dana, „Njujork tajms“, 4. decembar 2000)

„Napravljena je, pre dva dana, srpska vlada mada to nije objavljeno: **mandatar Đindjić** je najpre **zahtevaо privilegiju da sastavi privatnu vladu**, po sopstvenom ukusu. Kad su u DOS-u seli da raspravljuju o tome, prvo što je Đindjić čuo od svojih kolega lidera jeste: 'A gde smo tu mi?'.“

„Tako je nova srpska vlada zapravo predsedništvo DOS-a minus Velja Ilić koji se teško zamerio Đindjiću kritikama **Čede, Bebe i ostalih komandosa ekipе za prljave poslove Malog Slobе.**“

„Jedna ružičasta televizija ('Pink'), pod visokim pokroviteljstvom starih i novih snaga, posredstvom **Vladimira Popovića, demokratskog čoveka koji povezuje Zorana, Milorada, Pink, reklame, kampanju, cigare i naftu**, rodila je novih dana novu bebu: informativni program.“

(*Sedam srpskih priča ili šta se u Srbiji promenilo,
„Nezavisne novine“, 8. decembar 2000*)

„Odmaraću ili će se ponovo baviti televizijom, **ako Mali Sloba i njegova ekipa ne budu imali nešto protiv (danас u Srbiji nijedna novina ne sme da prenosi moje tekstove iz 'Nezavisnih', jer se boje sukoba sa Đindjićem)** – ali ja mislim da u Srbiji ima dovoljno mesta za obojicu. Ako on misli drugačije, šta će? Opet valja da zasučem rukave. **Valjda ovaj neće da ubija. Valjda!**“

(*Pretposlednji tekst Tijanića
„Nezavisne novine“, 22. decembar 2000*)

„Koštunica vozi razdrndani jugo. On ima tri kravate i dva odela, sat od 50 dolara i olovku od 13 centi. **Đindjićeva olovka je vrednija nego Koštuničin automobil.**“

(*Izjava za „Čikago Tribjun“, 14. januar 2001*)

... uvek na strani pobednika – Koštuničin savetnik

Nakon tri meseca intenzivnog rada na rasturanju DOS-a, zagovaranja podela u pobedničkoj koaliciji, izricanja diskvalifikacija na račun Zorana Đindića, njegovih saradnika i ostalih lidera DOS-a, 16. januara 2001. godine Aleksandar Tijanić postaje savetnik za medije predsednika SRJ Vojislava Koštunice. Mnogi su ovakav Koštuničin potez komentarisali kao njegovu želju da Tijanića iskoristi kao sredstvo za rušenje Đindića, smatrajući da višegodišnji rad ovog novinara, a posebno tekstovi koje je objavljivao posle petog oktobra, predstavljaju dobru preporuku za rad u kabinetu predsednika SRJ. Postoјalo je mišljenje da je upravo uticajna grupa u DSS-u okupljena oko šefa Koštuničinog kabineta Ljiljane Nedeljković (koja je, kao i Tijanić, zagovarala razbijanje DOS-a i samostalni izlazak DSS-a na parlamentarne izbore) dovela Tijanića na mesto savetnika za medije. Ovaj Koštuničin potez izazvao je negativne komentare mnogih, i to ne samo zato što je Aleksandar Tijanić bio Miloševićev ministar i prijatelj Mire Marković, već i zbog toga što nije posedovao odgovarajuće školske kvalifikacije za obavljanje posla savetnika predsednika.

У НАЦИЈИ ПРЕДСЕДНИК СРЈ Тијанић саветник за медије и информисање

Министар Административне Технологије је други пут је најзначајнији члан првог кабинета. Нојем, Ваљево. Један тужиошт је да ће овој функцији да се додати и министарство за информисање. Ово је уједно је и један од највећих изненада у овој влади. Уједно је и један од највећих изненада у овој влади.

„Poziv Vojislava Koštunice primam kao najveće priznanje za ono što sam godinama o svom trošku i uz sopstveni rizik radio u korist zajedničkog cilja.“

(Povodom imenovanja na funkciju savetnika predsednika SRJ za medije, „Borba“, 17. januar 2001)

Gotovo pola godine Aleksandar Tijanić, iako formalno na mjestu savetnika predsednika SRJ, slovio je za jednog od prvih ljudi BK televizije (potpredsednik za medije). Tijanić je pokušao da demantuje ovaj očigledan sukob interesa, ali je ipak priznao da na BK TV drži „katedru za novinarstvo“.

„....Ja već mesecima radim kod predsednika države, to zahteva dvostruko radno vreme, a na BK TV, где сам dao ostavku као потпредседник за медије, задржао сам само кадру за новинарство...“

„....Predlažem svim hrabrim novinarima uključujući i vašu redakciju da zapale po jednu cigaru i odmore uz svoj profesionalizam“. (B92, 31. maj 2001)

Iako su za radno mesto savetnika za medije predsednika SRJ bili predviđeni tačno definisani poslovi, Aleksandar Tijanić je to potpuno ignorisao i tokom dvogodišnjeg perioda, koliko je bio Koštuničin savetnik, bavio se isključivo napadima na Vladu Republike Srbije, DOS, a posebno na Zorana Đindjića i njegove saradnike. U tom smislu Tijanić je objavljivao tekstove po tabloidima, nastupao na stranačkim tribinama (DSS), davao izjave i intervjuje, izričao optužbe, psovke, pisao pod pseudonimom... Sve te njegove aktivnosti imale su cilj da konstruisanim optužbama i očiglednim manipulacijama diskredituje prvu demokratski izabranu vladu.

„Neki srpski mediji danas pokazuju manje hrabrosti nego za vreme Slobodana Miloševića... Svako od lidera DOS-a zna da koristi telefon. Okrene broj i kaže: 'Šta bre ti', a on kaže: 'Ja sam DOS.' Svi se oni vade da su DOS, a ne 18-ti deo DOS-a.“

„Niko ne voli da ga neko pecka, niko ne voli da neko piše loše o njemu, da provaljuje njegove ljude – da li se bave naftom, cigaretama... Tvrdim da mnogi lideri unutar DOS-a imaju kontrolu nad većinom srpskih medija.“

(„Borba“, 12. april 2001)

„Srpski mediji nisu dobri. Propustili su veliku priliku da izbore profesionalnu, političku i ekonomsku distancu u odnosu na DOS.“

„Mediji ekonomski zavise od države i pomoći iz inostranstva, a vrlo malo od tržišta koje je slabo, pa političku sigurnost traže kroz paktiranje sa nekim od lidera DOS-a.“

(TV „Palma plus“, 11. maj 2001)

„Svaki lider DOS-a ima nekog svog novinara, glavnog urednika, ima neki svoj medij. Trčanje u zagrljaj političarima nateraće srpske medije da u sledećem srpskom derbiju, ako do njega dođe, budu podeljeni na dve vojske žestoko sukobljene.“

(„Nezavisna svetlost“, 19. maj 2001)

„Nikada se nijedan čovek sa manje podrške (javnog mnjenja) nije dočepao većeg komada vlasti kao sadašnji premijer Srbije Đindjić.“

(Podgorička revija „Istok“, 22. maj 2001)

„Za hapšenje je znao samo Đindjić i šef policije a krajnji cilj im je bio da pokažu kako jedan moćan politički centar može da hapsi i sa čarapama na glavi, bez sudskog naloga a da za to šef države, naravno, ne zna. DSS ne može da učestvuje u tome i samo 'brzina' ne može da bude kriterijum kvalitetnog vladanja.“

„Zašto se onda tako brzo ne razbiju i kanali švercera automobila ili cigareta i zašto frakcije koje postoje u policiji ne kažu odmah, jer tačno znaju ko je ubio Slavka Ćuruviju.“

(„Ekspres“, jul 2001)

„Do sada se nije našao ni jedan novinar da kaže: Zvao me iz srpskog ministarstva za informisanje Vladimir Popović Beba (prvi čovek Biroa za komunikacije Vlade Srbije – prim. autora), zvao me Goran Vesić (funkcioner DS-a – prim. autora), zvao me savetnik predsednika Koštunice Aleksandar Tijanić, zvao me ministar za informisanje Slobodan Orlić i... tražili su to i to... Da li to znači da nema poziva? Ne, to samo znači da se novinari i urednici tih medija boje.“

(10. avgust 2001)

Nekoliko dana nakon ubistva bivšeg službenika DB-a Momira Gavrilovića, dnevni list „Blic“, objavljuje, pozivajući se na dobro informisan izvor iz Koštuničinog kabineta, da je Gavrilović ubijen jer je tokom razgovora u kabinetu predsednika izneo podatke i dokaze o sprezi vlasti i pojedinim kriminalnim krugova. Međutim, istraga pokazuje da bivši službenik DB-a nije ostavio nikakva dokumenta u kabinetu. Javnost kasnije saznaje da je tema sastanka Gavrilovića i članova Koštuničinog kabineta bila kadrovska politika u MUP-u i smena legalno izabranog rukovodstva. Ipak, DSS nakon ove afere napušta Vladu i postavlja pitanje njene odgovornosti. U orkestriranim napadima na članove Vlade i saradnike premijera Đindjića, posebnu ulogu je imao nekadašnji Miloševićev ministar a tada savetnik Koštunice za medije – Aleksandar Tijanić.

„Imao bih štošta da kažem o slobodi medija u Srbiji, koji se ne usuđuju da objave sastav štaba jednog centra političke moći za dezinformacije i kontrolu medija.“

„...Neko pokušava da srpske medije uputi na pogrešni trag o razlozima ubistva, zatim da markira ciljeve za eskadrone smrti i označi neke buduće mrtvace, da na osnovu ovog ubistva obavi kompletну dresuru društva koje mora da prihvati činjenicu da od sile koja vlada Srbijom nema zaštite ni u kabinetu predsednika države.“

(„Večernje novosti“, 13. avgust 2001)

„....Jedan centar političke moći u Srbiji uspeva da naturi celoj Srbiji raspravu o tome – ne ko vlada eskadronima smrti u Srbiji – nego se postavlja pitanje da li je to što je on razgovarao sa nekim ljudima iz kabineta dovoljno opasno da ugrozi nečiji status, položaj ili karijeru.“

(„Blic“, 13. avgust 2001)

„Za DS je najvažnije, sudeći po njenim saopštenjima, ima li pisanih dokaza o povezanosti mafije i političara, i gde su ti spisi? Za ostatak Srbije neuporedivo je važnije koji centar političke ili neke druge moći izriče smrtnе presude, ko ih izvršava i koliko je ljudi na spisku budućih mrtvaca...“

„....Građani na budućim izborima treba da 'izaberu' kome više veruju – jednom centru političke moći u čije je poštenje verovao i Gavrilović ili drugom centru kojeg ne interesuje ni mrtav pukovnik DB, ni tragedija jednog čoveka i jedne porodice, ni ko je povukao obarač i po čijem naređenju.“

(„Večernje novosti“, 14. avgust 2001)

„....Jednu stranu DOS-a zanima samo da li je pokojnik ostavio pisane dokumente o nekim ljudima, dok drugu interesuje ko to ubija po Srbiji, po čijem naređenju i pod čijom zaštitom.“

„Mesecima je u kabinetu republičkog ministra za informisanje sedeо čovek koji nije imao nikakvu zvaničnu funkciju. On je bio vrhovni censor srpske štampe, a zove se Vladimir Popović - Beba. Bliski je Đindjićev prijatelj i njegov prvi adutant ...“

„....Nije u pitanju podela na Koštuničine i Đindjićeve medije, već one koji shvataju važnost da Srbijom upravlja zakon i one, koje iz straha i neprofesionalizma, misle da Srbijom i dalje treba da upravlja nečija volja.“

(„Građanski list“, 14. avgust 2001)

„Za mene je bitno da u Srbiji postoji centar koji odlučuje ko živi, a ko ne, i da postoje ekipe koje mogu da se angažuju za to.“

„....Nema normalne Srbije bez borbe protiv korupcije i bez otkrivanja onoga ko po Srbiji ubija. Sve drugo je fatamorgana koja se pravi preko strogo kontrolisanih medija...“

„...Beba, Kiza, Vesa, Čeda i ne znam ko još, preko Biroa za komunikacije srpske vlade kontrolišu skoro sve srpske medije, bolje i suptilnije nego Milošević, a postoje novinari i mediji koji vrlo lako sklapaju pakt o podaništvu, budući da tačno znaju zašto je grupa okupljena oko Đindjića neuporedivo opasnija po njih, nego grupa okupljena oko Koštunice.“

„Zna se **ko je putovao privatnim avionom** na odmor i službena putovanja po Monaku, Nemačkoj i Francuskoj, **ko se predstavljao kao ovlašćeni pregovarač srpske vlade, ko ima telohranitelje s kriminalnom prošlošću.**“

„Đindjić je putovao privatnim avionom.“

(„Reporter“, 22. avgust 2001)

„...Ja bih samo da isključim svoj mobilni telefon jer izgleda da se žale da se dovoljno ne čujem, ovaj... u centrali koju kontroliše stranka koja ima jedno slovo 's' manje u svom nazivu pa će izvaditi bateriju.“

„Srpska opozicija je poslednjih godina Miloševićeve vladavine ličila na romski orkestar, duvački, koji svira ispod svakog balkona sa kojeg neko baca sitniš, onda se muzičari tuku za sitniš i idu do sledećeg balkona. To je razlog zašto nisam bio omiljen u opozicionim krugovima, između ostalih razloga.“

„Ja sam posle Dejtona pristao šest meseci da budem ministar za informisanje jer je izgledalo da će ovaj da se pomiri sa Amerikom, sa svetom i tako dalje... I ja uđem u vladu i bio sam šest meseci do velikih protesta građana...“

„...Batić (*Vladan Batić, ministar pravde u vradi Zorana Đindjića – prim. autora*) je lepši nego što izgleda na slici ali mi ga pravimo ružnijim...“

„Jazavičar, gospodin ugledni, **Vesić** iz Demokratske stranke, je viši nego ja... zapravo lažem da **ima kratke noge...** i u jednoj televiziskoj emisiji sam morao da mu kažem svojevremeno: Vi ne osećate tlo Srbije! I sagnem se i kažem: i sada vam vise noge sa stolice. Ne možete da dohvate tlo. Ne možete da se bavite politikom ako ne stojite sa obe noge čvrsto na tlu.“

„...Ne znam da li će mi sledeći put kada budem dolazio ovde biti potreban pasoš. **Čanak** (*Nenad Čanak, predsednik Skupštine Vojvodine – prim. autora*) tvrdi da hoće. Međutim ja mislim da je taj pad sa motora bio veoma težak... veoma težak i mislim da će on imati... dugotrajno lečenje... sa neizvesnim rezultatom...“

„Hapsimo ovoga, hapsimo onoga, **hapse ga ljudi sa čarapama na glavi... Sumnjive čistoće...** Zato prve večeri kada su krenuli da hapse ovog čoveka (*Slobodan Milošević, bivši predsednik Srbije i Jugoslavije, optužen pred sudom u Hagu – prim. autora*) koga bih i ja odneo u Hag, ali na osnovu zakona... **Nisu imali sudski nalog...**“

„Postoji **jedna škola mišljenja unutar DOS-a** koja smatra da je najbolja politička teorija za današnju Srbiju 85% konfuzije i 15% provizije...“

„Postoji **Biro za informacije, komunikacije srpske vlade**. Samo jedna stranka ima kadrove u tom birou. Ni jedna druga stranka ne zna šta se dešava u tom birou, sem što je Velja Ilić rekao da postoji jedna agencija u kojoj je **jedan čovek** jako blizak kabinetu srpske vlade... koristi tu agenciju, a ja kažem i biro, da napada i blati ljudе iz drugih političkih tabora i drugih političkih stranaka. Ni jedan novinar do tada nije ustao i rekao: DA, zvali su me, pretili su mi i tražili su da objavim to i to ili da ne objavim to i to. Ne sme!“

„Đindjić je kao gas. On se širi... Gde god postoji pukotina, on uđe u tu pukotinu. Gde god postoji neko ko nije otporan na gas on ga zadavi.“

„Zašto ni jedan ozbiljan pravnik u Srbiji ne želi da bude tužilac... To znači da mene kao tužioca oni žele da izruče... na milost i nemilost ljudima i centru koji danas može da presudi ko u ovoj zemlji može da bude mrtav noćas!... a da policija ne može da uradi ništa.“

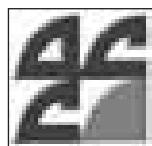

„Zameram srpskoj Vladи... pod A: **Zato što premijer ide privatnim avionom u službene posete drugim zemljama.** Premijer kaže: ja plaćam taj avion... A vlasnik aviona kaže: Ne plaća jer je Srbija siromašna žena, aa... zemlja... da. Dobro sam i rekao: ... žena... čekajte... šta je tu tačno? Jel' platio ili nije platio? **I da je platio trostruku cenu... taj privatni avion nije čist... nije čist...**“

„Zašto nijedan član srpske vlade nije smeo da mu kaže: **Gospodine premijeru, Vi... nanosite ljagu ugledu i časti srpskoj vlasti** jer putujete privatnim avionom... ne možete više to da radite.“

„Održavati jedinstvo DOS-a bez obzira na njegov rezultat... **to predstavlja podgrevati koaliciju ježa i Klozetske četke...** a ja to ne bih nazvao politikom...“

„Ostaćemo u DOS-u na određeni rok da se ne kaže da novac nije stigao zbog DSS-a ili ne znam zbog čega **od ovih koji su prodavali ljudе** (aludira na Vladu Zorana Đindića – prim. autora) i sada šalju još... i tako dalje **kao najunosniju industrijу u Srbiji.**“

....**To što je Srbija naterana silom i parama** (*misli se na hapšenje i izručenje Slobodana Miloševića – prim. autora*) **da uradi nešto što je bilo protivzakonito** ne predstavlja dobar start za jednu zemlju čija tranzicija mora da se zasniva na pravdi i zakonu...“

„Al' ne samo da to uradi, **ne samo da ga posle odvedu tamo gde su ga odveli...** Ja ovom prilikom ne govorim o njegovoj krivici. Ja samo govorim o **pravnom postupku koji je morao da važi i za Miloševića** da bi nova Srbija pokazala Miloševiću da se vreme promenilo da taj zakon važi za njega...“

....**A ja kažem uredniku Svedoka**, uključene su kamere, **nemaš vremena da obučeš suknu** kaži sad ovde pred kamerama koliko puta je Živkovićev šef stranke (*Zoran Đindić – prim. autora*) video Miloševića nasamo. A urednik Svedoka kaže: trideset i jedan put. **Trideset i jedan put šef stranke Živkovića je bio nasamo kod Miloševića.**“

(*Tribina DSS-a u Subotici, 31. avgust 2001*)

„Niko ništa nije znao o toj službi jer je napravljena na tajanstven način. **Biro** (*Biro za komunikacije Vlade Srbije – prim. autora*) **je napravio Beba Popović odmah posle 5. oktobra i o njemu niko ništa nije znao osim njega, Čedomira Jovanovića, Gorana Vesića i Zorana Đindića.** Tom prilikom napravljeno je zapravo privatno ministarstvo za informisanje Vlade Srbije.“

(„Vreme“, 6. septembar 2001)

U oktobru 2001. godine privatna televizija BK TV dobila je novog glavnog i odgovornog urednika. Bila je to jedna od uobičajenih smena na čelu jedne privatne medijske kuće, kakvih je do tada bilo na desetine. Međutim, Tijanić od ove smene pravi politički slučaj i kadrovske promene u BK TV koristi da optuži i okleveta Zorana Đindića i njegove saradnike. Samo tri godine kasnije, u svojstvu direktora nacionalne televizije, Tijanić smenjuje zamenika glavnog i odgovornog urednika informativnog programa, a nekoliko meseci kasnije taj proces kulminira ostavkom Gordane Suše (glavnog i odgovornog urednika informativnog programa Televizije Beograd). Ove kadrovske promene, kao i kasnije kažnjavanje neposlušnih novinara RTS-a, Tijanić ne nalazi za shodno da komentariše.

„**Grupa ljudi iz Demokratske stranke namerava da zavlada svim medijima** i to je pokazala pritiskom na grupu u televiziji BK koja je radila novu programsku šemu, u kojoj su bili Srđan Đurić, Ivan Radovanović i ja.

Demokratska stranka je dobila ono što je želela, a vlasnik BK televizije je uradio ono što je morao.“

(„Jutarnje novine“, 13. oktobar 2001)

„Zoran Đindjić je prvi put pustio Milomira Marića (upravo imenovan glavni urednik BK TV – prim. autora) u kuću misleći da je simpatični mališa sa loknicama školski drug njegove čerkice. I da ga je dovela mama koja ga očito još doji.“

„Danas čitava Srbija gleda kako je to prijateljstvo dovoljna kvalifikacija da **MM, taj pigmejski zločin protiv prirode i novinarstva**, pristane da bude sitniš kojim je jedan **čovek u škripcu** (aludira na Bogoljuba Karića, vlasnika BK TV – prim. autora) pokušao da otkupi svoju sudbinu od današnjeg vlasnika svih slobodnih medija.“

„...Kakva je to zlokobna politička poruka građanima koja dolazi sa najvišeg mesta? **Da se sve može?** Da se sve sme?... Da će dvorski pajaci, **dobrovoljno i entuzijastički**, na osnovu političko-finansijskih nagodbi, preuzimati medije, biroe za komunikacije, kompanije, upravne odbore, sindikate. Dokle?“

„Zar to što MM dobija Đindjića na telefon, kako sam kaže – kad god hoće ili se porodično i javno druže kad god mogu, predstavlja bilo šta sem **dokaza da se loši ljudi međusobno privlače jačom silom nego dobri**. Ili, možda premijer smatra kako činjenica da je MM udvostručio svoje kapacitete – **u feminiziranom telu muški duh** – predstavlja garanciju kvaliteta i privlačnosti i za šire slojeve stanovništva, te prilog modernim reformskim i proevropskim tendencijama?“

„U kojoj to evropskoj zemlji Milomir Marić ne bi bio prezren od svoje profesije i zauvek proklet od javnog mnjenja... Moralna vrednost jedne vlasti, jednog premijera i jednog novinara cene se na osnovu broja stvari kojih se stide.“

„**Za šta se to sprema srpska vlast** ako stolicu urednika najbolje i najprofesionalnije televizije uzima od **ucenjenog vlasnika** i na nju postavlja **stvorenje kojem stopala ne dosežu do parketa?** Drveni lutak u očekivanju svog trbuhozbora.“

„Dotle, **MM** taj emocionalni zavisnik od zla, pakosti i frizerske haube pod kojom učvršćuje lokne, neka uživa u svom čvrstom položaju na 'BK televiziji'. Čvrsto jer stoji četvoronoške. Pokoran, ljupko otimaren i osedlan poni. Spreman za jahanje...“

„U toj trgovini neko je izgubio novac i televiziju, a dobio Marića... Srpsko javno mnjenje je dobilo dokaz kako jedna moćna stranka vidi slobode u Srbiji. **Ništa od svega toga ne bi bilo da se priroda nije poigrala Marićem. Ali, jestel!“**

(„Blic“, 15. oktobar 2001)

„Na DS je pala teška optužba, i nađen je konkretan dokaz da se Đindjić i njegova ekipa inkvizitora služe ucenama ne bi li Đindjić doveo svog kućnog prijatelja na mesto glavnog urednika.“

„To je poruka srpskoj javnosti i srpskim novinarima iz jednog centra političke moći, a glasi: odnos politike i srpskih medija zamišljam tako što ja postavljam koga hoću!“

„...Ovo predstavlja osvetu malog Marića, tog krokija, humanoida, prednacrta za novinara, ljudsko biće i muškarca.“

(„Reporter“, 17. oktobar 2001)

„Filozofija Đindjićevog tima je cezarsko-imperatorski odnos prema medijima. Imao sam ogromne teškoće da srpskim medijima ukažem ko je šef Biroa za komunikacije Vlade Srbije. Niko se nije usudio da kaže da je to Vladimir Popović - Beba. Posle njega najaktivniji u kontroli srpskih medija je onaj kratkonogi Goran Vesić.“

(Izjava Aleksandra Tijanića jagodinskoj TV „Palma plus“, „Dan“, 29. oktobar 2001)

Pripadnici „crvenih beretki“ izašli su na ulicu 12. novembra 2001. godine, pod punim naoružanjem, i blokirali prilaz gradu. Cilj njihove pobune bila je smena legalno izabranog rukovodstva MUP-a. Nekoliko dana posle okončanja pobune, nedeljnik „Reporter“ objavljuje spisak pripadnika MUP-a među kojima su bili i mnogi iz JSO-a, koje navodno potražuje Haški tribunal. Kasnije je utvrđeno da je spisak bio lažan. Tijanić sugeriše da je spisak tačan, a u svojim izjavama o „crvenim beretkama“, osim što pohvalno govori o sposobnostima pripadnika ove jedinice, on pruža i izvesna opravdanja za njihovu pobunu.

„Osnovno pitanje u slučaju 'Reporter' jeste da li je spisak tačan ili falsifikovan. Pitanje koje sledi odmah iza toga je zašto 'Reporter' ne tuže ljudi koji su pomenuti na tom spisku, jer ako ih ne tuže onda veruju da je nešto sa tog spiska, ili kompletan spisak, ipak tačno. Političari žure da demantuju spisak pre nego što je ispitana njegova autentičnost, jer brane sebe od mogućeg gneva policijaca koji su samo izvršavali naređenja...“

(„Reporter“ 28. novembar 2001)

„...Najbolja srpska pešadijska jedinica „crvene beretke“ mogla je da zauzme zgradu srpske vlade i pohapsi članove kabineta samo da je htela.“

„Šta je zadržalo te momke od državnog udara s obzirom da se nijedna jedinica MUP-a ne bi usudila da im pruži bilo kakav otpor čak i da je htela da digne oružje na svoje saborce?“

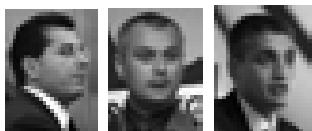
Prvo, ljudi koji su vodili tu akciju nisu želeli da izvedu ni puč ni oružanu pobunu. Da su hteli, oni bi to napravili. Drugo, jedina formacija koja bi jedino mogla da im se suprotstavi, u kataklizmičkoj pretpostavci oružanog sukoba, bila bi neka specijalizovana vojna formacija.“

(„Ekspres“, 25. decembar 2001)

„Đindjić ne može da podnese da gleda Koštunici u leđa, to se videlo na mitingu prilikom pobede – **aplaudirao je a krvario je na sceni** zato što on nije bio taj koji prima pobednički pehar DOS-a kao čovek koji je oborio Miloševića i njegov sistem.“

„....Potpuna je i onako ženski histerična glasina – koja dolazi od 'gospode' Bebe iz Biroa za komunikacije Vlade Srbije, malolitražnog Čede i onog gnoma Vesića – da DSS prima najviše ljudi iz redova SPS-a i JUL-a...“

„Kada su 'crvene beretke' izašle na ulicu, **nije postojala nijedna policijska formacija koja je mogla i koja bi se usudila da im se suprotstavi.** Pa zašto onda oni nisu zauzeli vladu (a i sam premijer kaže da su to mogli da su hteli)?“

„....Zato što su šefovi 'beretki' koji su vodili taj protest bili dovoljno mudri da ne preduzmu oružanu akciju. (**Iako su profesionalno bili uvređeni jer je njih petnaest išlo da hapsi dva prodavača povrća na pijaci.**) Drugi glavni je razlog ipak taj što su oni, budući sami vojnici, znali da postoji samo jedna organizacija koja može da im se suprotstavi – Vojska Jugoslavije. Vojska se pokazala kao najlojalnija u promenama.“

„Milošević je pao u mandatu Pavkovića. Da li je Pavković prstom mrdnuo da spase Miloševića? Nije.“

„Danas ne postoji **glavni urednik u Srbiji koji sme da kaže koliko puta nedeljno ga zovu Beba, Vesić ili Čeda.** Dok se ne pojavi hrabri glavni urednik koji će da kaže: 'Ko si ti, Vesiću, ti si mali pandur i ne smeš da me zoveš jer ću u svojoj novini da objavim da me pritiskaš', neće moći ništa da se uradi u srpskim medijima. **Taj centar moći koji drži sve srpske medije** (*odnosi se na Biro za komunikacije Vlade Srbije – prim. autora*) želi da ih **zadrži samo kao instrument svoje vlasti i kao sredstvo obračuna sa Koštunicom** i DSS-om. I tu je kraj, ne postoji drugi razlog zašto se oni toliko bave policijom, medijima, parama, odnosima sa sivom društvenom zonom.“

„**Čović** (Nebojša Čović, potpredsednik vlade – prim. autora) je vrlo sposoban čovek, takođe i čovek velike radne energije i veoma ambiciozan. Po tim svojim karakteristikama on je prirodni Đindjićev neprijatelj i to obojica znaju. Đindjić njemu ne veruje ništa, ali zato ni Čović ništa ne veruje Đindjiću. Njihovo trenutno partnerstvo je čista trgovina na principu daj-dam. Uprkos dugogodišnjem članstvu u Socijalističkoj partiji Srbije, **Čović je jedan od onih koji su se najtemeljnije 'istuširali' od prošlosti...**“

„...Ako Srbiju treba da urede i da nas povedu Gaja, Raja i Vlaja, Šilja i Belka, mi smo gotovi, i kao nacija i kao država, zato što su oni suviše mladi, nestrpljivi i suviše toga ne znaju. To je grupa koja ume samo da vlada, i oni 24 sata vladaju. Pri tom, svi ti Diznijevi junaci, na čelu sa Pajom Patkom, imaju samo jednu želju: da vode policiju i Državnu bezbednost.“

„Čeda obožava da se druži sa Legijom, da ide u Specijalnu jedinicu. Vesić je i zvanično policajac, ima značku broj 006, u Saveznom MUP-u. Đindjić 90% svog vremena posvećuje pitanjima policije i DB-a; njegov Beba odlazi u policiju i tamo kadrira... Mora da postoji neki feler u glavama tih ljudi. Đindjićeva ekipa se vlada kao da je, pre smene Miloševića, preuzela neke obaveze prema moćnim grupama iz senke...“

(„Srpska reč“, 2. januar 2002)

U Beogradu je 17. januara 2002. godine uhapšen Alija Delimustafić, za vreme rata ministar unutrašnjih poslova u Bosni i Hercegovini, lice koje je dovođeno u vezu sa ratnim zločinima i za kojim je, zbog kriminalnih aktivnosti, Interpol raspisao poternicu. Aleksandar Tijanić, savetnik predsednika SRJ, Vojislava Koštunice, susreo se sa Delimustafićem nekoliko puta tokom njegovog nelegalnog boravka u Beogradu. Premier Đindjić je u jednoj televizijskoj emisiji spomenuo ove susrete, a Tijanić je najavio tužbu za klevenju i od predsednika Vlade zatražio izvinjenje. Tek dan nakon što je Vojislav Koštunica na konferenciji za novinare izjavio da susreta između njegovog savetnika i Delimustafića nije bilo, Tijanić je priznao da sretnao sa Delimustafićem u Beogradu.

„Već sedam dana jedan reformistički centar političke moći – koji u Srbiji „nema alternativu“, Biro za pronađene i izgubljene prljavštine, pronalazači Brozovog nameštaja u avionu za Kinu, izvor vesti o hapšenju Karadžića i Mladića, jadni pretraživači tuđih ljubavnih postelja, vredni dobrovoljni nosači nameštaja u akciji osvanjanja Dedinja, već sedam dana redakcijama srpskih medija nude novu senzaciju: gotov tekst, napisan usred Nemanjine ulice debelim kratkim prstima znamenitog saveznog policajca, o tome da je Aleksandar Tijanić, u trenutku hapšenja Alije Delimustafića, bio sa njim u društvu?!”

(„Blic“, 25. januar 2002)

„Razumem gospodu iz Biroa za komunikacije srpske vlade, poznatu po faktu da mucaju već u mislima, zašto navaljuju na mene.“

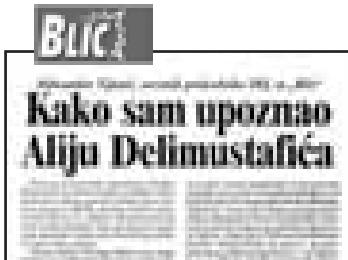
„...Ako njihov Biro prestane da širi laži o meni, ja ću prestati da govorim istinu o njihovom gospodaru.“

(„Blic“, 28. januar 2002)

„Tužiću ga (*odnosi se na Zorana Đindjića, predsednika Vlade – prim. autora*) zbog staljinizma, pokušaja zastrašivanja, gušenja javne reči u Srbiji, unošenja ličnih elemenata u vođenje državnih poslova, pritisaka na državnu bezbednost, policiju i sudstvo. Tužiću ga za klevetu, nipođaštavanje pravosudnih, službenih institucija i policije, za izricanje javnih presuda bez dokaza i sudskog postupka, za organizovanje lične hajke na mene uz pomoć DS i zvaničnih saopštenja, za zloupotrebe Saveta za državnu bezbednost i pokušaj konstruisanja kriminalne afere koja ne postoji.“

(„Blic“, 30. januar 2002)

„...Sada imam slobodne ruke da objasnim kako sam upoznao i kako sam sreо bivšeg ministra bosanske policije.“

„Ovo je prava staljinistički konstruisana afera u kojoj premijer hoće da uguši svog najglasnijeg kritičara. Đindjić time pokazuje da nije Nušić nego jedan od njegovih likova. Recimo gospođa ministarka.“

(Aleksandar Tijanić: *Kako sam upoznao Aliju Delimustafića*, „Blic“, januar 2002)

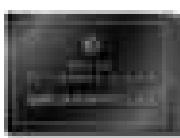
„Počeću tradicionalnim srpskim pozdravom – 'ABU DABI', kolege. Pravilan otpozdrav glasi – 'DABI ABI'. U senci ovog pozdrava, po Srbiji traje borba dva dinosaurusa. Jedan je mesožder i odaziva se na ime Makijaveli. Drugi je bilojed, ne odaziva se ni kad ga zovete. Ono što znamo jeste da ovaj drugi ne bi naudio Makijaveliju ni kad bi ovaj bio reš pečen.“

„Suština sukoba jeste izbor – hoćemo li da zavisimo od zakona, koji je jednak za sve i važi za svakoga, ili ćemo zavisiti od milosti i volje jednog lidera koji već misli da je veći od Srbije...“

„Najgori deo srpskih medija ropski sledi najopasniji deo srpske politike. Šefovi takvih medija dobrovoljno su obavili lobotomiju zamenjujući dosadašnje fix-ideje takozvanim fax-idejama. Naime, gotove tekstove faksovima dobijaju iz jednog centra za zagađivanje srpskog javnog prostora. Evo, u ruci držim takav tekst. Napisan je na osnovu anonimnih policijskih dostava, uobličen u Birou za komunikacije srpske vlade.“

„Biro za komunikaciju, jedina 'etnički' čista jednopartijska celija, unutar dosovskog sistema vlasti, kompletno je u vlasništvu Demokratske stranke. Suštinski, Biro je demokratska manufaktura pomija kojima neko misli da hrani srpsko javno mnjenje. Ovakav Biro proizvodi strah novinara samo da bi proizveo poslušnost građana. Oni žele i stimulišu tabloidno novinarstvo, novinarstvo spektakla, pojednostavljenja i socijalnog sadizma. Oni sarađuju sa policijom; odakle im inače gotovi tekstovi kojima se blate ljudi, unesrećuju žrtve takvog novinarstva, odakle dosijeji o privatnostima?“

„Časni profesionalci, a njih je na vrhu medija sve više, znaju da je **odbijanje dresure nad medijem** zapravo **odbijanje saučesništva u dresuri građana.**“

„P.S. Vidim da mi Biro prebacuje što sam jednom bolesniku poslao telegram sa željom da preživi. Kriv sam. Evo, **u znak pokajanja poslaču takav telegram i sadašnjem premijeru. Samo neka se on razboli, ostalo je moje!**“

(„Nacional“, 28. januar 2002)

nacional

Dindiću, mogu li da budem protiv tebe, a da ostanem sloboden, živ i zdrav?

„Kad god se u Srbiji pojavi neka prljavština, neka krupna laž, kad god nekog valja isterati iz Demokratske stranke, pljunuti pa zlepiti etiketu na nekog čoveka ili zlepiti etiketu pa ga pljunuti, zastrašiti neku redakciju ili novinara, dodati nešto glasova ili glasina, izgovoriti neistinu bez crvenila, pojavljuje se zli, pufnasti gnom, Đindićeva kolmovana, dresirana i krevtava francuska pudlica.“ (odnosi se na Gorana Vesića funkcionera DS – prim. autora)

„Zadatak je dobio od svog Gospodara: **'Tijanić mora pasti; je l' u grob?'. Vesić, mali dežmekasti Dambo,** izgledom kao poklon drugu Đindiću iz cementare Lafarž, bacio se prilježno na posao ne bi li mi prikačio javni rep. **Traži ga s pogrešne strane...** Čak je na jednom sastanku glavešina DOS-a premijer postavio pitanje 'konačnog rešenja' Tijanića!?”

„Odgovor – zato što se, smatra premijer, sve u Srbiji promenilo da **bi mogao da se reši ljudi koji znaju zašto je on opasan za Srbiju i da bi mogao da se preseli na Dedinje...** Sada će, hvala demokratskim nebesima, Đindić konačno da se useli u rezidenciju koju mu je još Sloba namenio.“

„Ono što je premijer srpske vlade sebi dozvolio u ova dva dana **učinio je najpre jedan Nemac s paralelnim brčićima, zatim jedan Gruzijac sa horizontalnim brčinama i sada, pola veka docnije, bezbrki Đindić.**“

„Optužujem ga zato što zna da nisam u toj aferi, optužujem ga što njegova policija zna da me nema u toj aferi, ali on **i dalje siluje istu tu policiju...**“

„Šta je njegov plan: da zamoli neke svoje prijatelje da me ubiju ili da naredi nekim državnim službenicima da me drže u zatvoru s izmišljenim optužbama da bi mi se posle pola godine izvinili.“

(„Nacional“, 30. januar 2002)

„Socijalni sadizam, osećaj grandioznosti, pravna i medijska nedodirljivost, Srbija

kao privatno vlasništvo grupe koja na bazi napredne reformističko-oralne orijentacije polaže veća prava na naš novac, zakone, parlament, DOS, medije, privredu, zemlju i Srbiju, od ostalih Srba, taj koeficijent skrivenе moći Zorana Đindića, koji je danas veći od koeficijenta moći Miloševića na vrhuncu vlasti, očituje se u bahatom saopštenju DS.

„U zemlji gde nijedan serijski ubica nije uhvaćen, u zemlji koja nije razrešila nijedno ritualno i političko ubistvo u društvu koje se namerno iznutra i s vrha rastače, u sistemu kojem caruju korupcija i mafija, u državi koja još ne zna da li to jeste, kompletan vrh DS napregao se do granice hemije (srpski: kile), da dokaže moje nepostojće krivično delo.“

„Ako, međutim, Demokratska stranka pored policije i tajne policije već ima formirane i sudove koji Srbima presuđuju u slučajevima kad zvanično pravosuđe ne pokazuje dovoljno dresiranosti, budućnosti i revnosti, imam prava na poslednju želju: hoću da pre vešanja u moju ćeliju, bez telohranitelja, dođu momčine Đindić, Beba, Čeda, Kiza i Vesa. Da popričamo Srbin i Srpskinje. Ipak, bojam se da ništa ne može spasiti demokratskog i reformskog lidera Đindića od suđenja.“

....Postoji kazna za teške klevete, obmanjivanja čitave Srbije, zloupotrebe Saveta za državnu bezbednost, silovanje medija (pogotovo onog ružičastog s Pinka), televizijsko izdavanje naređenja policiji i tajnoj policiji, mešanje sudske, izvršne i zakonodavne vlasti... Koja od ove dve reči – integritet i poštenje – kod predsednika srpske vlade izaziva epilepsiju?“

....Ministar Savezne policije, u sred televizijske emisije u Nišu priznaje da se njegov šef Zoran Đindić od 1991. do 1997. više od desetine puta nasamo video sa Slobom?! Niko ne zna nijednu reč o čemu su pričali. Da li je Sloba danas u Hagu da pred našim sudom ne ispriča detalje razgovora?“

(„Nacional“, 6. mart 2002)

„Čitava afera konstruisana na kafkijanski način iz DS i biroa srpske vlade za komunikacije – glavnog centra za zagadivanje srpskog javnog prostora ima za cilj da pokaže da je krug oko predsednika Koštunice nepatriotski, jer je – patriotski, anacionalni, jer je – nacionalni, kriminogen, jer je – pošten.“

(„Danas“, 1. februar 2002)

„Umesto odštete, tražim da Đindić, kao deklarisani vernik, ode u Sabornu crkvu, da se prekrsti i svečano obeća da više nikada neće lagati po Srbiji i klevatati građane.“

(„Aleksandar Tijanić tužio Đindića“, „B92“, 4. mart 2002)

„Vreme je da okrivljeni Đindić, pred srpskim pravosuđem i celokupnom srpskom javnošću, potkrepi svoje klevete dokazima. Ako ih nema, kao što slutim, neka se hrabro suoči sa činjenicom da je lagao i sa kaznom za svoje laži... Samo time može otkloniti sumnje o političkoj pozadini ove staljinističke hajke.“

„Ako se na sudu pokaže da je **afera iskonstruisana da pogodi delom jednu drugu stranku, delom jednog drugog čoveka, a delom da građanima skrene pažnju sa računa za struju**, sa izgubljene bitke sa organizovanim kriminalom, sa korupcije, bede, štrajkova i virtuelnih donacija, mogu samo da kažem okrivljenom: **gospodine Đindiću**, kad biste zaista voleli Srbiju i Srbe, bili biste premijer nekoj drugoj zemlji i nekom drugom narodu.“

„Očekujem da će ovako humana kazna vaspitno delovati i na njegove saučesnike koji su sigurno nameravali da po meni nacrtaju zebu. Ali sa brojem! Očekujem takođe da mi srpsko pravosuđe pruži dokaz da mogu javno biti protiv politike Đindića, a da budem slobodan, zdrav i živ.“

(„Blic, 5. mart 2002)

„Ako sad ne prozborim, šta će autori hajke – pošto su probali da me nađu u ranijoj biografiji, pa u aferi Gavrilović, potom među Crvenim beretkama, onda u politici najveće srpske stranke – šta će, velim, smisliti sledeće? **Na kakvu smrtonosnu ideju može doći šef harange, na srpskom harangutan, uz pomoć svojih kloniranih sledbenika, na srpskom harangutančića?** Sad razumete zašto o njima moram da širim istinu sve dok oni o meni šire laži.“

„Obrezan sam? U svako doba mogu vrhu Demokratske stranke da stavim u ruke materijalni dokaz da nisam.“

„Kako to da ne mutim sa Nemcima, kako svi pametni ljudi – znate na koga mislim – nego sam našao da radim sa Sarajlijama koji plaćaju kadaifom, tulumbama i bimijama?... Da li đindićevsko shvatanje prava podržavaju pravni i ekonomski eksperti unutar srpske i federalne vlade? Da li stoje iza policijskih tekstova po novinama, anonimnih letaka, dezinformacija, medijskog linča, pravljenja paralelnih policija i tajnih policija? Pitaju li Đindića iz DOS-a ko to radi, ko zagađuje srpski javni prostor? Koji od njegovih saradnika, samo da je mršav i da je hrom, predstavlja pljunutog Gebelsa? Ovako je samo Gebels.“

„Vodeći histeričnu politiku žlezdama a ne mozgom, lična sudska Zorana Đindića i njegove alave ekipe, postaje limitirajući faktor stvarnim demokratskim procesima i brana normalizacije Srbije... Nema pomoći onome čiji je novčanik veći od srca.“

„Izricanjem zaslužene kazne građaninu Đindiću, obznaniće se čitavom građanstvu kako je zakon u ovoj zemlji iznad premijera, ma koliko njemu samom to neologično zvučalo. Samo tako okrivljeni može shvatiti da je **svaki pritisak na sudske organe kršenje ustava, da je izdavanje naređenja policiji, preko televizije, kršenje zakona, a da je lažna hajka u lažnoj aferi potvrda srpske narodne poslovice: 'Ko laže – taj i krađe!'**“

„Ako je čitav medijski spektakl, prozveden u jednom birou, a izveden uz pomoć grupe dresiranih medija i saradnika priušten građanima ne bi li zaboravili račune za struju, pad proizvodnje, nezaposlenost, porast cena, štrajkove, bedu, glad, korupciju, kriminal, nemoć države, najmoćniju srpsku industriju – isporuke Hagu a la carte, stravična ubistva, bombe i masakre, izgubljenu bitku sa organizovanim kriminalom, lažne donacije i nepostojeće vladine trijumfe, ukoliko je sve zamišljeno da se jedan drugi centar političke moći optuži za sve što radi centar političke moći o kojem pišem – na sudu je da mi javnom presudom odgovori na moja ponovljena javna pitanja.“

„Mogu li da budem protiv Đinđićeve politike, koja je za Srbe izabrala najteži i naj-suroviji oblik tranzicije, da ukažem kako beskrupulozno, ali zato naizmenično, koristi metode najcrnjeg političkog marketinga u javnosti, političkih obračuna u parlamentu i političke trgovine unutar DOS-a ne bi li smanjio ogromnu moralnu i političku prednost predsednika Vojislava Koštunice – mogu li da kažem sve to, a da pred zakonom budem jednak njemu?“

„Mogu li javno da ukazujem na njegove greške, promašaje, tupave metafore, zebre, vrapce, Indijance, naoružane izbeglice, Abu Dabi, veronauke, droge u školama, avione, kamione, čamce, šlepere, Dedinje i kult sličnosti sa Slobom – a da profesionalno ne budem ugrožen? Mogu li da budem protiv politike Demokratske stranke, koja je od Srbije napravila podrum Evrope, otimajući sa 12 procenata izborne podrške 95 odsto vlasti u Srbiji, što ljulja čitav region – a da ne budem policijski osuđivan? Na kraju, smem li da mu otvoreno kažem: 'Kad bi ti, Đinđiću, zbilja voleo Srbiju i Srbe, izabrao bi drugu zemlju da u njoj budeš premijer! Mogu li to da mu kažem – a da budem slobodan i da budem živ?“

„Ako sud na ova četiri pitanja odgovori potvrđno, umesto novčane odštete tražim sledeće: da se presudom naloži osuđenom Zoranu Đinđiću, kao deklarisano dobrom verniku, da u Sabornoj crkvi zapali sveću, regularno se prekrsti i svečano obeća – u prisustvu tužioca – da nikad više neće lagati Srbiju i nikad više neće klevetati nijednog Srbina. Svevišnji će onda tačno znati šta da radi sa njegovom iskrenom religioznošću, njegovom zakletvom i njim samim. Ako tog dana ne grmi, Đinđić neka tog dana mirno izađe iz hrama.“

(„Nacional“, 5. mart 2002)

„Koefficijent skrivene moći Zorana Đinđića je veći od koefficijenta moći (Slobodana) Miloševića na vrhuncu vlasti.“

„Ništa drugo se ne može očekivati od politike koju čini pedeset procenata parola, 30 posto konfuzije i 20 procenata provizije!“

Srbija je „privatno vlasništvo grupe – koja na bazi napredne reformističko-oralne orientacije polaže veća prava na naš novac, parlament, DOS, medije, privredu, zemlju i Srbiju od ostalih Srba“.

(„Politika“, 6. mart 2002)

„....Biro za komunikacije srpske vlade absolutno je prisvojila Đindjićeva DS.“

„Nema stvora na dve noge koji je tamo ušao, a da kod sebe nema člansku kartu ove stranke!“

„Politički uticaj na medije ne ogleda u cenzuri već u dresuri najodgovornijih ljudi u medijima.“

(Tribina „Mediji danas“, 21. mart 2002)

„Pojačajmo dobre i pametne i glupi će sići jednu stepenicu niže, a 'Pink' će postati ono što on zapravo i jeste – dečja noša koja svira svaki put kada neki političar nešto u nju uradi.“

(„Novine vranjske“, 28. mart 2002)

„Dok Zapad daje prednost takozvanoj efikasnosti umesto stabilnosti, mi ćemo imati problema sa njima i oni sa nama. Stranci misle da je korisno da ne postave nijedno pitanje Đindjiću o korupciji, povezanosti sa podzemljem, stanjem u medijima, i sistematskom ispumpavanju vlasti iz parlamenta, sve dok im je on saveznik.“

(„NIN“, 13. jun 2002)

„Šest meseci čekam na intervenciju suda i da pozovu Đindjića koji je optužen za klevetu, i ne zovu. A Vladimir Popović Beba je, kako čujem, poslao zahtev Radetu Terziću pre dva dana, on je već danas poslao policiju da uzme izjavu od mene. Prosto se pitam da li je Đindjić čovek iznad srpskog pravosuđa.“

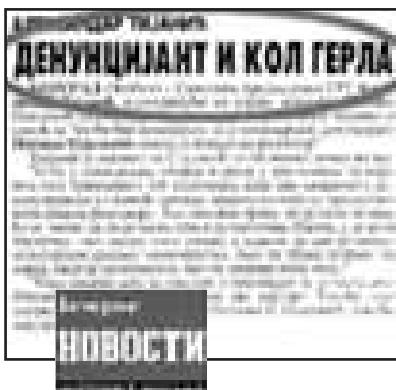
(„B 92“, 12. jul 2002)

Novinar lista „Danas“ Nataša Odalović u svojoj kolumni objavljuje da savetnik predsednika Koštunice Aleksandar Tijanić novinarima priča da saradnik premijera Đindjića i sekretar Biroa za komunikacije Vladimir Popović „naručuje ubistva preko surčinskog klana na račun Zorana Đindjića“. Javni tužilac poziva Odalovićevu, ali i Tijanića da daju iskaz pred državnim organima. Nataša Odalović javno izjavljuje da poseduje snimak razgovora u kome joj je Tijanić izrekao optužbe na račun premijera i njegovih saradnika. Aleksandar Tijanić počinje da vređa i optužuje Odalovićevu, nazivajući je raznim pogrdnjim imenima.

„Zbunjuje me želja Nataše Odalović da u velikoj žalosti zbog nedobijanja intervjuja od Vojislava Koštunice, falsifikuje naš razgovor, preporuči sebe Đindjiću i Bebi, uputi surčinski klan na mene kao metu, pozove javnog tužioca na intervenciju i ponudi sebe za svedoka optužbe.“

(„Danas“, 13. jul 2002)

„...Ne bih bio iznenađen da je novinarski denuncijant Nataša Odalović snimala privatni razgovor.“

„...U jednom trenutku, ja sam je nazvao kol-gerлом srpskog novinarstva. Ako ta traka sadrži taj izraz, onda je autentična, ako ne sadrži onda nije.“

„Nije sporno šta ja mislim o premijeru i o gospodinu Vladimиру Popoviću. Mislim sve najgore. Takođe nije sporno šta mislim o gospođi Nataši B. Odalović, takođe mislim sve najgore.“

(„Večernje novosti“, 14. jul 2002)

„Molim vas da izvođače, egzekutore i inspiratore potražite među autorima falsifikovanih tekstova koji su me preporučili za određnu metu, tajnim snimačima razgovora, među medijskim dreserima koji su izdali svoju publiku na način na koji je jedan politički centar izdao svoje birače, potražite ih među biroima, među onim partnerima, među onim akcionarima i među onim političarima čija politika dokazuje da Srbija, ako počiva na bilo čijoj samovolji, uvek završava u zlu.“

(„Blic“, 16. jul 2002)

„Pogledajte ko je u prvim redovima odbrane časne i poštene Hari Nata Hari: televizije Pink, Studio B i BK. Mitrović i Marić koji medijskim vešanjem Đindićevih protivnika otplaćuju ropsku čorbu novim gazdama? Valjda će naći način da im vratim svaku strepnju moje porodice.“

Nacional

„Poruka hajkačima: priznajem, uhvatili ste me i čvrsto me držite! Poruka Mata Nata Hari: objavljuj snimak, jer od mene i onako nećeš dobiti ono što si tražila. Poruka Đindiću: više ne važi moja ponuda da, ukoliko prestaneš da širiš laži o meni, ja će o tebi prestati da govorim istinu. Neću! Sad vidi šta ćeš.“

Nacional

(16. jul 2002)

„...Vaše sam tekstove nazvao rezultatom kucanja a ne pisanja, zatim posledicom organskog trovanja od prskanja dezodoransom preko oznojene haljine, štetnog uticaja vrele frizerske haube i reanimacije sinočnjeg karmina nanetog jako blizu napućenih usana.“

„Nisam ja protiv vas, već su protiv Vas zdrav razum i statistika... A sećam se vašeg odvratnog štiva kad ste, okruženi ciganskim trubačima, zvali mobilnim Đindića i vikali u slušalicu: 'Slušaj, Zorane, Srbija ti peva i raduje ti se jer si pobedio Slobu. Slušaj Zorane kako ti Srbija peva o slobodi'. Fuj! Samo vam je falio Kusta.“

„Nisu oni moji protivnici već su neprijatelji svake normalne Srbije. Zato sam ja protiv njih... Znam ja dobro da bi Đindić i onaj njegov otimareni konjušar sa briljantinom, taj mali švercer nafte iz Makedonije, bili srečni da me vide u čitulji. **Zato su i hteli da mi smeste aferu Delimustafić, pa da sad Đindić naređuje onom Pinokiju da moju tužbu zbog klevete kriju po fiokama sudova.“**

IDENTITET

„Pa ja sam vam rekao da je premier sâm posle oktobra objavio da je četvrtog uveče zvao kumove najvećih mafijaških grupa i tražio od njih neutralnost u sukobu opozicije i Miloševića. Premier dakle zna njihove telefone, imena i napravio je neku vrstu dužničko-poverilačkog odnosa. Da li je dostavio javnom tužiocu ta imena i telefone? Da li je parlamentu objasnio kakva je obećanja i obaveze dao za neutralnost tih grupa? Nije. Da li je tužilac po službenoj dužnosti tražio od njega izjavu? Nije.“

IDENTITET

„Vi ste, što se mene tiče, istaknuti član zloglasnog Biroa za komunikacije srpske vlade. I to dobrovoljni a ne mobilisani član. Dakle, neka vrsta kol-gerle srpskog novinarstva. Dode mi da vam onu knjigu koju ste mi poklonili („Silvija i Bruno“, Luisa Kerola) sa sve podvučenim ljubavnim rečenicama u njoj.“

IDENTITET

„Ne, trebaće mi kao dokaz koliko ste me jednom obožavali. Ali, uradiću nešto drugo. Pošto je nepristojno da zovete u vreme ručka, nepristojno je da plaćete na ramenu muškarca o službenim stvarima, i nepristojno je da me držite dalje od šnice koja izgleda neuporedivo privlačnije od vas – reći vam: zbogom!“

IDENTITET

„...Obaviti špijunski posao za drugu stranu, pristati da javnosti pokažeš kakav si denuncijant, kakav si dobrovoljac u pravljenju krivičnog dela, kakav si bestidnik u kršenju profesionalnih kodeksa, kako si efikasan u pokazivanju da nema savetnika s one strane koji nije upleten u neku od afera, to je dobro isplativ posao za devojku koja tvrdi da Borhes jedva malo bolje piše od nje. To je neko opasno oboljenje. Sad kad sve znamo i sad kad smo sve čuli, neka ustane onaj građanin kojem nije jasno zašto Nataša nikad neće dobiti ni od predsednika ni od mene ono što je tražila od obojice.“

IDENTITET

(„ID“, 17. jul 2002)

Nacional

Koleginica Odalović zaveli i više puta zloupotrebili politički moćnici

Božidar Đindić

„Mislim da je koleginica B. Odalović zavedena, više puta zloupotrebljena i potom odbačena od političkih moćnika koji su je zlikovački naveli na kršenje svih profesionalnih i moralnih normi.“

(„Nacional“, 17. jul 2002)

„Ona je htela da me jebe po svaku cenu, a ja sam htio da izbegnem seks sa njom po svaku cenu... Ona je jedna najobičnija kurva. Novinarska kurva... Koštunica i ja smo je odbili. On da joj dâ intervju, ja sam odbio da budem sa njom.“

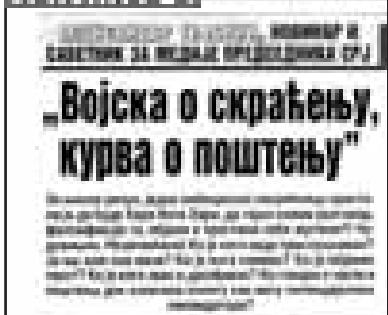
(TV Pink, jul 2002)

„Za njihov račun, jedna ambiciozna nesrećnica pristala je da bude Hari Nata Hari, da tajno snimi razgovor, falsificuje ga, objavi i proglaši sebe žrtvom?!"

....Jer priučena kolumnistkinja Slobodne Evrope na sva usta govori o etici, a špijunski snima privatnu konverzaciju i preti njenim objavljinjem.“

СРПСКА РЕЧ

„Primitivni centar Đindjićevog trovanja javnog prostora Srbije (Beba i Vesić) isprobavaju ratni propagandni mehanizam spremlijen za predstojeće izbore. Za njihov račun, jedna ambiciozna nesrećnica – ogledalo razmišlja pet sekundi pre nego što joj vрати odraz – pristala je da bude Hari Nata Hari, da tajno snimi razgovor, falsificuje ga, objavi i proglaši sebe žrtvom?!"

„Ko govori o časti i poštenju (narodna poslovica – 'vojska o skraćenju, kurva o poštenju')..."

(„Srpska reč“, 17. jul 2002)

„Jedina televizija koju sam zabranio bila je TV Košava čiju sam registraciju odbio, o čemu postoji uredna dokumentacija u arhivu ministarstva, a faksimil te odluke, ja imam u svojoj arhivi.“

(„Glas javnosti“, 20. jul 2002)

„Ovakva Srbija rezultat je udruženog rada koalicije jedne osrednje stranke, desetak patuljastih političara, četiri banke, tri televizije, dve razbojničke družine i jednog lidera koji je intelligentan, vredan i pokvaren. Gotovo bez izuzetka, na sceni su mutirane, defektne i nakazne demokratske institucije. To nije slučajnost, to je projekat ambicioznog Đindjića.“

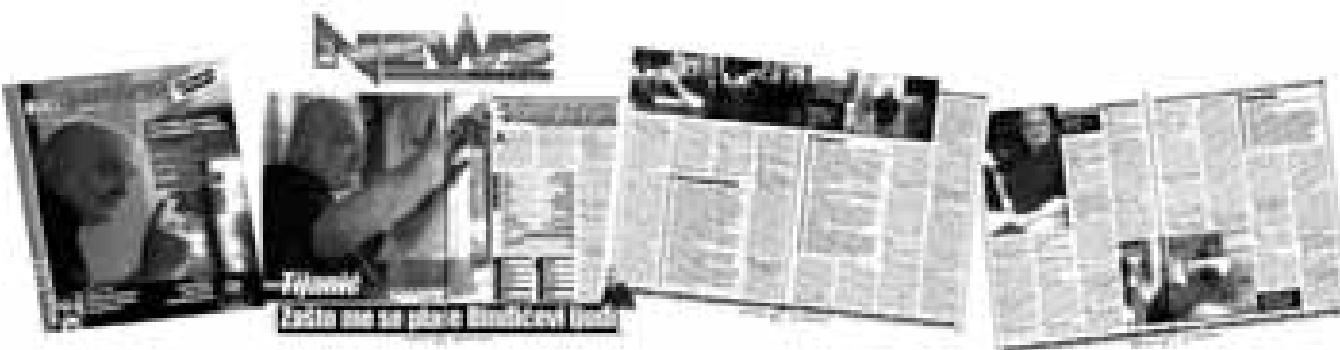

„Pomoću kontrole medija Đindjić uspešno krije tri smrtno ozbiljne stvari: on je rasturio DOS kad je shvatio da ne može DSS da stavi pod svoju kontrolu; on je pomoću boljševički organizovane stranke ukinuo svaku političku ili društvenu spontanost u Srbiji; on zadržava sve javne i tajne slobističke poluge vlasti u svom posedu, jer samo pomoću njih može da odlaže izbornu proveru sopstvene politike i sebe samoga. Najveća optužba na račun Đindjića, međutim, nisu beda i glad već to što nije prekinuo proizvodnju i distribuciju straha kao osnovnog mehanizma za teror nad jereticima koji ne veruju da je Srbija na dobrom putu ni u dobrom društvu.“

„Đindjić se ne usuđuje da proveri sebe ni na jednom izboru za bilo šta, bilo kada i bilo gde. Frojd je čudo: bežeći od parlamentarnih izbora Đindjić je napravio grešku poput Miloševića. Naime, raspisujući predsedničku trku premijer nije verovao da će se izbori pretvoriti u suđenje onome šta je napravio Srbiji i Srbima. Ovo će, dakle, biti sukob Đindjićevog populizma i njegovog ekonomskog ruleta – Šok bez terapije i Koštuničinog insitiranja na uvođenju pravila političke igre koja će vredeti za sve učesnike i na ekonomskoj politici – **terapija bez šoka, koju građani mogu da podnesu.“**

(„NIN“, 22. avgust 2002)

„A ja sam čuo popriličan broj ljudi iz raznih struktura koji sležu ramenima i u pola glasa kažu da se boje Đindića i njegove ekipe. Ko od ozbiljnih ljudi danas sedi u društvu i razgovara, a da ne izvadi bateriju iz mobilnog telefona? Šta to znači? Da se paranoja širi Srbijom ili da neko zna koliko se i šta prisluškuje?“

„Onda DOS dolazi na vlast i, kao po dogovoru, kao po nečijem uputstvu, glavni urednici se ne usuđuju da me zovu čak ni kao savetnika predsednika Jugoslavije. Muk. Strah. Bojazan šta će im reći Beba ili Vesić, hoće li im Đindić dati intervju ako vidi mene na stranicama novina ili na ekranu?“

„Sad taj gnom postaje glavni organizator kampanje protiv mene. Ne znam gde će da živi kada se sve ovo završi.“

„Rekao sam Kariću da će njegov sistem napasti Đindić ne samo zbog televizije već što mu u prvom mesecu vlasti treba bogata žrtva podneta gnevnom srpskom javnom mnjenju. Bilo je jasno da će premijer odmah tražiti da me sklone sa TV BK.“

„Vi ste, u odnosu na nekadašnje srpsko novinarstvo, nepismena, gnjecava gomila. Vama ne treba ni gramatika, ni obavezna lektira. Vi ste groblje jedne profesije bez obeležja.“

„Kad pogledate ove kostimirane klovnove iz DOS, vidite Đindića kao papu, Koraća (Žarko Korać, potpredsednik Vlade – prim. autora) i ostale kao kardinale, sem Batića koji još nije primio hrišćanstvo. Polovinu srpske politike, novinarstva i ekonomije proizvodi studio Volta Diznija, a drugu polovinu proizvodi studio Biroa za komunikacije. Gonzo-političari proizvode gonzo-politiku, ovi prave gonzo-ekonomiju, svi zajedno prave gonzo-medije i mi živimo kao skup gonzo crtanih modela.“

(„Blic News“, 28. avgust 2002)

„...Đindić, po svom mentalnom sklopu, najviše liči na Slobu. Đindić je od DOS napravio privatnu firmu za poliranje nameštaja na Titaniku, istovremeno usmeravajući srpski brod ka santi. Razdvajanje takvog DOS, odmicanje Koštunice od dedinskog Đindića i njegova kandidatura na srpskim izborima – sasvim malo sam doprineo tome – predstavljaju ispunjenje mojih ambicija.“

„Samo je u sistemu koji svesno zadržava politički proces mimo institucija moguće da čovek broj dva u Srbiji bude Čeda, broj tri – Beba, a broj četiri – Vesić. To nije normalna Srbija. Kakva je to zemlja u kojoj **predsednik parlamenta** (*Nataša Mićić, predsednik Skupštine i V.D. predsednika Srbije – prim. autora*) **nije predsednik parlamenta, već glumica koja izgovara tuđom rukom napisan tekst?**... Sve je to moguće jer svaki član srpskog establišmenta zna da njih trojica, uz policijce Janjuševića i Milića, nose aber od sultana. **Svileni gajtan ili hatišerif.**“

Nacional

„**Zoran je toliko narcisoidan** da se nikada neće zapitati zašto mu narod zviždi na fudbalskoj utakmici, na koncertu, na vaterpolu. Pre pet dana, izviđan i obrukan pred Koštunicom i Montgomerijem, Đindjićev jedini komentar u salonu bazena – kaže mi prisutni prijatelj – bio je: 'Jebem ti ovakav narod, šta sve radim za njih, a oni mi zvižde!' Ali, najgore tek dolazi: **on će braniti svoju vlast po svaku cenu.**“

Nacional

(„Nacional“, 29. avgust 2002)

U jesen 2002. godine održani su predsednički izbori na kojima su rivali bili Vojislav Koštunica i Miroslav Labus. Aleksandar Tijanić, savetnik za medije predsednika SRJ, optužbama i uvredama počinje da napada stranku G17 plus, njene čelnike i predsedničkog kandidata Labusa.

„Labusov šef kampanje, Miroslav Sinčić, Čarli Braun srpskog monetarnog sistema, jedini guverner na svetu koji je još uvek asistent, bas gitarista koji kad peva podmeće hoklicu da dohvati mikrofon (**nemam ništa protiv mikroskopskih, ako se ne predstavljaju kao giganti**), mlađani Dinkić – tek u ovoj kampanji pokazuje svoje pravo lice – njih dvojica žele da vladaju Srbijom bez Koštunice i bez Đindjića. Odnosno, sa Đindjićem, ako se on urazumi i prizna prvenstvo **liliputancima.**“

Nacional

„Sada je srpski premijer u stupici: ne zna šta bi mu bilo gore – da pobedi Koštunica, kao što hoće, ili da pobedi Labus, kao što ne može? **Dinkić ne sme da iznervira nervoznog premijera Lakija a ne ume da spasi Labusa od funkcije i hipoteke lutke čije konce nemilosrdno vuče Đindjić.** Bez njega obojica su zombiji, pokretni mrtvaci.“

Nacional

„Đindjić (mešavina Đindjića i Dinkića) do sada je potrošio tri od ukupno ogromnih pet miliona evra odvojenih za suludi plan da od Ser Slabačka Labusa napravi vodu Srba. Da bi u tome uspeo, gitarista diktira najprljaviju kampanju otkad postoje izbori i otkad postoji Srbija. Plaćeni mediji moraju da lažu o broju prisutnih na Labusovim komičnim seansama tipa 'Ja sam predsednik, majke mi, ja sam predsednik' (da je Ser Slabačko s kandidaturom sačekao još nekoliko godina, pronašli bi lek protiv teške bolesti – nerealne ambicije).“

Nacional

„Vrhunac je kad na scenu izvedu Đelića koji, kao vrač u Amazoniji, pada u trans i vreći mantru 'Vidi me, Košturnice, ja sam ovde!' Ako ima lupu, Košturnica je uspeo da vidi tu zbirnu koreografiju Čarlija Čaplina, Čarlija Brauna i Piroćanca, troje mini – junaka srpske političke scene s istim konfekcijskim brojem (dečije odeljenje, levo). Oni koji su drečali o 'govoru mržnje' ne skrivaju fras u svim nastupima. Pojačajte ton, oslušnite malo te glasove, te reči. Da li vam to deluje normalno? Onda isključite ton, gledajte malo te hitlerovske poze, te gestikulacije opšteg žanra, to grđenje i uvijanje kao na ubrzanom kursu orientalnih plesova, tu laž koja se svakodnevno stotinu puta survava najadne Srbe.“

Nacional

„Što miting nisu završili fotografijom Predraga Markovića, šefa grupe G17, sa generalom Badžom, tigrom Arkanom i Limonovim u Vukovaru? Na toj slici Predrag, sadašnji šef Labusa i Dinkića, s pristojnom bradom, smeška se u kameru i ne izgleda kao mobilisani četnik. Kako će sad gnomi da objasne strancima šta je njihov direktor tražio u Vukovaru i da je bradu pustio mnogo pre početka ratova na Balkanu?“

Nacional

„Očajan što potrošenih tri miliona evra, do sada, za rezultat daju samo pad rejtinga Ser Slabačka, Dinkić skida špiholzne i odlučuje se na igru 'sve ili ništa' (u poverenju ništa!).“

„Laži o akcijama izbornog štaba DSS-a, neistine o Košturnici, tragikomične seanse grupne hipnoze Srba, šenluk s parama koje bi mogle da nahrane gladne, izleče bolesne i uteše nesrećne, čutanje o tome **ko ide na rukoljub mafijašima, ko prodaje lažne lekove bolesnim Srbima, ko lepi lažne akcizne markice na lažne cigarete, ko preti Divcu i Partizanu, kome košarkaši odbijaju poklonjenje, kome zvižde na vaterpolu, koncertu ili košarci, ko reketira po Jugoslaviji, ko ubija po Srbiji, kome ništa ne znaće masovna samoubistva čitavih porodica, ko rastura parlament, ko se izruguje legalizmu** – o tome dvojac s kormilarom glupavo čuti! Avaj, zna to Srbija! Pamti to Srbija! Ne prašta to zemlja u kojoj je bolje biti mrtav nego biti smešan!“

Nacional

(„Nacional“, 20. septembar 2002)

„Živković: Reče čovek koji je lizao stope Mire Marković. Tačka. Ima bar pedeset fotografija koje to dokazuju...

Tijanić: Bolje nego što si ti **pušio kurac** Miloševiću, što si obukao uniformu kao **pička** neka gore u Nišu, kao boriš se protiv NATO pakta. Do tada si se skrivaš dok ti je gazda bio u Crnoj Gori, čuvali ga gangsteri. Ma, **jebi se bre!**

Živković: To da se jebem, to radim na neki drugi način i ne sam sa sobom. To je pod A. Pod B, ko je kome pušio, bio mu je u vlasti.

.....

Živković: Neka uđe sve što je rekao lizač stopa Mire Marković.

Tijanić: **Pušač kurca** Slobodana Miloševića!

Živković: ...da bih i ja mogao da se uhvatim za neki zakon i da ga tužim!

(Dijalog Zorana Živkovića i Aleksandra Tijanića, „Status“, 31. oktobar 2002)

„U srpskoj istoriji nikada nijedan vladar nije za kraće vreme toliko učinio za dobar, bogat život sebi i svojim 'dvorskim damama' a toliko malo za građane i Srbiju. Đindić nije, niti će ikada biti, državnik: on je vojskovođa krupnog kapitala, šef nove srpske elite, kazna Srbima zbog Miloševića i prvi evropski premijer koji je priznao da poznaće ili sreće većinu lidera ovdašnje mafije. Premijer ni u pokojnom DOS-u nema pristalica, sve su to uglavnom, samo njegove mušterije. Njegova novogodišnja putovanja, najpre u Abu Dabi, sada u Brazil, ne mogu drugačije da razumem no da lično bira mesto budućeg stalnog boravka.“

„Koštunica je dokaz da u Srbiji političar može da bude pošten samo ako to hoće i ako to ume. Da se to isplati, ubedjen sam da bi i Đindić bio pošten.“ „Dobro je što će se i njihove političke sudbine razlikovati. Posle svega, jedan od njih će mirno ostati da živi u Srbiji, u svom stanu, a ne na Dedinju, u svom 'jugu' a ne u oklopnom 'audiju', okružen svojim komšijama iz Belanovice a ne telohraniteljima.“

„Šta govori o meni činjenica da sam za najvećeg i ličnog protivnika izabrao najmoćnijeg i najpokvarenijeg čoveka u zemlji? Da sam plašljiv? Da imam putera na glavi? Da nisam u stanju da izdržim na nogama sve što mi je njegov centar za laži, afere i masovne halucinacije priredio? Da se bojam onoga što bi mi on najradije organizovao? On neka radi ono što hoće, ja ću ono što moram.“

„Svi napadi organizovani preko Biroa za komunikacije srpske vlade, preko brđanske 'Publike', zatim neke mis Pigi sa Pinka i njenog šefa 'Ptice Pretrkačice' proizvod su straha antireformističkog centra okupljenog oko pomenutih institucija da u Koštuničinom kabinetu ne nadvlada moja teorija o njima.“

„Nema ko šta meni da priča o Đindićevoj zloupotrebi miloševičevskih metoda pritiska i sistema za javno linčovanje protivnika: moja porodica i ja to svakodnevno osećamo. Teši me to što znam kako će proći on kad padne s vlasti.“

„Kontrola medija je veoma jaka i svakom glavnom uredniku se čini da ako sad izgubi poziciju, izgubio je zauvek. Zbog toga čute, zbog toga ne govore ko ih zove, ko ih psuje, ko im preti, ko ih ucenjuje, ko naručuje napade, ko određuje minutažu, prostor, naslovnu stranu.“

(„Nacional“, 31. decembar – 2. januar 2003)

Dr Vesna Petrović - Jović / R u b y

P o č e t k o m 2003. godine u tabloidu „Nacional“, pojavljuju se tekstovi potpisani imenom dr Vesna Petrović-Jović.

vić. Kolumna ove „doktorke“ bavila se navodno TV kritikom, a u stvari je predstavljala mesto gde su plasirane uvrede kako na račun premijera Đindjića i njemu bliskih saradnika, tako i na račun različitih ljudi iz sfere sporta, novinarstva, muzike, estrade...

Traganje za identitetom autora kolumnе išlo je dotle da su novinari čak otkrili da je fotografija koja bi trebalo da predstavlja docičnu novinarku, zapravo slika porno-zvezde Rubi skinute sa Interneta. Kako su stil i spisak neprijatelja autora kolumnе bili prepoznatljivi, mnogi su tvrdili da se iza pseudonima krive savetnik predsednika Koštunice Aleksandar Tijanić. Svi oni koji su u jednoj TV emisiji koja se bavila identitetom Rubi, u tom kontekstu spomenuli Tijanića, bili su dočekani vulgarnim uvredama, pogrdnim izrazima, koje je savetnik predsednika (pod svojim imenom i prezimenom) na njihov račun napisao u svojim tekstovima objavljivanim svakodnevno u listu „Nacional“ u periodu od 1. do 6. marta 2003. Godinu dana kasnije, februara 2004. godine u intervju za list „Plejboj“ i sam je priznao da je pisao tekstove u kolumni porno-zvezde Rubi.

„Željko Mitrović je dokazao da je u srcu ostao julovac. Za sve što je morao da pretrpi od petog oktobra, novogodišnjim programom svoje televizije osvetio se dosovskoj vlasti. Sve što su njegovi kerberi iz Info topa od Srbije skrivali cele 2003. godine, Mitrović je u jednoj noći razotkrio, razbijajući u paramparčad iluzije o demokratičnosti, odgovornosti i ozbiljnosti vlastodržaca.“

(Vesiću, ti nisi normalan!, „Nacional“, 3. januar 2003)

„**Vesiću, ti nisi normalan!**“

„Vesić je (sav u elementu: sa tajnim kamerama, slušalicama u uhu – a la Clint Istvud – autoritetom najmoćnijeg režimskog operativca) u svoj kabinet u Narodnoj skupštini Srbije privodio kolege iz vlasti.“

„Zanet svakodnevnim obavezama snimanja i prisluškivanja svih i svakoga, Vesić je volonterski odglumio samog sebe. Svaka čast, za Oskara. Takav je, šta će.“

(Vesiću, ti nisi normalan!, „Nacional“, 3. januar 2003)

„Batić je uzvratio rafalnom paljbom: 'Dosta mi je ove šugave emisije, videćeš kako će da te išamaram, nećeš više da se zajebavaš sa mnom...' Ni posle otkrivanja da je u pitanju skrivena kamera, Batić se nije oraspoložio. Kiselo je prihvatio izvinjenje i objašnjenje da su ga 'napržili, jebote'. „Koji ti je kurac? Lepo ga je pitao Čanak.“

(*Vesiću, ti nisi normalan!*, „Nacional“, 3. januar 2003)

„Premijer se brilljantno setio da Monakom vlada porodica Grimaldi, sa kojima se sreće prilikom svake posete vili Filipa Ceptera, dakle bar jednom mesečno.“

„Đindjić je znao i od koliko se država sastoje Ujedinjeni Arapski Emirati. Priznao je da je tamo bio za Novu 2002. u privatnoj službenoj poseti, a da su zluradi novinari tu videli 'nešto sporno'. Sam Đinić je priznao da pitanja izgledaju kao da su nameštena. To je, naravno, pogrešan utisak. U tom geografskom nizu njegovih destinacija nigde se ne pominje Surčin. I, pade premijer na pitanju o Nemcima. Da čovek ne poveruje. Zli jezici, koji ga nazivaju kancelarom, definitivno su rezignirani činjenicom što glavni nemački đak među Srbima ne zna da je deda Zorana Radmilovića bio Nemac.“ „Pitao je i poslušao publiku, poslužio se kompjuterom ali je, umesto prijatelja, zvao kćerku. Da mu je Čume prijatelj, zvao bi njega. Da Vesić nije zauzet montiranjem skrivenih kamera, možda bi on bio od koristi. Ili Čeda?“

(*Đindjić u repriznoj reprizi reprise*, „Nacional“, 4. januar 2003)

„Radmila Hrustanović je bez problema pogodila da je Singidunum rimske naziv za Beograd. Bajaga je znao da je Kastro vladar Kube, a Piksi da je 'novac potreban mnogima'. Mudrac do mudraca.“

(*Đindjić u repriznoj reprizi reprise*, „Nacional“, 4. januar 2003)

„Bećković je po hiljaditi put prepričao svoje intimne uspomene na babu Jeju, pokojnu suprugu Veru, čerke Olju i Ljudmilu, na Rovce, Kolašin, Valjevo i Beograd. Odrecitovao je tri svoje pesme podjednako uspešno kao što je dve otpevao Arsen Dedić.“

(*U kog boga veruje Veran Matić*, „Nacional“, 8. januar 2003)

„Vesna Dedić-Milojević, autor i voditelj emisije, svako pitanje najavljuvala je pozirajući na ulici, pred Šeširdžijskom radnjom u Balkanskoj, s mikrofonom u desnoj i novinama u levoj ruci. Ipak, autorka je tog gabarita kakvog je, a akademik mora da čeka neko drugo 'ćeranje' da dođe do reči.“

(*U kog boga veruje Veran Matić*, „Nacional“, 8. januar 2003)

„Da ne posti, to se po Matiću vidi. Verovatno se moli. Pred svojim božanstvima Sorošem i Olbrajtovom, uz pomoć anđela Liht, Foks, Gelbard... Pre pričešća morao bi da se ispovedi. Tu ispoved vredelo bi čuti. On bi imao mnogo toga šta da prizna. Ipak, za sada je miran. SPC nema nikakav uticaj na njega, Radićku i Veljkovićku. Osim toga, SPC ne praktikuje egzorcizam.“

(*U kog boga veruje Veran Matić*, „Nacional“, 8. januar 2003)

„Ali, Kastro je imao priliku da upozna Zorana Đindjića, da mu, kao nepušaču, pokloni sanduk originalnih kubanskih cigara. O Canetu Subotiću Kastro i Đindjić nisu pričali.“

(*Kako je Kastro upoznao Đindjića, „Nacional“, 14. januar 2003*)

„Ni Dragan Bujošević, autor i voditelj emisije 'Nije srpski čutati', laureat BK Kompanije, nije sa premijerom pričao o Canetu. Ne interesuje ga ni premijerova ocena da 'Dinkićeve karakterne osobine često kompromituju instituciju NBJ'. Zašto ga ne zanima premijerova ocena da 'Dinkića hvale politički prijatelji i članovi porodice?' Zna to Bujošević, zato se samo smeškao i klimao glavom, sa dubokim razumevanjem. Eto kakvo nam je novinarstvo!“

(*Kako je Kastro upoznao Đindjića, „Nacional“, 14. januar 2003*)

„U obračunu sa Oljom Bećković, Tanja Vojtehovski potegla je dva žestoka oružja; pustila je i **insert iz lošeg filma u kome Olja loše glumi** i pustila je Milana St. Protića da udari po Studiju B i prošlonedeljnim gostima 'Utiska nedelje'. **Zla Bećkovička dovela je zle goste** da naruše skrivenu kameru koju je osmisnila nevina Tanja.“

(*Kako je Kastro upoznao Đindjića, „Nacional“, 14. januar 2003*)

„Gordana Čomić, korpulentni funkcijonер DS-a i potpredsednik Narodne skupštine, koristi svako pojavljivanje u medijima kako bi potvrdila Tirnanićev utisak da je **služila vojsku**. Izgleda da je u službi napredovala bar do čina starijeg vodnika, i to pešadincu, specijaliste za opkoljavanja.“

(*Stariji vodnik Čomić u demokratskom bunkeru, „Nacional“, 16. januar 2003*)

„Dačić je, posle ko zna koliko vremena, bio pred ejakulacijom...“

(*Zamrznut srpski kalendar na RTS-u, „Nacional“, 18. januar 2003*)

„Ko se hvali i legitimiše precima priznaje da je u njegovoj familiji sve što vredi već ispod zemlje. Milan se tako pojavljuje u funkciji Drakule. Kakva je njegova zasluga za njegove pretke, šta nam garantuje da on ne predstavlja izuzetak u toj lozi, genetski prekid ili mutaciju?“

(*Zamrznut srpski kalendar na RTS-u, „Nacional“, 18. januar 2003*)

„Ako sam dobro razumela Đindjića, on je pozvao Srbe u džihad za Kosovo. Beše li to onaj isti koji je posle prve bombe **pobegao u Crnu Goru noseći u neseseru samo ono najnužnije; pare i Vesića?**“

„Onda je Đindjić ponudio građanima svoj stari recept: svaki Srbin koji ima dokaze protiv nekog profesionalnog ubice treba odmah da ga prijavi najbližoj stanici policije; ništa mu se neće desiti, majke mi; a svaki novinar kojeg zove neko iz Biroa za komunikacije srpske Vlade (povampireni Beba, možda), ili iz neke od preostalih

stranaka pokojnog DOS-a, treba tajno da snimi taj razgovor, da ga objavi i u svom testamentu ostavi traku kao dokaz da njegovi potomci znaju zašto je njihov predak prerano skončao. A šta ćete vi da radite za to vreme, premijeru? Šta će vam ministar policije? Vaša državna bezbednost? Vaši telohranitelji? Vaš predlog normalnom građaninu zvući kao pretnja samo iz jednog razloga; to i jeste pretnja.“

(Zamrznut srpski kalendar na RTS-u, „Nacional“, 18. januar 2003)

„Vidim da je, s mnogo humora, premijer najavio dogovor sa Karićem o državnom preuzimanju onoga što država nije ni napravila. Pravilno, pravilno. Nekad se to zvalo 'dogovorna ekonomija', sada – 'Privatizacija'. Suštinski termin vuče poreklo od starolatinske reči - 'pljačka'! Naime, kad pljačkaš, potpuno je svejedno u čije ime ili za kakve principe to radiš. No, ko je Bogoljubu kriv? Kad je Đindić video da može da mu uređuje televiziju, da mu zatvori banku, da mu utrapi Marića, da zabrani Velju Ilića, da sutra otme mladim Karićima tek kupljene igračke Elenu i Jelenu, što da mu ne uzme i mobilni. Đindić i Karićev odnos liči na udvaranje Crnogoraca: 'Ja se tebi sviđam, a ti meni?'“

(Zamrznut srpski kalendar na RTS-u, „Nacional“, 18. januar 2003)

„Mucava pitanja puna oproštajne patetike od intervjeta-razgovora-isповести zatvorila su logički krug – takvim pitanjima Milutinović je dočekan kad je dolazio na vlast. E, o tom vremenu vladanja Mira Adanja-Polak ništa ne pita.“

(Ekskluzivno promašena Milutinovićeva isposvest, „Nacional“, 20. januar 2003)

„Pored svih manekenki koje imaju šta da pokažu, Nataši Miljković bi odgovarao amandman o silikonima. Profesionalizam bi, takođe, morao da dobije ustavne garancije.“

(Velja Ilić na stubu srama golišave Nate, „Nacional“, 23. januar 2003)

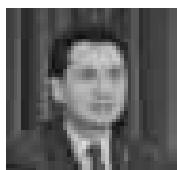
„Ma kakva Srbija bila, i ovdašnje 'Štrumpfete' znaju da je referendum o nezavisnosti jedno, a obrenovački demohrišćanin nešto sasvim, sasvim drugo. U mučnoj priči o ustavnoj povelji Boško Ristić i Dejan Mihajlov uporno su terali vodu na Batićev mlin. Kada se čuju njihovi kontraargumenti, dođe se do fatalističkog stava: Beži od povelje, daj samostalnu Srbiju makar Batić bio novi Sloba ili Kiza.“

(Srbija za samostalnost, Vladan Batić za sebe, „Nacional“, 25. januar 2003)

„Govorom na sednici Glavnog odbora Demokratske stranke Srbije Vojislav Koštunica perfektno je dijagnostikovao političku situaciju u državi. Setio se svega; premijerovih 'jef-tinih estradnih priča o reformama', političkom 'arbitriranju u sukobima medu kriminalcima', povratka na 'autoritarno i sebično upravljanje državom', izbornih krađa... Šteta što je pukao na predsedničkim izborima, što mu se popularnost prepolovila, što je dobrovoljno sve mehanizme vlasti, koje mu je narod namenio, prepustio nekim Ćedama, Vesićima, Bebama, što je od stranke napravio geto pravih srpskih Amiša... Kaput mu je bliži od košulje, pa se u govoru obrušio na lik i delo premijera, zaboravljajući da pomene vlastitu autističnu politiku, kreiranu u kuhinji Ljilje Nedeljković. Nju nije pomenuo.“

(Doktor Koštunica postavio dijagnozu, „Nacional“, 27. januar 2003)

„U kojoj zemlji na svetu ministar **Boža Đelić, sa izgledom neželjenog deteta kojeg je mrzela i učiteljica**, može da živi kao što živi u Srbiji?! Radeći samo ono što piše u svakom pristojnom udžbeniku ekonomije, ovaj momak ne propušta nijedan ovdašnji noćni klub, već je trebovaо novu devojku pošto je razdužio ženu, igra po koncertima kao članica grupe 'Đogani', hrani se u najboljim restoranima, voze ga najbolji automobili (a kupio je 'yugo'), laže da živi sa tetkom, a stanuje na Dedinju, kamere beleže njegove poučne lekcije kasirkama po tržnim centrima, pred novinarima energično hoda kao mikser koji je pobegao iz kuće, nikada nije nosio bolja odela, vojnerske novine pune stupce njegovim noćnim poduhvatima, prvi put u životu ide na utakmice – druži se – preko ministra **Lečića, kojeg je napustio karakter pa se nije trudio ni da zadrži mozak** – sa poznatim facama, kad god poželi da ima sat-dva na televiziji, uključivši i skrivenu kameru...“

„...Što ne kaže da li je obilazio noćne klubove i u inostranstvu, gde je navodno vrhunski ekspert za brojanje para?...“

(Ministar Đelić u ulozi reformskog plejboja, „Nacional“, 28. januar 2003)

„Dragana Milićević – još mudrije ispod sebe isturile dva neprobojna bedema; Anetu Mihajlović i Tanju Vidojević. Oba lika, pravljena u ateljeima starih holandskih majstora, imaju dva zadatka. Prvo, da svoj posao voditelja rade dovoljno loše. Tako rejting gazdarica Bojane i Dragane, ma kakav bio, nikada neće biti ugrožen od njih. Dalje, jedan mrgud sa stavom tete koja je upravo pojela Ivicu i Maricu, druga – kojoj je za Božić jedva pošlo za rukom da pobegne iz sale za uzorke mesne industrije 'Gavrilović', garantuju šeficama da se na tim televizijama, dok su one žive, neće dogoditi ništa značajno, pametno i dobro.“

(Ministar Đelić u ulozi reformskog plejboja, „Nacional“, 28. januar 2003)

„Između dva stroja pretrčava jadni premijer (zato je toliko oslabio); jednome kao da je dužan, drugome kao da je nemoćan da pomogne. Svaka vlada i svaki premijer imaju kriminal kakav zaslužuju. Tamo gde počinju misterije, tu se završavaju pravda i organizovana država. Jer, kad Đindić priznaje da se viđao i sa Legijom i sa Čumetom, a oni su i tada znali za priču o Stamboliću, otmicama, egzekucijama, privatnim zatvorima i belom kombiju, neka ministar odgovori – gde se u Srbiji završava mafija a počinje država?“

(Vlast ima kriminal kakav zaslužuje, „Nacional“, 30. januar 2003)

„Drugim rečima, **ako Kiza preživi, Srbija neće**. Jednostavna formula.“

(Čime je Labus oprao premijera Đindića, „Nacional“, 1. februar 2003)

„Funkcioneri DS-a međusobno su različiti kao ključevi od seoskog kredenca – svi pris-taju u svaku bravu. Jedini izuzetak predstavlja Boris Tadić. Dok su sve njegove partijske kolege i koleginice smrtno zaljubljene u Đindića, Boris je odbio taj ponižavajući grupni seks i – zaljubio se u sebe!“

„Taman je, vodeći sednicu parlamenta, počeo da uživa u sebi, svom glasu sa-njalačkom akcentu i osvojenoj tituli demokratskog izdanja poživljeg Željka Simića, kad evo ti još jednog koji bi najradije sebe klonirao postavši time sop-stveni tata, mama i on.“

(Čime je Labus oprao premijera Đindića, „Nacional“, 1. februar 2003)

„Hoće li, pod ovakvim pritiskom, DSS u parlamentu ubuduće da glasa frontalno sa socijalistima (sem one gnjide što je tukla studente), radikalima, arkanovcima i svima kojima je Srbija draža od Đindića? Hoće li Legija da čeka vezan hapšenje od onih koji su ga doskora kovali u zvezde, jer im je poštedeo život?“

(Politička prognoza za Srbiju i okolinu, „Nacional“, 4. februar 2003)

„Šami, Koštuničin izborni kalkulator, u stilu Vudija Alena, samo bez šarma i duhovitosti, uspeo je da uspava i poslanike i gledaoce. Samo je deda Mićun ostao budan. Ili spava otvorenih očiju, kao Lesli Nelson.“

(Kraj jugo komedije, ali bez hepienda, „Nacional“, 5. februar 2003)

„Delegacija Srpske pravoslavne crkve kod pape; majke ubijaju decu; Đindić pobeđuje; rađa se defektna stoka; stvorena država Srba i Crnogoraca, kao brak umno poremećenih osoba; Tanja Vojtehovska spremila novu emisiju; Čume zaštićeni svedok. Budi bog s nama – sve neke nenormalne stvari!“

Srećom, tu je crnpurasti Živković, naše vojske ministar, osoba koja sve zna. Mada ništa ne ume. Budući da govori brže nego što misli – ovaj tumor na dvanaestopalačnom crevu Srbije – svaki put kad se pojavi pred kamerama, sve nam objasni.“

„Ako su tačne vesti da je Živković, u strahu za sopstveni život, na dan kad je Kiza pred NATO avionima pobegao u Crnu Goru, raportira generalima Pavkoviću i Lazareviću, i stupio u njihovu vojsku – onda se taj čin predaje, po Haškoj konvenciji, mora tretirati kao dobrovoljno učlanjenje u jedinice talaca.“

„Dražesna Olja Bećković nije previše insistirala na Živkovićevim kvalifikacijama za upravljanje državom. Držala se blago, ali pravedno. Kao da je i te noći sanjala svoju omiljenu noćnu moru; neko provaljuje u njenu sobu i silom joj utrjava šampon u kosu. Užas!“

(Srbija i Crna Gora – brak maloumnih, „Nacional“, 6. februar 2003)

„Posle gripa, distorzije zgloba i migrene, Olivera Kovačević je meni najdraži fenomen... Ali, nije ona kriva. Priroda joj nije podarila sva čula.“

„Polupismena novinarka – sa isturenim batacima kao da su jestivi – u nepismenom mediju za poluobrazovanu publiku. Kakva Adams femili; tata Željko, mama Beba, brat blizanac Vesić, deda Đindjić i Klopka, stupica u koju je zapala Srbija.“

(Srbija i Crna Gora – brak maloumnih, „Nacional“, 6. februar 2003)

„Kad napraviš emisiju u kojoj gledaoci tepaju Čedomiru Jovanoviću, kome je tek zarasla masnica zbog tuče oko mobilnog telefona sa studentima u prekjučerašnjem protestu – onda 'Čedo, Čedice', 'zlato naše', 'budući predsedničke naš' – voditelj, u ovom slučaju Vladan Alimpijević, može da računa; sve što je postigao do sada ne predstavlja ništa u poređenju s onim što će postići **kad Čeda bude šef Srbije. Alimpijević tada može da zatraži čak i da bude – novinar!** Za obojicu ovakvih delija ništa nije nedostizno! Ništa nije zabranjeno. Oni već žive sopstveni san.“

(Srbija i Crna Gora – brak maloumnih, „Nacional“, 6. februar 2003)

„Dajući krv, pred kamerama je glasno dobacio prisutnima i poslao poruku Srbima ma gde bili; 'Ako padnem u nesvest, od svakog ću uzeti pomalo krvi'. Kakav Drakula, kakav Čaušesku, kakav Trbosek. **Ako je Srbima uzeo novac, ako im je oteo medije, ako Koštunici, kad se god zagrlio sa Đindjićem, nešto fali, jednom Maršićanin, onda novčanik, ustav, pa poslanici, zatim glasovi, parlament, DOS, država – red je, vala, da nam uzme i po malo krvi.** Koliko poznajemo premijera, neće to biti mnogo. Po kilo-dva.“

(Daj krv premijeru, „Nacional“, 8. februar 2003)

„Ovaj potpredsednik srpske vlade, davinčijevski obdaren, spektakularno pozajmljuje s leve strane lobanje nekoliko vlasti, svaku nazvanu po imenu i sa dodeljenim bar-kodom, i baca na desnu stranu...“

(Daj krv premijeru, „Nacional“, 8. februar 2003)

„Kad na sve ovo dodate debele članke na nogama i prste prečnika vojvođanskog kulena, dobijate Natašu B. Odalović, dojavnicu Radija 'Slobodna Evropa', poznatu iz afere tajnog snimanja i denunciranja kolega.“

(Daj krv premijeru, „Nacional“, 8. februar 2003)

„Mucavi tucač kafanskih pevačica“

„Kao osoba kroz koju je išao link tajna policija – Mediji – Partija – Mažestik – Parlament – Banke – Carina – Kriminal – Marketing televizije – Kipar – Liban – Rat – Podgorica – Komuna – Pale – Švajcarska – Kultura – Novo groblje – Hercegovina – Hekleri, mucavi tucač je odgovoran za svaki grob, svake zabranjene novine, svaki srpski strah, svaku izgubljenu godinu, Kosovo.“

(Levičar i bitanga, „Nacional“, 11. februar 2003)

„Željko Mitrović, koji posle svake smene režima sebi iznova ugrađuje himen (hirurg Beba Popović), drugačiji je žanr od Zorana Predića, umnog daltoniste, koji ne razlikuje mudrost od gluposti. Zato su i njihove uloge različite. Lider Pinka je elokventan; šef Politike ne dopire dalje od mentalne delinkvencije.“

(Zoran i Željko – Diznilend za prosjake, „Nacional“, 13. februar 2003)

„Jedina dobit po šefa Trećeg kanala leži u činjenici da je konačno našao nekoga ko izgleda, eufemistički rečeno, muževnije od njega. Ako nije lepši, Miklja, za razliku od Čomićeve, bar izgleda simpatično.“

(Spomenik za heroja Čedu Jovanovića, „Nacional“, 14. februar 2003)

„Ako Bojana Lekić kuva kao što uređuje program, ta će žena kad-tad otrovati nekog bližnjeg... U vreme rasklimatane Srbije i Srba, koje u životu drži samo nada da od ovoga nema goreg, njena državna televizija liči na frizerski salon. U frizeraju, ženska radna snaga, među njima i blistavi primeri koliko priroda ume da bude pakosna, kvarcuju sopstveni mozak ispod usijanih hauba i metalnih viklera.“

„...Unaokolo trčkara frizer Sašica Crkvenjakov, osoba napravljena uglavnom od mešanog mesa, i razmenjuje recepte sa damama.“

(RTS – pita od mrtvog gavrana, „Nacional“, 17. februar 2003)

„ – Kakve su nagodbe pale između Đindića i Legije? – pitao se otporaš.

– Da li bi se vlast promenila da je Legija pucao? – interesuje se Borka Komsomolka.

– Moja novinarska karijera je kristalno čista, nikad nisam radio za Miloševića – slagao je Ivan Radovanović, nabrajajući opozicione ili nezavisne medije u kojima je radio, slučajno zaboravljajući da je uređivao BK televiziju. Ili BK nije radio za Miloševića, kao što sada ne radi za Đindića.“

„Dramatično: trezvene misli Borke Pavićević“

„Protić je navikao da tuče po Koštunici, kao Pavićevićka po Nacionalu. Dobro, u ovoj emisiji se pojavila trezna, što se ne bi moglo reći sudeći po oceni: Zamislite, obični ljudi koji čitaju Nacional, pa to nije normalno!“

„Kako bilo, to je samo Borka. Za nju je normalno, bilo i ostalo, da beogradskim krugom šeta u maoističkoj togi, poznatoj kao tradicionalnoj odeći svih časnih Kotoranki. Ultralevičarske stavove, utemeljene na tekovinama kineske 'kulturne revolucije', vremenom je utopila u Soroševo otvaranje društva i flaša.“

(Dramatično: trezvene misli Borke Pavićević, „Nacional“, 19. februar 2003)

„Mikica, **vlasnik novog, potpuno neupotrebljavanog mozga**, došetio se da televiziju nazove po palmi, karakterističnoj srpskoj biljci... Mikicaje, kolutajući očima (ili je urokljiv ili ima Bazedovljevu bolest), poručio Šiptarima da ih neće biti.“

„Žanrovski, Palma predstavlja komemorativnu dramu posvećenu uspomenama na dve manije i jednu frustraciju. Jednu, vlasnikovu – to je manija gonjenja. Drugu, nacionalnu – manija veličine. I jednu frustraciju, reklo bi se vezanu za seks. **Kroz taj program Srbi su učili da je bolji rat nego mir, da je bolje biti nezaležen nego zdrav, bolje je gladan nego sit, bolje bez posla nego s njim, bolja je masturbacija od pravog seksa.**“

(*Palma – program javnog poleta, „Nacional“, 20. februar 2003*)

„Gotovo je! Veran Matić je dokazao da ima istu vrstu sklonosti ka pretraživanju porno-sajtova kao i Predrag Popović. Razotkrio me, u potpunosti.“

„...Očekujem da će se sve završiti prvom sledećom promenom vlasti, pa da, posle Ivana Markovića i Bebe Popovića, glavnom ružičastom hajkaču upravo Tijanić montira novi, ko zna koji po redu, himen. Šta će tek da se desi kad otkriju da pišem pod pseudonimom?“

(*Pornografski o pornografiji, „Nacional“, 21. februar 2003*)

„Jedan pokojni Momir Gavrilović, podrška Radetu Markoviću, kidnapovanje Miloševića, svrgavanje Maršićanina, izbacivanje DSS-a iz Skupštine, otkačinjanje iz DOS-a, Perišićeva špijunska afera, Pavkovićeva penzionerska afera, lično pismo Ljilje Buhe, kontakti sa sada već pokojnim Šljukićem, dva pobednička poraza na predsedničkim izborima, gubitak podrške birača... – sve bi to konobar Zoka stavio Koštunici na račun, da zna Srbija.“

(*Koštuničin račun bez krčmara, „Nacional“, 24. februar 2003*)

„Olja je davno samu sebe lustrirala. Očistila je novosadski tabloid Svet od svojih kolumni na poslednjoj strani. Letos se, ne svojom voljom ali u punoj lepoti, pojavila na prvoj strani tog časopisa. Da bude jasno, **nema nikakve sličnosti sa Ruby – Ruby je depilirana.**“

(*Lustracija pokojnika i pokajnika, „Nacional“, 25. februar 2003*)

„Uporna borba za istinu od Verana Matića davno je napravila heroja... **Zli jezici kažu da je dobio i stan od jedne sada duboko opozicione stranke.** Fali mu još samo nacionalna frekvencija, pa da potpuno trijumfuje. Protiv Slobe se borio u prvim redovima, kao izvidnica Madlen Olbrajt, Džona Foksa i lorda Rasela Džonstona, obavljajući komplikovane jurišne zadatke u Baden Badenu. Posle Petog oktobra, umesto Đindjićevog ordena poželeo je frekvenciju.“

„Matić je široke ruke pustio Ljubišu Buhu Čumetu da u Vestima optužuje kumove i prijatelja za otmicu Stambolića. **Čume ima prolaz na B92, ali Čumetova supruga Ljilja Buha – ne, ona mnogo priča o vezi surčinskih kriminalaca sa ljudima iz državnog vrha.** Njene izjave nećete videti na frekvenciji B92.“

(*Herojske mantere Verana Matića, „Nacional“, 26. februar 2003*)

„Ako je tačno sve što je taksativno nabrojano u presudi, **Plavšljeva bi morala da gori na lomači.** Ali, **da stara dama, srpska carica, ne zacvrči,** pomogli su prijatelji koji su je nagovorili da prizna odgovornost za ono što nije radila. Umesto četrdeset dobila je jedanaest godina robije, što, prevedeno na srpski, u njenom slučaju opet predstavlja doživotnu, ali kraću.“

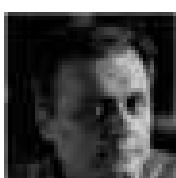
(*Vuk Branković nije imao Olbrajtu, „Nacional“, 1/2. mart 2003*)

„Tema je Srđa Ekolog. **On sve posmatra crno–belo, s tim što mnogo više voli belo.**“

„Šta bi tek bilo, kakav bi red, rad i disciplina nastali da je nekoliko radikala streljano. Govorili su što demokrate ne vole da slušaju, polivali su vodom vršilicu Natašu Mićić, konstantno dosađivali pričom o Surčinu, Čumetu, Canetu Žapcu i ostalim premijerovim drugarima, remetili nirvanu mladog Popovića.“

(*Imunitet Srđe Popovića Belog, „Nacional“, 3. mart 2003*)

„Bujošević bi, u svom eho stilu, prvo potvrdio a onda bi se šlogirao. Lice bi mu poprimilo boju sakoa, tek koju nijansu žutkastiju od limuna, zbumio bi se kao Marić kad mu pomenete Dušku, i počeo bi da treperi kao Elena kad čuje da Andrija uskoro izlazi iz zatvora. Na sreću, najbolji porodični novinar pošteđen je i ovog puta takvog zbuna. Šteta, gledaoci bi se uveselili više nego kad gledaju Sašu Filipovića.“

„Batić je krenuo u demokričanski rat sa politički nepodobnim sudijama, a sve uz podršku premijera.“

(*Advokat Bujošević i sudija Ivošević, „Nacional“, 4. mart 2003*)

„**Saša Timofejev je jednojajčani žurnalistički brat blizanac Bojane Lekić,** po svemu što stoji u opisu vrlina i mana ove profesije. Timofejev i Matić ordenja već imaju koliko hoće, skoro kao Lekićka. Da, imaju i bolji informativni program, ma koliko loš bio.“

(*Mićunovo demokratsko „marš“, „Nacional“, 4. mart 2003*)

„Za razliku od Studija B, **mnogo bolji film o Perišiću snimio je Aco Tomić, ali suđenje na kome je trebalo da se održi premijera tog hičkokovskog remek-dela otkazano je. Zbog imuniteta.“**

(*Perišljev principijelni imunitet, „Nacional“, 7 mart 2003*)

● **SAVETNIK ZA MEDIJE PREDSEDNIKA SRJ, VOJISLAVA KOŠTUNICE, ALEKSANDAR TIJANIĆ ODGOVARA SVIMA ONIMA KOJI SU NJEGOVO IME DOVODILI U VEZU SA IDENTITETOM DR VESNE PETROVIĆ JOVIĆ - RUBI**

„Rubi, kolumnista Nacionala, više ne izgleda kao na slici. Sise su joj otpale od smeha gledaju kako hor korisnih idiota nehotice daje Tijaniću najveću pohvalu ikad izrečenu nekom srpskom novinaru... Doduše, tačno je da sam od nekih kurvi napravio kolumnistkinje. I obrnuto. Ni jednu ne zovu Rubi.“

„Onda se na okruglim stolovima, televizijama, i u novinama sakupiše čerke Pepeljugine mačehe; novinarke koje ne mogu da lete avionom – kao što je opštepoznato, akrepi ne uzleću preko tri hiljade metara: Sosa, branilac mostova, koja je kao grip – preležalo je celo komunističko rukovodstvo; ozbiljna kritičarka koja je o televiziji pisala još u doba Edisona i Tesle, dizajnirana kao najbolja pletilja iz Sirogojna i sa zubima koje je formirao vibrator; zatim osoba, ne znam šta je ove sedmice po zanimanju, koju zovu najgrđom tijanićevskom kopijom, sa etikom koze pred kupusom (treba je probati, za sebe kaže da bi radila bolje nego Rubi).“

„...Ženska jednočelijska verzija Dastina Hofmana, propala na ispitu za glumce, sa egotrip emisijom uglavnom o sebi; novinarka televizije „Politika“ zanemarljivo bolje građena od silosa, učila novinarstvo na Banetu Vukašinoviću, ali sem usvajanja gorovne mane, po znanju nije odmakla dalje od njegovog pojasa.“

„...Kratkonoga, ćevapčićoprsta, debelozgloba snimačica privatnih razgovora, kolumnistkinja jedinih dobrih novina koje nisu dovoljne, sa jakim karminom uvek nanetim jako blizu usana.“

„...Top urednica informativnog programa koja se dobrovoljno prijavila za seks trafiking, ali je albansko-crnogorski žiri odbio sa obrazloženjem da neki kriterijumi u ovom poslu moraju da postoje; među ženama našlo se remek delo gluposti, polupismeni mumlajući direktor nesrećne televizije koji je YU info ojadio za četiri miliona maraka i za nagradu onomad dobio stan od banke koja duži njegovu nekadašnju kompaniju.“

„Hor žaba krastača, toliko puta obljubljene a nikad pretvorene u princeze, ses-trinstvo zakinutih (i nekoliko braće) sa tupavom ozbiljnošu bacilo se na posao razotkrivanja misterije. Prozvani političari i otmičari smatraju da će **biti manje krivi ako se pokaže da ove stvari sa Rubi ja radim sa četiri ruke.**“

„Jer ne samo da njeno pisanje nailazi na ogroman odjek, već su i njene grudi ogromne. Saosećam sa oštećenima. Gde je tu pravda? Ali ne treba sumnjati. Svevišnji tačno zna šta radi kad nekim srpskim novinarkama nije dao ni sise ni talenat. Ali zato imaju celulit i ravne tabane.“

(„Nacional“, 1. mart 2003)

„Kokoške socijalističkog realizma, obožavateljke ritualnog govora i doživotne članice recitatorske sekcije, mogle su kao i uvek da odole svemu sem iskušenju. Uvek su volele da zaviruju u tuđe gaće.“

Nacional

„Rubi je zgrožena pošto drske sudije (uglavnom) sude po zakonu a ne po narodnoj volji, revolucionarnoj pravdi, želji ministara i naredbi premijera. Da li je tačno da onaj koji je rekao – kome je do morala neka ide iz politike u crkvu, danas sebe predstavlja kao vrhovnog ktitora hrama Svetog Save i na reklamnom spotu ga ima pet puta više od Parijarha... Zašto činjenicu da vole onog koji hoće da bude i navodni reformator i Don Korleone, kokoške skrivaju navodnim nacionalizmom onog drugog?“

„U istoj emisiji Sosa, branilac mostova, **očit proizvod braka bliskih rođaka očito je doživela višestruki orgazam...** Druga učesnica okruglog stola o kurvi, ove nedelje književnica, vrckajući istaknutim zubićem, pornografski bestidno nudila je da zameni Rubi.“

„...Da li bi se tada okupilo Kolo srpskih novinarki da prilože i upoređuju svoje mudre izjave kao upotrebljavane uloške? Što leteće, s krilcima, što one tradicionalne u obliku kunića.“

„Kad uvode kanibalizam u ovu profesiju, kada su im Rubi i Dr Jović glavni protivnici, kad u Srbiji ne vide ništa tragičnije i značajnije po sve nas, znaju li kokoške da time dobrovoljno potpisuju čitav sadističko staljinistički paket kojim jedna politička opcija zatrjava svakog protivnika.“

(„Nacional“, 3. mart 2003)

„Vesna Dedić, obilno pojačanje televizije 'Politika', građena kao tradicionalni seoski kredenac od punog drveta, sa širokim fiokama bez ključeva, zauvek će u ovoj profesiji predstavljati ekser. Uvek će je, kad hoće i gde hoće, neki čekić zakucavati po svojoj volji. Tačnije onaj ko joj zadaje male pisane vežbe na pogrešne ali opasne teme.“

„U istom odnosu sa čekićem je i Vojtehovska, žandarmerijski narednik sa Pinka. Mada je **njen karakter gnjecav kao poslednje glavica kupusa sredinom maja** – u kaci smeštenoj u podrumu vojnog logora Šest kaplara na Novom Beogradu – ova autorka prošlogodišnje najbolje televizijske emisije ('Skrivena kamera') tačno pokazuje razliku između svog mišljenja i službenog mišljenja radi ispunjavanja norme za varijabilu koju deli gazda Željko.“

„Debelozglobna, čevačićoprsta snimačica privatnih razgovora, koja piše i radi danas u slobodnoj i demokratskoj Evropi, veoma izbliza a ne tako davno da kolege zaborave, entuzijastički je pratila lik i delo Vojislava Šešelja. Ponekad, skrivena pericom, usred leta, sedela je na pres-konferencijama i zaljubljeno gledala Vojvodu. Nije se dala dekoncentrisati dok joj se **niz lice razlivala skrama prejake jučerašnje šminke otopljene unutrašnjom strašcu i spoljašnjom vrelinom. Vojvoda je obožavateljku nagradio kubikom svojih sabranih dela i pohvalio je pred mnom: 'Kada bi ova kratkonoga pisala kao što se kreše, bila bi srpska Hana Arendt'?! Mada više puta nuđen, odbio sam takvo istraživanje; video sam da njena kolumna, pisana vibratorom, predstavlja samo štampanu predigru upućenu filozofu koji je doktorirao na Habermasu pa, za sada, odbija besplatene usluge Arendtove.“**

„Pošto sam zahvaljujući rubiološkinjama, sada vlasnik agencije za pružanje seksualnih usluga, sve mogu da ih zaposlim kao novo osoblje. Doduše, ne odmah kao kurve-komentatore. U ozbiljnog poslu moraju a započnu obuku od početka. Ne dopuštam preskakanje gradiva i bežanje sa praktične nastave. Jednočelijskom Dastinu Hofmanu sa B92 neću naplatiti školarinu niti joj uzimati procenat od prometa. Zašto da ne zaradi od svog talenta. Naši smo. Time će zalečiti razočarenje što je propao njen principijelni transfer na drugu televiziju.“

„...Pokazalo se da je tamo procenjuju manje nego što je Hofmanova napisala na ceduljici prikačenoj na beloj bluzi prilikom tendera. Čudo je tržište.“

„Kad tužim sve one koji tvrde da je Rubi moja ideja, moj pseudonim, moja poznanica, i da su sve njene reči moje dobijam na sudu. Postoji, dakle, čovek koji je autor celog projekta. Ako postoji doktorka, autor gotovo svih tekstova, onda postoji i Rubi. Ali, sve to nisam ja. Tačno je da su u pet kolumni ocrnjeni neki moji neprijatelji. Ali, zar sam njima u ovoj zemlji samo ja protivnik... Nevažno je koliko je mojih prijatelja ili meni dragih ljudi, uključivši i mene, tranžirano u toj kolumni? Oni znaju da to nije moj tekst niti moje mišljenje.“

(„Nacional“, 4. mart 2003)

„Besne vlasnice vibrаторa tragaju za Rubi, zajedno sa Mitrovićem i Predićem (jeste li odnеле čoveku nešto za useljenje?), uz njihove mobilisane novinarke u obliku šemizeta, hrabre kolumnistkinje koje bi pale u nesvest da sretnu oči u oči Miki Mausa, naložnice moćnika, gejše bogatih. Šta ih ljuti? Što kurva piše bolje? Što kurva ima veće sise? Što kurva ne krije da je kurva, za razliku od njih? Što je kurva neovlašćeno postala lider srpskog ženskog novinarstva? Što kurva nije ovde a traženja je, u medijima od njih? Što je čitaoci vole? Mogu da zamislim koliku bi prednost Rubi imala kada bi kolegnice zašle na njen teren. Naravno, sem otoič hvaljene Hane Arendt.“

„Kakvi su to mediji ako ostaju nemi pred nacionalnim istraživanjem koje dokazuje da **iz Đindjićeve Srbije danas želi da pobegne sedamdeset procenata mlađih ljudi?**“

(„Nacional“, 5. mart 2003)

„Kad ih sve stavim na gomilu – radikalnu Hanu Arendt; kredenac od punog drveta sa TV Politike; vlasnika televizije koji je htio da 'ubije' Đindjića i čija majka nije imala mučninu tokom trudnoće – pripala joj je muka kad je viedela šta je rodila; njegovog nepismenog kolegu koga je Bog napravio u eksperimentalnoj fazi svog rada i sada ga utešio stanom; jednočelijskog ženskog Dastina Hofmana,

blagorodnu prirodu koja sa svakim nađe coitus vivendi; top urednici infoprograma, **kao dobrovoljac za seks-trafiking odbijena usled strogih kriterijuma albansko-crnogorskog žirija**; dve energične medijske fast food zvezde koje ono najbolje što imaju u glavi drže među nogama – ta horda nije ujedinjena u napadu na kurvu Rubi ili akcijom razotkrivanja njenog Pigmaliona.“

„Ono što nabrojanu hordu čini interesnom grupom, metaforično rečeno, jeste njihova grupna očajnička želja da umesto Đindića nose njegov gips, štaku ili bilo šta njegovo?!”

„Evo mog testamenta: ako mi se - tačnije, kad mi se nešto desi, jedan deo tela zaveštavam premijeru. Valjaće mu. Obojica znamo i koja novinarka može to najpažljivije da mu uruči. Pošteno!“

„Samо pratite kako se skupljaju strvinari, pizde koje ne smeju da probore o Srbiji iza plišane, reformističke zavesе; čute o društvu debakla, institucionalizovanoj političkoj trgovini, mafiji, korupciji, zaštićenim ubicama i njihovim sponzorima, o bedi običnog sveta, o životu bez nade i vere, o napretku koji postoji samo na bilbordima i TV spotovima, o Srbiji na dobrom putu sa kojeg beži čitava generacija mladih, o novostvorenoj eliti koja obmanjuje naciju, o režimu kao marketinškoj kompaniji. Sponzoruše, čirlidersice i kokoške, zagrljene sa ljudožderima minulog doba i u službi ovovremenih dželata, pristale su da ubiju srpsko novinarstvo.“

(„Nacional“, 6. mart 2003)

● GODINU DANA KASNIJE ALEKSANDAR TIJANIĆ PRIZNAJE DA JE PISAO KOLUMNE POD PSEUDONIMOM – DR VESNA PETROVIĆ JOVIĆ (PORNO-ZVEZDA RUBI)

Playboy:

„I sakrili ste se ponovo i to iza silikonskih grudi kolumnistkinje Rubi?“

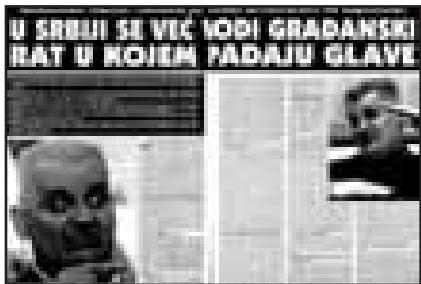
Tijanić:

„Tekstovi kurve Rubi u prvoj bitnoj Nacionalu su najznačajniji novinski eksperiment u poslednjih nekoliko godina u Srbiji. Taj eksperiment je nastao dogовором mene i glavnog urednika Nacionala. Ja sam ga ubedjavao, dok je radio u Nezavisnim novinama da je užasno važna televizijska kolumna, ako se piše na pravi način. On je pisao tu kolumnu u Nezavisnim novinama u Banjaluci i imao je dobar, gotovo odličan rezultat. Kad se vratio i kad je krenuo Nacional predložio sam mu da to osvežimo. Znajući da je previše zauzet obećao sam mu da će priskočiti u pomoć sa dva-tri teksta mesečno, kad zatreba. Tada smo uzeli sliku neke kurvetine sa Interneta, izmislili ime, identitet te žene i počeli da pišemo. Za deset dana je celokupno srpsko novinarstvo pričalo samo o tome i lavina je krenula. Ja sam, od ukupno šezdeset i nešto tekstova, napisao desetak...“

(„Playboy“, februar 2004)

Mesec dana pred ubistvo Zorana Đindjića, Aleksandar Tijanić daje intervju listu „Identitet“, glasilu u vlasništvu mafijaškog „zemunskog klana“. Tekstove koji su objavljivani u ovim novinama su direktno naručivali kriminalci i predstavljeni su medijišku pripremu za atentat na premijera. Tijanić u intervjuu napada i kleveće Đindjića, povezuje ga sa kriminalcima, konstruiše optužbe o „četi telohranitelja“ koja čuva premijera...

„Ratuju kriminalne elite, nova i stara, koja se već povezala sa nekim liderima političkih stranaka i s nekim institucijama.“

„Moj posao je bio da tačno predvidim da će nas Đindjić napasti, ne onda kad smo bili najjači, već kad proceni da nas može, makar privremeno, pobediti. Sve

sam to pisao i govorio: uzeće nam parlamente, policiju, državnu bezbednost, medije, velike firme, banke, privatizaciju, DOS, obe vlade. Pisao sam da premijer ne može i neće iskreno da krene na organizovani kriminal jer, sam priznaje, da još od pre petog oktobra mnoge šefove gangova lično poznaje. Sad hoće da pokupi oružje sa legalnim dozvolama od građana, kao da je Srbija sređena država, a sam se okružio sa pedeset telohranitelja u Dedinjskoj tvrđavi.“

„...Jer je Đindjićeva lična sudbina postala limitirajući faktor bilo kakve stvarne demokratske dorade ove nesrećne države.“

„Dve trećine tema o kabinetu predsednika Koštunice nametnuto je, izmišljeno, konstruisano i projektovano u zloglasnom Đindjićevom štabu... Na šta ta Srbija može da liči? Samo u takvoj srpskoj politici svako govno može da postane đubrivo.“

„Ništa u Srbiji njemu nije skupo, ništa nije dragoceno, ništa nije sigurno, ako ne pristane da bude u funkciji njegovog održavanja na vlasti. Sve svoje trenutne saveznike tretira kao Drakula svoje prijatelje: obojica uzimaju danak u krvi. S tim, da je Drakula plemenitiji, jer je on svoj vampirski DOS pravio od mrtvaca.“

„Međutim, nas su uvukli u uličnu tuču, u kojoj oni koriste noge, motke, noževe, pištolje, boksere, udaranje ispod pojasa, prevare, obmane... a nama je dozvoljeno da koristimo samo reči.“

„Premijer je jedini čovek koji javno priznaje da je 4. oktobra zvao nekoliko mafijaških šefova da bi sa njima dogovorio neutralnost u sukobu protiv Miloševića. On je to javno rekao 5. oktobra. Kakve je on obaveze preuzeo u odnosu na njih? Da li je obaveze ispunio ili je ostao dužan, pa se zato boji? To нико не zna.“

„Đindjić nikada nije rekao ni jednu jedinu reč o pregovorima sa Miloševićem da bude premijer Srbije... Nikada nije dao ubedljivo objašnjenje za korišćenje privatnog aviona u državne svrhe, zatim za bahanalije na proslavi rođendana njegovog sponzora u Monaku, kada su svim prisutnima oduzete kamere da se ne bi videlo gde je srpski premijer u danu kada je na kontrolnom punktu nastradao nekoliko njegovih policajaca.“

„Nikada nije objasnio Srbiji zašto mora da drži četu telohranitelja, nikada nije položio račun zašto se preselio na Dedinje u dvorac opkoljen kamerama, mitraljezima i obezbeđenjem. Šta on to zna, što mi Srbi ne znamo? Privatno, nema novinara koji o tome ne govori, ali javno ne smeju ništa da kažu. Zato što se boje, ne samo za svoj položaj, nego je Đindjić napravio Srbiju u kojoj se ti glavni urednici boje za glavu više nego za vreme Miloševića.“

IDENTITET

„....Posle pada Miloševića Đindjić je organizovao akciju da, kao kandidat DOS-a, ali ne i njegov, ne odem slučajno za generalnog direktora... Ljudi sa strahom gledaju svaki 'audi', svejedno da li je unutra momak s maskom i 'kalašnjikovim' ili Kiza.“

IDENTITET

(„Identitet“, 28. januar 2003)

„Ja imam veoma dobre odnose i sa nekolicinom ljudi iz DOS-a, ali ne želim da ih imenujem da ne bi imali problema sa Zoranom Đindjićem. I sa njima ću nastaviti da sarađujem kao i do sada. Praktično postoji samo jedan lider s kojim ne želim da imam ništa, a to je zato što on radi svašta.“

Nacional

(„Nacional“, 5. mart 2003)

12. marta 2003. godine ubijen je predsednik Vlade Republike Srbije Zoran Đindjić. Iz snajpera je pucao Zvezdan Jovanović pripadnik „crvenih beretki“, a iza samog ubistva stajao je kriminalni „zemunski klan“. Analiza medija pokazala je da su tekstovi napisani pred atentat (u periodu 2000 - 2003. god.) u kojima je bez i jednog argumenta Đindjić kriminalizovan i dovođen u vezu sa mafijom, doprineli stvaranju atmosfere koja je prethodila ubistvu. U kampanji protiv premijera Đindjića prednjačio je Aleksandar Tijanić, savetnik za medije Vojislava Košturnice.

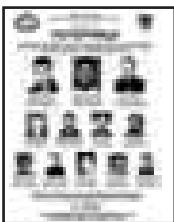
Posle promena na vrhu savezne države, odlukom o razrešenju (14. marta 2003) Tijanić prestaje radni odnos u kabinetu predsednika SRJ. Samo nekoliko dana posle ubistva premijera, Aleksandar Tijanić pored toga što počinje da manipuliše izmišljenom pričom o sopstvenom hapšenju, u medijima plasira tezu da je premijer ubijen zato što je nešto dugovao Legiji. Na taj način Tijanić nastavlja kriminalizaciju Đindjića.

1. maja 2003. godine, Tijanić postaje kolumnista nedeljnika „NIN“. Tekstove koje objavljuje zasniva na manipulacijama i optužbama na račun saradnika Zorana Đindjića, ali i pokojnog premijera. U svojim tekstovima Tijanić plasira tezu da su Đindjićevi saradnici „saučesnici u ubistvu Zorana Đindjića“?!

„Jedan iz plemena Ribnikar koji je u Parizu, ali i u Njujorku, primao hiljadu maraka dnevne kraljevske apanaže – svih 12 godina Sloboline vladavine – i neki Mišić, koji se diljem sveta proslavio hrabrim i pametnim tekstovima protiv Miloševića, priveli su me u zgradu 'Politike'.“

Nacional

„...U starom zdanju, pod njihovom torturom, sve sam priznao: da nikada u životu nisam video ni upoznao glavnog osumnjičenog, s ni ostale sa poternice. Ali, svi znamo ko jeste. Nikad se sa njim nisam družio. Ali, znamo ko jeste. Nikad ga nisam nazvao herojem petooktobarske revolucije. Ali, znamo ko jeste. Nikad nisam posetio 'crvene beretke'. Znamo ko jeste. Nikad se sa glavnoosumnjičenim nisam ljubio na ulici, ni dva puta, ni tri puta. Prosto, ne znam čoveka. Zna se ko jeste. Nikada nisam izjavio da u Srbiji ne postoji mafija. Naprotiv. Zna se čija je to rečenica.“

Nacional

(„Nacional“, 17. mart 2003)

„Vrh srpskog režima sa jedne strane osjeća veliki strah jer zna da ne može nadoknadići gubitak Zorana Đindjića. Zato su i u Demokratskoj stranci, i u Vladi i u DOS-u oboleli od sindroma 'udovice'.“

„...Korišćenje vanrednog stanja da se Vladimir Popović Beba, ponovo vraćen na funkciju firera srpskih medija, kao trenutno najjači čovjek unutar srpskog režima, obračunava sa medijima i političkim neistomišljenicima.“

(„Dan“, 20. mart 2003)

„Popović, po ovlašćenjima srpske vlade – šef Biroa za komunikacije, sadamizuje srpske medije, raspršuje atmosferu hajke, linča, straha i prisluškivanja. Zloupotrebljavajući odocnjeli obračun države sa mafijom, u funkciji tumača istrage, Popović se postavio kao prinudni upravnik svih medija. To predstavlja državni zločin protiv javne riječi, zdravog razuma, međunarodnih standarda, interesa srpske javnosti i kompromitaciju obračuna sa mafijom. **Njegovom pritisku odoljevaju samo urednici koji znaju da svaka diktatura nad medijima prethodi diktaturi nad građanima.**“

(„Dan“, 22. april 2003)

„Ako Srbija pobedi kriminal a ugrozi ustav, slobode i prava građana, medije, dobivši jednu bitku, mi smo izgubili rat. Ne mogu da se načudim ministrima koji sa toliko sreće pričaju o vanrednom stanju. **Imaju zločesti izraz lica kao spermatozoid koji je upravo pregrizao prezervativ.**“

„Rekao sam Koštunici da je rušenjem Miloševića DOS okončao misiju i **da sa njima ne treba ići na republičke izbore. Niti Đindjiću poveriti premijerski mandat.**“

„Beba je nesumnjivo veoma obrazovan čovek: vidi se to iz činjenice da on veruje kako se velika slova čitaju glasnije nego mala. **Pored toga, sebe smatra izvršiocem testamenta jer se količina moći u sistemu sultanizma, kakav postoji u Srbiji, ne određuje prema formalnoj poziciji u vlasti već prema dnevnoj bliskosti sa sultonom.**“

„...Po mišljenju dosovaca, niko kao on ne uliva toliko straha medijima u Srbiji. Pitajte Sušu, ona je to već rekla. **A ostali hrabri urednici reći će šta im je Beba radio tek kad DOS siđe s vlasti. Onda bolje da čute.**“

„Po njemu možete da snimite rimejk, novu verziju filma 'Psiho'. Uvek je u pravu, bolesno uredan, ne trpi da bilo ko zna bilo što bolje od njega, ljubitelj kožnih odevnih predmeta i bičeva, i bogat, okružen gomilom telohranitelja, bahat prema potčinjenima, ljubitelj eksperimenata, šarmantno muca, u Pinku i na BK oseća se kao u svojoj kući, beskrupulozan prema protivnicima, neosetljiv na klasičnu muziku, Dostojevskog i Ticijana, pristalica prečica, ljubitelj populizma kojim nipodaštava institucije, personalizuje političke veze i moć, smanjuje realizam i odgovornost. Voli da čita policijske izveštaje, dosijee, da preti, vređa. Dati njemu srpske medije u ruke ravno je dati dr Mengeleu skalpel usred Aušvica ...Vreme je da u Srbiji neko glasno kaže – ima još lidera DOS koji kake, ali samo ta beba stvarno **sere!** Tu više ne pomaže ni pampers.“

„Znate koje ministarstvo u Vladi ima koeficijent inteligencije 180. Celo Ministarstvo kulture i medija.“

„...Za mene je neverovatna transformacija Žarka Koraća. On je postao čovek u čijim bi rukama za dva dana uvelo veštačko cveće... Koštunicu hoće da hapsi Veselinov (*ministar u vladi Zorana Đindića – prim. autora*) koji je svoje džempere zamenio za svilena odela, 'zastavu 101' za džip sa rotacionim svetlom i bahato gazi ljudе po Beogradu... Jebala ga cela njegova stranka bez obzira što bi to bio kratak seks.“

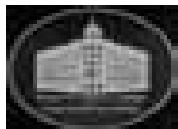
„Pojaviće se kanibalizam unutar DOS: jedan od lidera mora biti žrtvovan, da bi se pojačala teorija političke zavere; drugi mora biti skraćen za noge ili glavu, jer po svojim sposobnostima nadilazi postavljeni limit mediokriteta; treći mora da se opere rezultatima, da bi se vratio u politiku; četvrti sve moraju da drže kao da je on još živ a da oni samo upravljaju.“

„Tek kad Đindić dobije naslednika, taj će se kao nosilac liste suprotstaviti Koštunici i Labusu. Znači, ove zime sledi sukob legalista i legijalista.“

„Umesto da se DOS izvinjava Srbima što se nisu usuđivali na obračun sa mafijom sve dok mafija nije krenula na njih... Neke među novinarima, uključivši mene, optužuju za stvaranje klime protiv vlade i premijera. Ja ću, dakle, najebati zbog meteorologije, klime, atmosfere.“

„Kao da je dve godine na delu bio pakt o nenapadanju između države i mafije... DOS da nauči kako odavanje pošte mrtvom premijeru nije politički plebiscit već normalna distanca od zločina i zlikovaca.“

(„Srpska reč“, 23. april 2003)

„Drugi plan, da Beba, na brifinzima dizajniran kao slepi miš za matursko veče, spreči srpske novine da postave 'pet kila' logičnih pitanja o strahoti fakta da je baš ova vlada (sem dva izuzetka) trideset meseci odbijala da prizna postojanje mafije.“

„Počinju podele na one koji su išli na bazen i viski, na hipodrom, u Surčin po jaja ili su samo stavljali na glavu tradicionalnu crvenu francusku kapu. Nije kačket.“

„Ulaze u sukob sa nevladinim organizacijama, pravnicima, novinarima, tvrdoglavu verujući da je moguće voditi Đindićevu politiku bez njega. Videćemo. Ili laskaju sebi, ili vredaju njega!“

(„NIN“, 1. maj 2003)

„Premijer Živković predstavlja izvinjenje nauke što nije temeljnije obrađen uticaj ljutih papričica na genetske mutacije. Ovaj patološki orator, temeljno obrazovan posredstvom novina, ukrštenica i kvizova, usvojio je nekoliko štamparskih grešaka.“

OSUĐENIK – SAVETNIK PREDSEDNIKA Koštunice

Parnični postupak između direktora BK televizije Aleksandra Tijanića i direktora TV Palma Miodraga Vujovića, godinama je predmet javnih prepucavanja i skandala koje su ova dvojica izazivala. Ipak, kulminaciju njihovih sukoba predstavlja fizički obračun Tijanića i Vujovića u sudnici Četvrtog opštinskog suda. Iako se savetnik predsednika SRJ, Vojislava Košturnice, Tijanić, na rečima zalagao za poštovanje institucija, njegovo nasilničko ponašanje izraz je najvišeg nepoštovanja suda. Zbog tuče sa Vujovićem, Tijanić je osuđen na 15 dana zatvora. Kaznu nikada nije odslužio.

Hronika

10.06.2002.

11

Božidar Tijanić je predstavio svoju stranicu u četvrtom izdanju novine "Hronika".

U sudnici tuča Tijanić-Vujović

Tijanić: Razbijam svu moju povijest

Vujović: Ja sam vježba pao

Tijaniću 15, Vujoviću 10 dana zatvora

„Suđenje između Aleksandra Tijanića novinara i Miodraga Vujovića, nekadašnjeg vlasnika i direktora TV 'Palme' juče je u četvrtom opštinskom sudu **prekinuto u dvanaestom minuti zbog tuče**. Bilans kratkog sukoba su ogrebotine na licu Tijanića i poderotina na Vujevićevom nosu i crvenilo na desnoj jagodici.“

(„Blic“, 13. maj 2003)

Tijaniću 15, Vujoviću
10 dana zatvora

Bogosil - Prijenosomski in-tovani proučili učešće na predstavu Aleksandar Češnić i Miodrag Vojnović. Izjavili su nezvaničnu latenciju drugog fizičkog zarađiva u mreži. Uzvodno optužuju mrežu u Beogradu, a posebno je Paragovstvo proučilo mrežu na predstavu Mihaila Poljogija. Oni su tvrdili da je u Tuzmi i Novom Pazaru, drugi raznopravni zarađiv mreža i mreža. Izjavili su da, ukoliko se u drugim mrežama i da mreža takođe može biti druga mreža zarađiva, tada dobrobit mreža Tuzme je bila veća. Vrednost zarađiva u novom Beogradu, "Palma", prelazi parove u

(„Danas“, 21. jun 2003)

....Nemam poverenja u ljude koji do pete decenije ne nađu odgovarajuću frizuru, u konkretnom slučaju ta **glava** (*misli se na predsednika Vlade Zorana Živkovića – prim. autora*) **ima manje vlasni nego kivi, već zadržavaju oblik Halkidikija.** Samo umesto sa tri, sa pet prstiju. Njemu su neophodni prevodioci za sve žive jezike i pride dva najpoznatija mrtva. Niko tačno ne zna šta je specijalnost logoreičnog demagoga, tipičnog predstavnika političara demokratske škole opštег žanra, vlasnika prvorazrednog temperamenta i drugorazrednog intelekta.“

„Dakle, loše obrazovanje širi se od Živkovića kao loš dah... Pošto ne bi bio po mojoj ukusu ni da ga ispeku na roštilju...“

„Pred ogledalom satima vežba da konkavno istakne oči, kao da je uroklijiv ili ima Bazedovljevu bolest. Svoj čuveni cinični osmeh u TV-duelima dizajnirao je po znaku najki patika.“

(„NIN“, 8. maj 2003)

„Posle svega, šta se promenilo: ubistva po Srbiji, otmice, strah, nijedno rešeno strešjanje, ritualni krvavi obredi (Buha, Pantić...)... Lagano su mračne likove preuzeli ljudi iz sadašnjeg režima; druženja, hipodromi, intervjuji, uzajamna čašćavanja, poljupci na ulici, tapšanje po ramenu, pucanja po kampovima letovanja i skijanja, noćni klubovi i koncerti, pevačice i manekenke, pink i palma, poslovni prostori i košarkaški klubovi, privatizacija i tranzicija, dvorci i letnjikovići, privatni zatvori, bodigardovi, hekleri, droga, oružje, bankari, reketi, jahte...“

„Nema medija, glavni urednici postrojeni pred reinkarnacijom Bebe, **bedni šefovi medija** sami traže strožije mere prema sebi, pristaju na sve, **škljocaju zubima u istom taktu netalentovani i zastrašeni**, postoje samo oficijelne istine...“

„Jedna komentatorka sa prasećim prstima najdirektnije se čudi, ne pominjući me, što nisam u zatvoru?! ...**Bedni licemer. Šinteri novinarstva.** Uvek naknadno pametni i posle svega hrabri. No posle prasećeg teksta, koji uvek diktira neka svinja, očekujem nastavak napada na mene.“

„Na prijemu sam ispsovao Mišića (*Milan Mišić, glavni urednik lista Politika – prim. autora*)... **Bedno cvili i tvrdi da ga o mojoj ispravci nije obavestila dežurna urednica...** Laže, kaže mi drugi urednik Politike. Znam, kažem, uvek je lagao.“

„...Moje poslednje reči biće: **Bebo, pizdo, ne steži toliko, ne mogu da dišem...** Ona pliče, ja se kurčim: Dodaj još jedne gaće možda se tamo userem od straha.“

„Zove me Košturnica. Ništa konkretno; valjda je čuo da mi prete pa me hrabri. Kod njega ne idem zbog Lilje (*Ljiljana Nedeljković, šef kabinetra Vojislava Košturnice u vreme dok je Aleksandar Tijanić bio savetnik – prim. autora*). Nas dvoje imamo fer i do kraja iskren odnos: **ona me mrzi a ja očima ne mogu da je vidim.**“

„Kako je moguće linčovati **Onoga** (*ubijeni predsednik vlade, Zoran Đinđić – prim. autora*) koji kontroliše sve medije sem jednog (**Nacional**), tajnu policiju, uniformisanu policiju, parlament, DOS, novac, Hag, diplomatiju, privredu, privatizaciju, tranziciju, zdravstvo, školstvo, Hram Sv. Save, vladu, donacije, kredite, uvoz, izvoz, od nedavno i vojsku, poznavao je one koje ja nisam i ponašao se kao da im nešto duguje. Onda se odrekao dugovanja. Ovi njega.“

„Da može, Beba bi me sam hapsio, lično stavljao kesu na glavu i mučio onim kožnim SM priborom što nam ga je pokazivao u 'Spektri' ...**Čeda** izgleda najviše potresen: sa razlogom. **Bio je najbliži onima koji su pucali u Onoga**“.

„Čovek koji ima najveću moć jeste Beba, mada formalno nije član stranke niti ima funkciju, ako ne računamo gebelovski položaj u Birou za komunikacije. **Njegova moć proističe iz sistema sultanizma, kojeg je Onaj napravio**. Kao porodični prijatelj, kao osoba koja veruje da je bitno uticala na stvaranje Onoga, kao bogat čovek koji nije zavisio od stranačke milostinje, **osoba sa mnogobrojnim kontaktima u mafiji**, gradska faca koja ima širok krug poznanstava iz doba kad je radio kao konobar na brodu Savski galeb, sada **kadrovska komesar i kontrolor medija i policije**, Beba je zauzeo poziciju broja jedan.“

„Znam da ga je Onaj voleo kao što se voli grip, ali Lečić (*Branislav Lečić, ministar kulture i medija – prim. autora*) priča kako su bili veliki prijatelji i kako je na poslednjem susretu jario do parkinga za njim i pitao: 'Kad ćemo se videti?'. Onaj, ulazeći u kola i zatvarajući prozor, 'setno' je rekao: 'Jednog dana.' Vidite, kaže ministar, dugo sam razmišljao šta je time htio da kaže. Evo ja znam: htio je da ti kaže, **Lečiću, da mu se skineš s kurca jer ima ozbiljnije probleme!**“

„Prvo lice u oslobođenom Beogradu koje sam video bio je **Žarko Korać**. Znao sam da to nije dobar znak. Ovaj **najgrđi izdanak svog oca i strica voleo je da sa mnom šeta gradom, samo onda ga prolaznici nisu psovali**.“

„Čeda (potpredsednik Vlade – prim. autora) je organizovao nekolicinu ljudi iz Sindikata, zatim pet novinara, **onog Ribnikara, čoveka bez imena**, koji su me u listu Politika proglašili 'čovekom propalog režima?'

„Onda je štampan letak sa slikom mog automobila i svim podacima i podeljen po srpskom parlamentu. A taj (polovni) automobil sam zaradio, niko mi ga nije poklonio. Ni država, ni mafija.“

„Tako sam kod Karića dobio posao kao one godine kad sam zbog pomaganja Onome dobio otkaz sa TV Politike. No, kako je vreme odmicalo i Onaj se širio, za BK je bilo sve manje pravog posla... **'Odoše muda Tijaniću'**, stalno mi je govorio Bogoljub objašnjavajući osnovnu razliku između Onoga i Koštunice:

‘Kako ne shvataš, ovaj tvoj će mi oprostiti ako pobedi, ali ako ja podržim Koštunicu a pobedi Onaj, glava je u pitanju’.

„Kad sam se vratio sa odmora, kažem Koštunici da je mafija osnovni problem Srbije, da je mreža ubica i nalogodavaca netaknuta, da je otkrivanje ubica Stambolića i Čuruvije startna tačka Nove Srbije. Istovremeno, kažem da **Oni ne priznaju postojanje mafije**, da se **ne usuđuju da krenu na nju** i da je to najslabija tačka Onoga. **Kao da im nešto duguju.**“

„Onda dođe smena na BK i Onaj postavi Marića kao žiranta da će sve što Beba zamisli to biti ispunjeno. I malo više. Morao sam da to prokomentarišem, jer je **pufnasti Marić** nešto lajavo rekao o programu i ljudima sa BK.“

„Onda se javila međunarodna krizna grupa **koju plaćaju ovdašnje gazde.**“

„Oni su napravili mrežu, maskiranu lozinkom o reformi, **piramidu od medija, tajne policije, njihovih prijatelja iz mafije, ucene bankara, krupnih kapitalista i taj sistem** može da slomi svakog čoveka koji odbije njihovu istinu, njihovu verziju Srbije, njihov vrednosni sistem, njihove laži o vojnem puču Koštunice, nameštaju u avionu za Kinu, njihovu religiju da u Srbiji postoji samo jedan čovek, samo jedna stranka, samo jedna ekipa koja može da vlada.“

„**DB** predstavlja samo **odbor DS.**“

„Onaj uporno tvrdi da mafija ne postoji, da mi preterujemo, da postoje drugi prioriteti a ne sukob sa mafijom koje nema. Ako je to tačno – zašto onda toliko telohranitelja oko njih? Korupcija doseže enormne razmere, ljudi se boje, mrtvi padaju po ulicama, tajanstveni sud smrti i dalje zaseda.“

(„Srpska reč“, 21. maj 2003)

„Kepeci DOS-a ucenjuju naciju tvrdeći kako su DS i DSS uzajamno zauvek isključujuće alternative.“

„...Vrh demokrata rado bi sebe lišio nekolicine lidera – vodokotlića. Oni jedino umeju da obilne rezultate teškog toaletnog 'rada' transportuju od tačke A do kanalizacije.“

„**Ekstremistički Čeda, čuvajući vladu, radije ide na kupovinu petnaestak glasova socijalista i saradnju sa njima**, nego što se upušta u normalnu komunikaciju sa Koštunicom i Labusom. Time pretvara parlament u hiper market, medije u biltene, jedino moguće saveznike u kriminalce, ubice i falsifikatore pa u srpsku politiku glasni i svesno priziva nasilje.“

(„NIN“, 15. maj 2003)

„Kakvu Srbiju onda sanjaju **Roštiljdžija, Pampers i Konjušar**, ako im je baš Pink neophodan za pravljenje takve Srbije?“

„Samo pod uslovom da u ovom režimu svoje gledaoce neupitano izručuje političkim i finansijskim moćnicima, da uz pomoć **dve Mis Pigi** raspisuje medijski sadizam, da bez roptanja bude osnova industrije obmane, da preparira građane za demagoge, praznoverje i lakovernost, da bez dvoumljenja podupire patološke reformatore – samo pod tim uslovima...“

NIN

(„NIN“, 22. maj 2003)

„Formirani na **kružoku bezvoljnika**, tvoji (*odnosi se na Vojislava Koštunicu – prim. autora*) ljudi imaju samo bela krvna zrnca.“

„Kako se **od plavog kita stiže do planktona?** Nisi ti to mogao sam, tebi je neko pomagao. Ja, recimo, sumnjam na **Ljilju Nedeljković**. Nema stranog diplomate, novinara, dosovca, tvog saradnika i tvojih starih prijatelja, Kosova, juga Srbije, debejca i kosovca, Vašingtona, Moskve, Banje Luke, vojske, Haga, policije, privrede, izbornih štabova – koji se nisu uverili u kopredsedničku moć ove **renesansno obdarene žene**. Dobro, unutar stranke i tvog kabinetra, ti si joj omogućio telefonski status.“

„Kakva **tajanstvena** sila stoji iza Ljilje kad se tvoji najistaknutiji ljudi iz stranke ne usuđuju da te pitaju zašto sve moraju da je pitaju?“

„Zameraš li više ljudima koji ti kažu kako stvari stoje, nego **što se bojiš onih koji te održavaju u 'šlogiranom' stanju** kad si svega svestan, a ne možeš da se pomeriš? To što je ovaj grad još veći od **Centralnog groblja**, ali zato dva puta mrtviji od njega – i tvoja je istorijska zasluga.“

NIN

(„NIN“, 29. maj 2003)

„Dosovska gospodo, vi koji se derete po Srbiji o 'inspiratorima zločina', vi koji optužujete medije i novinare za stvaranje „atmosfere linča“: vreme je da vidimo – jeste li zajedno s nosiocima kovčega (*odnosi se na prijatelje i saradnike pokojnog premijera Đindića, koji su nosili posmrtni kovčeg na sahrani – prim. autora*) i sa srpskom vladom, samo ožalošćena porodica ili licencirani naslednici reformi? Ili sve to i još pride – **saučesnici u ubistvu Zorana Đindića?!**“

„Sve vas je poznavao bolje nego vi njega. Recimo, mrzeo je političke viceve, jer su **neki od najboljih viceva već bili u DOS-u**. Neke među vama video je kao čirlidersice, druge kao komičare, treće kao osobe koji bi u politici pristali da budu sve. **Nekolicinu ozbiljnih igrača među vama primao je kao šizofrene ličnosti – jednovremeni ucenjivači i ucenjeni.**

Sve što je o vama mislio za svog života, opravdavali ste posle njegove smrti...“

Moje име је Адолф.
А ваше?

NIN

„Navodite me na misao da je Đindjić vama korisniji mrtav nego živ. Pogledajte nosioce kovčega jednog evropskog premijera. To je najbolja sociopolitička studija Srbije... U strategiji, išao je na koncentraciju apsolutne vlasti. U taktici, primenjivao je metode hajki, trgovine, razaranje institucija, finansijskog usmeravanja ka brojnim pritokama, psihanalizu protivnika, pragmatično flertovanje sa đavolima raznih vrsta. Rezultat: Ubila ga je država koju je neprikosnoveno vodio. Nije ga zaštitio sistem, kojem je stajao na čelu. Izdali su ga ljudi koji su bili sa njim. Rasporedite se, dosovci po ovim kategorijama.“

(„NIN“, 12. jun 2003)

„Ovaj momak, koji odbija da odraste dok ne iscrpi ostale mogućnosti, nadživeće sopstvenu biografiju. **Kao Čeda umreće uskoro. Biće sahranjen nekoliko decenija docnije – kao Jovanović.** Tako tipično sa Bambijem sa testosteronom.“

„**Nosilac pokojnikovog prokletstva 'milo dijete'** drugačije Srbije – ostao je pastorak prošlosti, talac bivših istrebljivača, označena žrtva obrednih, vaspitnih ili osvetničkih rituala.“

„Ovaj Hari Poter srpske politike, izabrao je trojicu predatora za svoje idole. U politici Đindića. U životu, Legiju. U biznisu Dragoljuba iz Surčina. Onda je, tako pričaju, **jedan Čedin idol ubio drugog Čedinog idola.** Dečak je plakao kao da oplakuje i sebe.“

„**Politički mrtvaci nemaju osećanja.** Srbima će tada biti sve jedno da li ga je u propast odvukla ambicija, ideologija, častohleplje ili samo želja novobeogradskog dobrog dečka da za sve što čini dobije priznanje idola u čije ime je sve to radio. Za života, nije ga sačekao.“

(„NIN“, 26. jun 2003)

„Posle Montgomerijeve izjave mislim da oba novinarska udruženja treba da tuže Bebu za ugrožavanje srpskog novinarstva i da za svedoke pozovu Montgomerija, Gocu Sušu i 10 glavnih i odgovornih urednika medija u Srbiji da kažu koliko puta su pozvani iz Biroa, koliko puta im je prečeno i u čime im je prečeno.“

„Milica Lučić Čavić nije novinar, ona je funkcioner srpske vlade.“

(„Balkan“, 28. jun 2003)

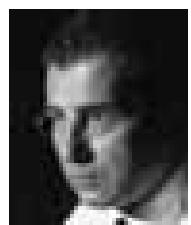
„Srbi treba da znaju da će posle pada DOS-a, kad god do njega dođe, broj ljudi kojima će biti suđeno biti pet puta veći nego posle pada Miloševića... Posle pada ovog režima, hiljade prvih ljudi neće moći da ostane u Srbiji. Što iz straha, što zbog krivičnih dela koja su počinili, što iz straha od osvete ljudi kojima su naneli grdna zla...“

„Milošević i njegov sistem su bili prave bebe u odnosu na sistem koji je danas napravljen i ovde funkcioniše. Nikada Srbija nije bila u većem ropstvu nego danas, pod prividom višepartijskog sistema i tzv. demokratije. Nepismeni su skraćeni za muda, a pismeni za glavu. U takvom sistemu vlast može da radi šta hoće. Tako prefinjen sistem kontrole medija, finansijskih tokova, dosijea, policije (tajne i javne), ucena pretnji, maltretiranja, šikaniranja, suđenja, otpuštanja, premeštanja, nameštanja... nikada u istoriji nije zabeležen...“

„Čedomir Jovanović je čovek koji je na 'ti' sa zlikovcima i ubicama, čovek koji je na 'ti' sa trafikantima droge, sa šefovima mafije i čovek koji sve to priznaje, a pri tom je jedan od trojice najmoćnijih ljudi u Srbiji... nema šta više da traži ni u jednoj državnoj službi u Srbiji! ...To je politički zombi koji će hodati još neko vreme: svakako, može da nanese još dosta zla Srbiji, ali on je ipak gotov... Čovek koji ruča i tokom noći večera sa gangsterima, a pre podne hoće da razgovara sa ambasadorima velikih sila o sudbini Srbije... U normalnoj zemlji to nije moguće! Prema tome, što se mene tiče, Čeda je svoje završio.“

„Mene interesuje da Beba i njegovi ljudi potpuno nestanu, da se njihovo kancerozno dejstvo na Srbe ukloni sa srpske političke scene.“

„Napravljena je interesna grupa u kojoj su se okupile sledeće ličnosti: jedan stručnjak za bezbednost, tajne akcije, tajne finansije, specijalni rat, čovek koji je došao iz Bosne i koji je bio specijalni Đindjićev savetnik i koji je umešan u sve prljavštine u Srbiji za poslednjih tri do pet godina: zatim, kao član najužeg tima koji se bavi uništavanjem Srbije, jedan koji piše, smišlja i vizuelizuje većinu afera i održava kontakt sa glavnim urednicima, preti im (sada je nešto malo sklonjen u stranu, zbog direktnog sukoba sa jednim moćnijim čovekom od njega. Ali, u svakoj velikoj političkoj tuči on će biti izvršilac prljavih poslova): tu je i visoki politički funkcioner koji izgleda mlad, lep itd., a praktično spaja dve Srbije, zlikovačku i ovu političku – njegov je interes da u Srbiji nikada ne bude nijedna institucija uspostavljena na bazi ustava i zakona (zato što bilo koja institucija bazirana na ustavu i zakonu, da ne govorimo o srpskom parlamentu, lišava sve njih vlasti – i zašto bi oni napravili čvrstu instituciju, kada bi ih to lišilo vlasti?). Tu je zatim, ovaj tzv. reklamni stručnjak, koji je švercovao naftu iz Makedonije, koji se obogatio deleći pare sa vlasnicima dve privatne televizije

i sa direktorima marketinga dve velike državne televizije (jedne pokrajinske i jedne ovdašnje). On je inače, najmoćniji čovek države koji je postao to zahvaljujući činjenici da je bio neka vrsta ađutanta pokojnog premijera.“

„Ako Demokratska stranka želi sebi da obezbedi budućnost mora da se osloboди ove grupe. Dok su oni tu, sa sigurnošću mogu da kažem da je **broj ludaka, pokvarenjaka i skotova u srpskom rukovodstvu veći od statističkog proseka normalnog stanovništva, običnih građana**. A toga nema nigde na svetu.“

„Svi koji rade sa njima su saučesnici u zločinu i to mora da se zna. Ovo nije reformska politika, ovo nije pravna država, ovo nije višepartijski sistem, ovde nema medijskih sloboda, ovde su razorene institucije – **na vlasti je jedna grupa u kojoj ima i kriminalnih elemenata**, grupa koja je uspela da svoje privatne interese natiri građanstvu kao nacionalne i reformske interese.“

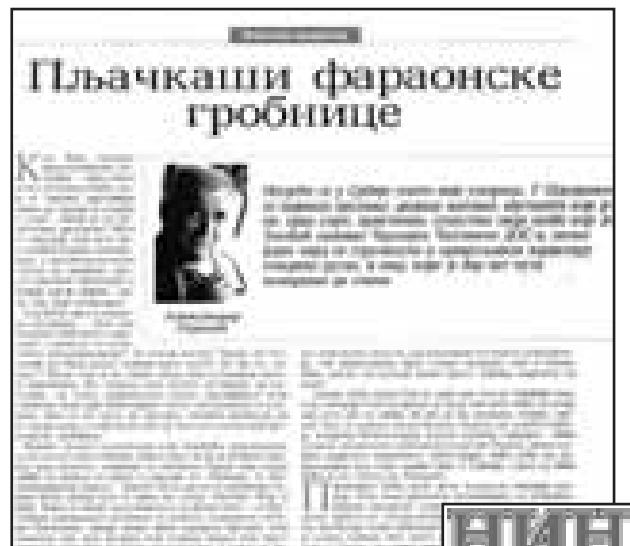
(„Srpska reč“, 2. jul 2003)

„Kad Čeda zaplače pred kamerama, pitajući – kako neko može da napada Bebu, koji je 'mrtvog premijera izneo iz zgrade i stavio u kola', kakav je to politički argument? Šta to dokazuje, sem da je **nesposobna gomila lipicanera**, u nekonstrolisanom stahu od snajpera, uvukla ranjenog premijera u zgradu gde je ležao – samo dok nije iskrvario.“

„Ako to ne mogu da dokažu, obojica rizikuju da ih ljudi vide u najboljem svetu: **bahati pljačkaši faraonske grobnice**. Naime, srpski političari koji Đindića primoravaju da ih posle smrti brani, onako kako ih je za života pravio ili štitio, **članovi su ciganske bande koja krade cveće sa groblja i uveče ga prodaje po 'Maderi' i 'Kalemegdanskoi terasi'**.“

„Tandem, uz jednog biznismena odavde i dvojice iz inostranstva, kao društveni virusi širokog spektra, predstavljaju karijatide 'grobljansko-policijske' manjinske frakcije DS. Ovo privatno udruženje neovlašćeno je privatizovalo Srbiju. Oni odlučuju o sudbini svakog čoveka, presuđuju svakoj firmi, mediju, instituciji, partiji, banci, kreditu, poslu, zatvoru, slobodi, uvozu. Odlučuju, takođe, o sudbini svakog kriminalca. Naravno, sem onih koji odlučuju o njihovoj sudbini.“

„Ušli su u naše novčanike, kao čopor pasa u kasapnicu: u naše kuće, kao provalnici: u naše glave, kao bolest. Oni su razorili institucije, deformisali pravdu, rastegli zakone. Oni kuju planove da, upotrebljavajući državu u privatne svrhe, još jednom sebe izaberu za vladare. Oni su od Srbije napravili zemlju koja liči na otrcanu javnu telefonsku govornicu: svi sve snimaju, njuškaju, vade baterije iz mobilnih, šapuću...“

„U Srbiji, strah od Bebe veći je od straha od Amerike...

Priznajem, Beba ipak jeste pljunuti pokojni vladar. Ali, onaj hrvatski. Egomanjak, sa tuđmanoidnim dizajnom, osmehom, gestikulacijom i sujetom hrvatskog generalisimusa (obojica svojim majkama čestitaju svoje rođendane) izgleda kao nagrada. Ali je kazna. Srbija zbog njega danas predstavlja zvaničan ulaz u Pakao na čijim vratima Beba lično naplaćuje ulaznice. Ako sve ovo nije tačno, recite kako se naziva funkcija u kojoj se ukršta sva moć Demokratske stranke – čiji član nisi: sav značaj vladajuće koalicije – gde nisi lider: vrednost dokumentacije tajne policije – gde nisi inspektor: snaga tužilaštva – gde ne radiš: ovlašćenja srpske vlade – gde si formalno lilitanski činovnik: uticaj dresiranih medija – a nisi novinar: ovlašćenja parlamenta gde nisi poslanik: privatizacija – za koju nisi zadužen: istrage – koje ti niko nije poverio: kontakti sa „sivom zonom“ za koje te niko nije ovlastio.“

„Kako se, dakle, naziva funkcija koju Beba obavlja u Srbiji? Kako se, još gore, naziva to što sa takve funkcije radi Srbiji? Postoji li igde u Evropi čovek sa više vlasti a manje odgovornosti?... Popović mora da nestane ne iz Biroa, već iz srpske politike, ako srpska politika misli dobro Srbiji. Dok je on tu, tajna će Srbija uvek biti moćnija od javne. Delom zbog njegove ambicije, delom zbog kukavičluka Srba, delom zbog funkcije samozvanog 'držača spomenika'.“

(„NIN“, 3. jul 2003)

„Vladimir Popović Beba treba u zatvor zbog kršenja Zakona o informisanju, a krunski svjedok treba da bude Vilijam Montogmeri.“

(„Dan“, 4. jul 2003)

„Iz vrha srpske vlasti uskoro će više silom nego milom otici nekoliko ljudi koji su opasni po Srbiju. Ali, oni će sada, oslobođeni formalnih položaja, biti strahovito opasni po svoje lične protivnike. Oni, naime, imaju dobre veze sa javnom i tajnom policijom, pročitali su i prekopirali sva dosjeda, imaju veoma dobre kontakte, kao što se videlo, sa ljudima koji vode organizovani kriminal. Mislim da je ovo što se desilo sa vlasnikom Glasa javnosti i Kurira Radisavom Rodićem samo prvi korak njihove osvete, koja će uskoro pogoditi četiri dnevne novine, dva nedeljnika i jednu televiziju.“

(„Kurir“, 9. jul 2003)

„Čeda i Beba, prepadnuti jer više nisu neophodni, hoće da Ružica (*Ružica Đindjić, supruga pokojnog premijera Zorana Đindjića – prim. autora*) bude ono što nije, da njih dvojica postanu ono što bez nje ne mogu. **Ako, na njihov predlog, ona postane predsednik Demokratske stranke, tek tada je – računa tandem – njima obezbeđena sigurnost, imunitet, opstanak u Srbiji i moćna pozicija levo, desno i iza trona?!**“

„Nosioци kovčega interesno su mutirali na dve ekipe. Sa jedne strane, uz nijanse, Pampers, Džokej, Multijajčani i Lilihip, sa druge, uz nijanse, Roštildžija i Maršal (*pogrđni nazivi koje A.T. upotrebljava za prijatelje i saradnike pokojnog premijera Zorana Đindjića – prim. autora*).“

„Prihvatanje kandidature znači ulazak u profesiju koja je ubila njega. **Praktično, nijeno druženje s 'ubicama'.** Dvojica, koji donesu takav predlog, imaju namjeru da budu trijumvirat – ali bez nje! Oni ne vide Ružicu kao mogući maksimalni faktor: potrebna im je samo kao Max Factor.“

(„NIN“, 10. jul 2003)

„Neverovatno je da će novi lider, ako to bude hteo, imati bolju startnu poziciju od Đindjića?! **Nema njegove obaveze, nije potpisao njegova savezništva, nije nasledio njegove dugove, nije izložen optužbama za meandre u politici** kad tek stvara svoju strategiju, **nije stvorio konjukturu imbecila.** Ljudi sa kojima se rastane nose u prtljagu svoje pseudoreformske bilborde, svoju mrežu klijenata, svoj greh napodaštavanja institucija, zakona i običaja. Možda još postoji, zagušena evrima i testosteronom, izvorna, duboka, pametna i razložna Demokratska stranka, pramjaka većine srpskih demokratskih partija. Ako njen glas bira, verujem da će ovaj lider demokrata nadmašiti onoga.“

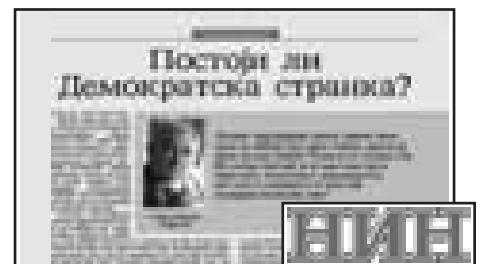
(„NIN“, 17. jul 2003)

„Žarko Korać je političar iz kojeg su nasilno izbačeni logični detalji. Njegova sudbina je stoga strašna za nošenje. Kad siđe sa vlasti, osetiće čari potpune usamljenosti. Vezivaće sebi šniclu oko vrata da njegov rođeni pas pristane na igru sa njim. To što je on drugi čovek srpske vlade pokazuje da je Onaj imao bolji smisao za humor nego što sam verovao. Ili, da je dobri Bog malo eksperimentisao nad Srbima.“

„No, mora se priznati da Koraća vlast nije promenila. Ona ga je samo raskrinkala. Osoba koju ostala deca nisu zvala na rođendane, pod starost se nije upitala zašto je najednom toliko željena, neophodna, bitna, važna, ključna?“

„Kako je 'kontejner nepotrebnih informacija', baš kako mu tepa jedan od retkih prijatelja među političarima, postao 'skladište tužnih fakata'? Tako što je šef Lože zaobišao njegovu inteligenciju i direktno sarađivao sa njegovom sujetom. Sad Korać valja da potpiše gramatu o nevinosti vlade. Dijagnoza: šef Lože je ubijen prirodnom smrću!“

„Kako čovek koji svima upada u reč, kao što Čeda svima upada u posao, nikada nije pitao odakle njegovim kolegama iz vlade skupa odela, skupi satovi, 'koiba' cigare, nove žene, firmirane ljubavnice, odmori u inostranstvu, Mitrović, računi na Sejšelima, telohranitelji, bazeni, pinkovski novi prijatelji sa lancima oko vrata.“

„Kako može profesor, koji pokušava da napravi vrlinu od svoje običnosti, tri godine da bude na vlasti a da ne priupita dosovce za sitnicu – jesu li se družili sa ubicama, dilerima, jesu li od svakog ugovora tražili deset procenata za svoju stranku, da li su od stranih investicija uzimali procenat za košarkaški klub, gde ide reket od krupnih nabavki za uniformisane sisteme, zašto se najpoverljiviji ljudi hvataju za gušu oko milionskih tendera, ko je otvarao dosje, ko prisluškuje po Srbiji, ko zatvara medije, ko uređuje državnu televiziju, ko deli reket preko of-šor kompanije, ko ratuje sa ambasadorima, jer umesto ranijeg novca, ispostavljaju zahteve?“

„Sam Korać, složićete se, nikome nije bitan. Njegovo političko važenje, takođe. Mogu da ga proglasim rezultatom nasilne kontrarevolucije porodičnih gena i da završim analizu.“

(„NIN“, 24. jul 2003)

„DOS, taj nevažni nusproizvod istorije, taj mali zločin protiv prirode, učinio je da se više ne hranim istorijom, već jedemo svoju decu.“

„Privatna grupa otimača Srbije vređa ovu zemlju, nipoštova inteligenciju njenih građana i njovo sećanje na žrtve koje su podneli da ne bude ovako kako jeste. **Zločin je strašan.** Kazna mora biti srazmerna.“

„Kao bivša vlast i ovi bezočno prave reformsku Srbiju sa istom mafijom, istim tajkunima, istim medijima, istim partnerima. I njima je pinkovski Mitrović najbolji prijatelj. I njima je Šilerova prijateljska adresa. I njima je novac religija. Njima je Janjušević – Šainović. Kolesar – Ivan Marković. Beba šef novog Jula. Oni dovršavaju i legalizuju socijalnu revoluciju koja je, u slobizmu, napravila elitu od ubica i skotova. **U dosizmu, elita se pravi drugačije: od skotova i ubica.**“

„Statistički, iz ovakvog DOS-a i oko njega, dvojica će, mnogo pre roka, izbliza upoznati Tvorca, emigriraće trojica, petorici će sudija odrediti kako će organizovati život sledećih godina, šestorica ostaju u kućnom karantinu jer ih građani plijuju po ulici.“

(„NIN“, 31. jul 2003)

„Video sam fotografiju srpske vlade. Sad sam ubeđen da moderna tehnologija omogućava čuda. Na toj slici Živković izgleda inteligentno, Dušan Mihajlović iskreno, Korać drži zatvorena usta, Batić deluje šarmantno – kao da nije rođen dve godine pre pronalaska dizajna, Rašeta poštano, Beba romantično – poput čoveka koji uperi prst ka Mesecu i proučava prst, Janjušević sa svim elementima rasnog terijera, sem lojalnosti, Kolesar prvi put drži ruke u sopstvenim džepovima, Lečić bez trunke glume – deluje autentično tupo.“

„Malounici koji iznose svoj prljavi veš pred gledaoce i onda se tuku pred kamarama. Demokratska stranka propada jer lešinari počinju sa jelom pre nego što je ona pretvorena u leš.“

(„NIN“, 4. avgust 2003)

„Ako želi da vlada, Živković, glasno se zaklinjući u svog tvorca, mora da spali njegov testament, da otera Đindjićeve seize – od kojih je svaki bio moćniji od sadašnjeg premijera – i da raskine sa Đindžizmom.“

„Glavni urednici srpskih medija, sem trojice, predstavljaju sramotu za profesiju, naciju i svoju porodicu. Umesto da pomognu građanima, da ovo dosovsko privatno udruženje iz gangsterske serije 'Soprano' razobliče do kraja, da pokažu kako se i zašto razaraju institucije sistema, da ukažu kako je nekadašnja opoziciona elita tako lako svikla na kadifu i luksuz, na telohranitelje i vile, na provizije i tendere, na slavu i firmirane ljubavnice, na glumice i pevačice, na moć i novac, oni i njihovi mediji bave se trivijalnostima.“

„Kome valja ovakav RTS? Koja to urednica šalje muža svojim tragom da kao reketaš skuplja novac od sponzora za svoj časopis kojeg niko neće da kupuje? Kako velika medijska kuća saginje glavu kad joj za komesara dolazi šef propagande Demokratske stranke? Ko je politički i finansijski zaštitnik Pinka? Sve dok Mitrović postoji, Sloba, Beba, Janjušević i kompanija nisu politički dotučeni.“

„Neko iz Ministarstva pravde očigledno štiti Bebu kad sud ne uspeva da mu uruči ni poziv. Ne znaju gde radi, neće da kažu gde stanuje. Ako njegov lični zaštitnik nije Batić, onda neka Ministarstvo omogući da se taj nalickani gnom dovede pred sudsiju. Kako je meni ekspresno dosuđen zatvor od 15 dana i kako je po sudu za prekršaje nuđeno unapređenje u Četvrti sud svima koji treba da se pobrinu da ja u zatvor i dospem?“

Blic

„Da li je Beba iznad srpskih zakona i pravde? Da li sud zaseda samo po njegovom nalogu i donosi presude po njegovoj volji? Da li je on pravi ministar pravde? Pa ovo nam se i dešava zato što je najmoćniji čovek u Srbiji osoba koja u Prolom banji ne bi našla izvor. Gde će da živi on i njegovi zaštitnici kad se ovo okonča? Ovde ih čeka narod, napolju ih čeka Legija.“

(„Balkan“, 11. avgust 2003)

„Iznad Srbije, bio je samo Đindjić. Iznad njega, Legija (Milorad Ulemek, prvooptuženi za ubistvo Zorana Đindjića – prim. autora). Viši od obojice, bio je Bog. Teror malih razlika: sva trojica su svuda i sve je zavisilo od njih. Sudar dvojice ljudi u čamcu, ubedjenih da upravljaju okeonom; sraz njihovog mentaliteta sviklog na carstvo apsolutne slobode, licencirani da krše i pravila koja su sami uspostavili; izuzeti od zakona, normi, prava, običaja; anvers i revers politike koja je uništila Srbiju i unizila Srbe – jedan kao sadržaj, drugi kao njen kontekst – razoren su od igre koju su verovali da vode. Svako sa svoje strane, Svako na svoj način. Svako na sopstveni račun. Jedan mrtav, drugi prognan iz života.“

HMH

„U kakvom su zapravo srodstvu Legija i Đindjić? Zašto će, ma koliko bili različiti, u mitologiju ući kao tandem? S licima anđela, u ostatku reptili. Čamđija koji preko Hada prevozi mrtve i vlasnik trajekta. Jedan naučen da je cilj sve što se kreće. Drugi, znajući cenu svačega, nije priznavao cenu ičega.“

„Đindjić i Legija proizvod su istovetne matrice za štancovanje ovovremenih heroja. Obojica su vodili svoje vernike kao lideri kulta. Propisivali svoje zakone. Sami kažnjavali, sami nagrađivali. Istovetni su metodi reputacije, drilovanja, kalemljenja osećaja nadmoći, veličine, dizajna, neosetljivosti na tuđi bol i tragediju drugih. Pukovnik nije mogao da bude Legija a da nekoga ne pretvori u žrtvu. Ali, Đindjić nije bio premijer ako oni s druge strane nisu zavedeni kao potpuni gubitnici. Cinični politički kalkulator i hladni životni amputator. Moć proistekla iz straha, moć istočena iz smrti. Obojica sa svešću da neće trajati večno. Ni to što rade. Ni oni sami.“

„Premijer je davao svom ukusu ono što je njegov karakter trebovaod njegove sujetu. Samo su tako udruženi mogli da pobede njegovu inteligenciju. Samo je pod tim uslovima mafija sazrevala brže od Srbije. Možda zato što ona jeste Srbija. Novac, testosteron i moć, postavili su onda pitanje; ko vlada Srbijom? Legija, koji je petog oktobra oprostio život Đindjiću ili Đindjić koji se dve godine posle petog nije usudio da ospori eksteritorijalnost Legije i njegovih samuraja.“

„Nacija bez pulsa, bez moždanih talasa, država koja ispušta jedino zvuke organa za varenje – sve je paralisanod straha pred čovekom koji je mnogo ljudi poslao u pakao ili ih odande vadio.“

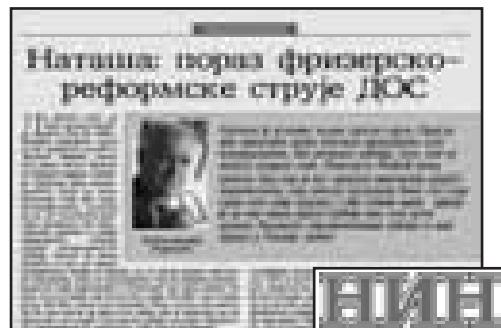
„Legionari su, očigledno, više voleli svog vođu nego Đindjića njegovi. Da je bilo drugačije, ne bi bilo ovako. Tako se igra političara državom, vojnika ratom, kriminalaca pravdom, policajaca zakonom, još od šekspirovskih vremena, okončava tragedijom. **Legija osvetu vidi samo kao ispunjenje svoje verzije pravde. Polovina Srba smatra da je Đindjić poginuo braneći državu.** Drugi, da je zbog neispunjena ugovora streļjan u borbi javne i tajne Srbije. Blago onima koji znaju šta se desilo. Teško svima koji pamte. Kome će to reći? Kad i gde?“

(„NIN“, 28. avgust 2003)

„Da idioti mogu da lete, srpski parlament bio bio međunarodni aerodrom, ljudi iz DS carinska služba, a Nataša Mićić pista. Ova žena (*predsednik Skupštine i V.D. predsednika Srbije – prim. autora*), teško obolela od bujice kovrdža, olicava trijumf rase mediokriteta, dokaz da svako bezličan nije bez nade. ... Ona je maneken trivijalnosti koja korumpira i uništava sve pred sobom. Ne zato što je žena, već stoga što nije... Pa kakva je to žena? Šta je sa njom? Previše vremena ispod usijane frizerske haube? Čime ona misli? Može li da razmišlja a da ne pokreće usne? Zašto dokazuje da ima čvrst karakter; za svaki dan, po jedan! Zašto je u njenom prisustvu nepristojno biti pametan?“

(„NIN“, 11. septembar 2003)

„Šta je Đindjić Srbiji, kad njegov nazuši krug, njegov trust osoba koje su pokvarenije nego što je to moguće slučajno, nije politički preživeo pola godine? **Da li je u martu Đindjić samo pogoden a da stvarno umre tek kad se Srbija odrekla njegovih ljudi?** Njegovog izbora. Njihove strategije pretvorene u dogmu. Njihovog licemerja oličenog u državi koja je radila u korist nekolicine.“

„Bez njegovih ljudi, nema njegove politike. Nema ostavštine. **On se pretvara u utisak ne postajući poruka.** Bez njega, oni vrede šest meseci. Toliko su izdržali. Još sveće nisu dogorele a normalni deo demokrata odrekao se svojih koji su hteli da Srbija padne ne bi li oni opstali. Njihova sudbina, posledica je metoda njegove vlasti. Njegov politički kraj, konsekvenca je njegovog izbora ljudi. Njegova smrt, izvedena je iz koristi nekog oko njega. Najpre ubistvo, onda kolektivno samoubistvo.“

„**Kad se jednog dana, neki budući režim obračuna sa ostacima slobizma, moraće da poništi i sistem koji je navodno došao iza njega. Tek tada možemo pravedno da saberemo šta je Đindjić učinio Srbiji.** A šta su njemu, živom i mrtvom, napravili oni koje je sam izabrao. Mada im sam Đindjić nikad nije verovao. Sad znamo zašto.“

(„NIN“, 18. septembar 2003)

„Počnimo od ubistva pukovnika tajne policije Gavrilovića. Bio je na razgovoru kod Košturnice, tada predsednika Jugoslavije, odatle otišao da kupi hleb i jogurt. Streljan na izlazu iz prodavnice. Uzmimo da ga je likvidirala mafija. Razlog? Pričalo se da je odneo šefu države dokumenta o zajedničkim poslovima kriminalaca i političara bliskih premijeru srpske vlade.“

„Ništa u ubistvu Đindića, takođe, nije razmotreno po uzrocima, posledicama i mogućim rešenjima. Sve je urađeno nasumice, u brzini i samoodbrani.“

„Jedan od ubijenih, kažu, bio je predviđen za premijera. Kako je onda tako iskusan kriminalac, potencijalni premijer, čovek koga juri cela zemlja, po policijskom izveštaju krenuo u prigradski autobus noseći u ruci puškomitrailjer?... Na fotografijama leševa vide se modrice. Jesu li se njih dvojica, u dugim danima skrivanja, međusobno tukli?“

„Ako je naređeno da se Kum i Šiptar (vođe zemunskog klana za kojima je bila raspisana poternica zbog učešća u ubistvu premijera; ubijeni prilikom hapšenja zbog pružanja oružanog otpora – prim. autora) ubiju, prilikom hapšenja ili posle njega, naredbodavac ili više njih, nisu umesto pravde uzeli osvetu u svoje ruke. Oni su, mnogo gore, oteli istinu o Đindićevom ubistvu od svih nas.“

„Moćnici iz DOS-a se nikako neće pomiriti sa gubitkom vlasti, ne isključujem i državni udar!“

(„NIN“, 25. septembar 2003)

„Grupa koja vlada Srbijom predvođena je Vladimirom Popovićem, Čedom, Vesićem, Janjuševićem, Kolesarom i čitavim vrhom tajne policije, a uživa podršku ministara Mihajlovića i Batića, zatim dvojice srpskih bogataša, dvojice bogatih Srba iz inostranstva, šefova RTS-a, direktora i urednika kuće „Politika“, Željka Mitrovića i njegove TV Pink, jednog privrednika iz okoline Beograda i nekoliko već poznatih grupa koje se nalaze na slobodi usled nedostatka dokaza ili su u zatvoru zbog neopreznosti.“

(„Kurir“, 30. septembar 2003)

„U vlasti svi lažu kada govore da žive od plate od 26.000 dinara. Oni ili primaju novac iz tajnih prihoda, ili imaju aranžmane sa bogatašima koji ih plaćaju, da bi im ovi uzvraćali razne usluge, ili kradu.“

„Vlast u Srbiji nije u parlamentu ili vlasti, već u rukama privatne grupe koja se je strah i koja je ekonomski veoma moćna: poseduje najveća bogatstva iza sebe: tajnu policiju, tajne prisluškivače, medije (RTS, 'Politiku', 'Studio B', 'Pink'), kontrolišu finansijske tokove.“

(„Dan“, 8. oktobar 2003)

„Žena koja napušta svoju publiku, dok je Srbija na umoru a Srbi u tamnici, zarad sumnjivog dela vlasti – ne može da bude dobra! Niti iskrena. Takva je novinarka Bojana Lekić.“ (*glavni urednik nacionalne televizije – prim. autora*)

„Ko je Lekićevoj, nekadašnjem novinaru, izvadio osećaj stida?“

„Dakle, da li je RTS ovakav zbog njenog pola? Ili što posao prevazilazi neno umeće? Ili zato što iskreno veruje da Čeda i Beba oličavaju najzdraviji deo srpske politike? Od svega malo, rekao bih. Njen medij danas ne vodi ljudе u rat, ali prećutkuje suštinu srpske tragedije na isti način kao RTS za vreme slobizma. Za račun praktično istog vladajućeg sloja skotova, sa drugačijim imenima.“

„Jedina sličnost Đindjića i Živkovića jeste što obojici mozak ne radi već sedam meseci.“

„Stranka je oteta od sebe. Njena je priroda i njena suština mutirana. Njom, bez pilotske dozvole, upravljaju Čeda, Beba, Vesić, Janjušević, dvojica krupnih Srba iz inostranstva, jedan krupan domorodac i jedan prečanin. Tadić je, za sada, izolovan. Roštildžija (*pogrđni naziv za Zorana Živkovića, predsednika Vlade – prim. autora*) balansira i veruje da uz pomoć Ružice, koja se drži na distanci od hunte, može da ovlada svim stranačkim polugama. Potrebna su tri uslova: da se pitanje nasleđa ne otvara unutar stranke još šest meseci, da dinastički sukob dočeka kao premijer srpske vlade i da u međuvremenu ne otvorи rat sa 'šilerovcima'.“

„Ova stranka i Srbija sa njom, krvari kroz rupu od Čede i Bebe. Ako nema snage da se odrekne takvih ljudi i njihovih metoda, stranka ubija sebe istim načinom kojim je ubijen njen tvorac.“

NIN

NIN

(„NIN“, 16. oktobar 2003)

... izborna kampanja Koštunice i DSS-a

„Tandem srpskih ministara policije, preteče Dušana Mihajlovića, pucao je sebi u glavu. Jedan je umro odmah. Drugome je metak tri dana tražio mozak. Brkati Dušan nije želeo da rizikuje. Da politički skonča, obesio se zbog Haga. Potom je, zarad bonusa generalu Lukiću, pucao u sebe. Već mrtvog a zbog provizije na tenderu entuzijastički ga je otrovao Dinkić.“

„Pauze, onomatopeja krčanja menjača, najbolji su delovi njegovog govora. No imamo posla sa ekspertom za preživljavanje koji je nehotice, pre dve godine, sebe uveo u najopasniju fazu prihvatajući privremeni posao šefa policije za stalno...“

„...Mihajlović je zbog takve procene postao pravi ministar policije tek kada je premijer postao pokojni. Do tada, MUP je vodila šestoglava prinudna uprava: Janjušević, Milić, Beba, Čeda, Goran Petrović, Vesić. Dan-danas, ovi imaju svoju policiju, naša policija ima nas.“

(„NIN“, 30. oktobar 2003)

„Da su ubili Koštunicu, Ljilja Nedeljković bi sama nosila kovčeg. Da su ubili nju, Voja bi sam bio predsednik... Isti je princip pokazivanja snage: decibelno drilovanje službenica, dodavanje privatne cedulje Koštunici minut pre početka rezgovora za zaprepašćenim Putinom, čime je izdala Ruse. Dogovor sa 'žutima' – bez medijskih napada na nju. Neskrivena očaranost i saradnja sa ovdašnjim šefom tajne policije kome danas sude za ubijanja. Privatni izborni štabovi koji su dva puta koštali Vojislava. Neobjašnjiva, tajanstvena i 'delegirana' paralisanost pred gubitnikom vlasti i uklapanje u nečiji plan za svođenje Koštunice na 'prihvatljivih' 20 posto biračke podrške.“

NIN

„Vrhunac artizma. Skotovi iz DOS-a odleteli su bez krila, pomažući se u letu isključivo sopstvenim ptičnjim mozgom.“

„Sledeću srpsku vladu, nacionalni antibiotik, treba da naprave Koštunica i Toma. Naime zrelo je za umerenu, građansku desnicu u kojoj će moralna ortodoksija i građanska čvrstina jednog partnera demilitarizovati političku žustrinu drugog. U kojoj će dokazana demokratičnost i legalizam jednog, ublažiti ikonografiju, prejaku poruku drugog.“

NIN

(„NIN“, 20. novembar 2003)

„**Pokojnik nije voleo Tadića** (*Boris Tadić, sadašnji predsednik DS i predsednik Srbije – prim. autora*). **Pokojnikovi prijatelji**, takođe.“

„**Čeda** pripada Mihajloviću i Batiću. **Beba** – Legiji i Jovici Stanišiću (šef Miloševićeve tajne službe, haški optuženik – prim. autora). **Janjušević** javnom tužiocu. **Kolesar**, upravniku popravnog doma. **Vesić**, socijalističkom kinološkom savezu. Neka tamo objašnjava da li je on tamo pisao pamflete, koje Nenad Stefanović direktor Politike nosi po redakcijama. **Mojovićka** i **Čomićka** zajedno idu kao **Sančo Pansa**. **Lučićka** i **Neda** kao **Don Kihot**. **Srđa Popović** pripada prirodi, bez obzira šta mu je ta priroda učinila. Portparol Aca, da je dva puta pametniji bio bi tek upola manje gluplji. **Milić** pripada specijalnom суду. Rašeta sramoti. Neće se dati. Znaju presudu.“

(„NIN“, 27. novembar 2003)

„**Nataša Mičić?** Nije najgluplja Srpskinja kao što tvrde njeni neprijatelji, ali je svakako jedna od najglupljih, kao što tvrde njeni prijatelji.“

„**Dušan Mihajlović?** Namalterisani um...“

„**Čeda?** Najtragičnija žrtva nekontrolisane ljubavi prema svom idolu, farmakološki podstaknut na dalji život.“

„**Beba?** Mitska ličnost – pola čovek, pola konj.“

„**Janjušević i Kolesar?** Prasići u svinjarijama, za klanja pred Božić.“

„**Lečić?** Kad je promaja u zgradи srpske vlade, njemu glava nekontrolisano zviždi i kad su mu usta zatvorena.“

„**Vesić?** Majka nije mogla da ga gleda, vezivala mu portiklu na vrh glave i hraniла ga ispod.“

„**Ružica?** Sve su joj uradili oni koji su najviše plakali.“

„**Del Ponte?** Modernizovana srednjovekovna pojava – umesto metle, jaše vile.“

„**Legija?** Korektor najboljeg srpskog društvenog sistema – prosvećenog apsolutizma prošaranog atentatima.“

„**Bojana Lekić?** Francuska soberica Čede i Bebe?“

„**Koštunica?** Da se Ljilji nešto dogodilo, on bi bio predsednik.“

„**Đindić?** Jedini koji je znao da će se to desiti i zašto će to uraditi.“

(„Jež“, decembar 2003)

... izborna kampanja Koštunice i DSS-a

„Ako Vladan Batić (*ministar pravde – prim. autora*) dođe po moju staru majku da je pod stražom vratи u Lijevu Rijeku, mogu li u samoodbrani da mu kažem: **vrati, bre, prvo sebe u Egipat!** (*insinuira romsko poreklo Batića – prim. autora*) Ako hoćeš mojoj Kosi da brojiš crnogorska krvna zrnca, **daj da ti ja prebrojim pigmente. Nešto si mi prepržen.** Preplanuo. Tosterovan. Meni, recimo, više izgledaš kao stric Tariba Vesta nego što ličiš na rođaka bledunjavog Svetog Save. Zašto bi o pravoj rasi odlučivala zrnca, a ne pigmenti?“

„Vladan Batić kao najamni radnik zvanične crnogorske politike raspiruje anticrnogorsku hysteriju u Srbiji ne bi li krivica za razdvajanje dve države pala na Srbiju... Optužujem Batića da je, u srpskoj politici, običan **crnogorski špijun**. Optužujem ministra pravde Srbije da raspiruje nacionalnu, versku i političku netoleranciju. **Optužujem ga da to radi ili zbog fašističkih uбеђења ili zbog računa.**“

‘Dobro, istina je da Batiću u advokatskoj profesiji nema ravnog. Naime, svi su bolji od njega... Evo, Đindić žmirka na slici, okačen u Batićevom kabinetu. **Ni mrtav očima ne može da vidi čoveka kojeg je duboko prezirao za života.**“

(„NIN“, 18. decembar 2003)

„Bićete ucveljeni zbog premijera Roštiljdžije, trtastog provincijskog šanera loših viceva iz Niša. Čovek je u svojim rukama držao srpsku vladu, DOS i Demokratsku stranku, a izgubio je sve, kao na pokeru, **zbog svog mozga kojem je istekao garantni rok**. Neka digne ruku kome će faliti zauljeni Beba. Legija, kažem ti, spusti ruku. Ko se brine zbog pandura Milića. Opet ti, tetovirani. Stani u red. Nisi prvi koji ih čeka. Ili neko rida zbog robota Kolesara. Kome će, sem zatvoru, nedostajati Vesić, ta pudlica upotrebljavana i kao prase.“

(„NIN“, 1. januar 2004)

„Jedna dramska koleginica jakih obrva, tek ustala iz kreveta aktuelnog ambasadora zemlje koja je blagoizvolela bombardovati Srbiju; izlizana pevačica iz vremena pre diskova; nekoliko ocvalih autorki ovlašćene literature ginekoloških ordinacija.“

„Čime te žene, prohodne kao tunel kroz Učku, misle. **Naoružane mentalnim falso-** som ponosno mlataraju njime ne nailazeći ni na kakav otpor.“

„**Vaginalni fašizam traži monopol u javnom prostoru...** Ove članice agencija za političku pratnju moćnih, iskreno trivijalne metrese političke korektnosti i straha pred svakim oblikom autoriteta...“

(„NIN“, 8. januar 2004)

„Šta u javnoj kući ima da traže muškarci kojima je organ kraći od dva odsto, koliko Cesid predlaže za cenzus i kojima vlasnica javne kuće kaže da su zauvek diskvalifikovani iz politike kao najstarije seksualne zabave posle masturbacije...“

„Ako je glupost neizlečiva bolest, ceo DOS ima uslove za invalidsku penziju. Taj DOS čini grupa slučajno preživelih abortusa. U poređenju sa njima, Srbima se i stidne vaši čine prihvatljivijima, a kamoli radikali. Dosovski reptili uspeli su da nam dokažu kako

demokratija nije dobar oblik vladavine za Srbe. Oni su na svoju večnu sramotu pristali da budu sluge Bebi, Čedi, Janjuševiću, Kolesaru, Miliću, Vesiću, Živkoviću...“

„Taj preprženi Srbin, džambas iz Obrenovca, za račun Podgorice i o trošku Podgorice, raspiruje hajku na Brđane, rastura Zajednicu da bi međunarodna optužba za odvajanje pala na Beograd. Najbolji dokaz da je Srbija na umoru jeste fakat da je Batića zapalo da nam piše ustav. On i onaj njegov lobanjoidni ađutant idu zajedno uz svaku glupost kao kajmak uz pljeskavicu.“

„Tabloidi brane i to im služi na čast, interes malog čoveka, poštenog sveta, nacionalni i državni posao deratizacije lopova i ubica. Zato što Politika i RTS, Studio B i ostali oficijelni mediji bedno čute.“

(„Srpska reč“, 9. januar 2004)

„Kada radim sa institucijama, medijima ili tajkunima, zahtevam da prema meni pokazuju vrhunsko poštovanje iskazano kroz moj status i honorar. Ali, sva predavanja i gostovanja na malim medijima nikada ne naplaćujem, čak ne uzimam ni putne troškove i dnevnice.“

„Ja u ovoj zemlji nikome ne dugujem ništa. A što se tiče analitičara kojima se ne dopada to što se narodu moji tekstovi dopadaju, jebem ja njima mater. Neka sednu i napišu bolje, neka urade nešto hrabrije. Neka u svakom režimu izaberu najjačeg čoveka za neprijatelja kao što sam ja radio. Neka se ne kriju kao miševi po rupama i izlaze samo kada je bezopasno...“

(„Centar“, 15. januar 2004)

„Ako se napravi koalicija četveročlane bande, Koštunicu će naći obešenog o povez novog ustava. On, naime, ne može na oči da vidi ostatak DOS sistema okupljenog oko Borisa. Kad je na poslednjem dogovoru video Roštiljdžiju, Koraća, Svilanovića i ostale gigante, odmah je iza njih video Natašu Mićić, Janjuševića, Milića, Kolesara, zatim Bebu, Vesiću i Čedu koji su hteli da ga hapse.

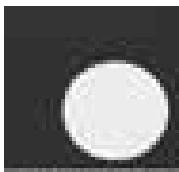

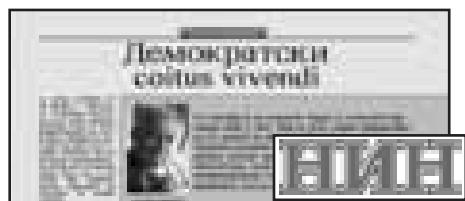
Zašto bi DSS rehabilitovao najomraženiju političku reprezentaciju ikada napravljenu, zašto bi oziveo deponiju DOS, zašto bi amnestirao one koji su hap-sili bez zakona, ucenjivali medije, otimali firme, pod-metali afere, zgradili javni prostor Srbije, kupovali od otetih para nekretnine u Beču i Herceg Novom, naplaćivali procenat od svakog posla? Neće to Voja. Ne može.“

(„NIN“, 15. januar 2004)

„Sad oni koji su **uveli krađu u srpski parlament** – tvrde da je baš to korisno za DS. Oni koji su se **kupali sa mafijašima u istim bazenima**, kažu da je to korisno za DS. Oni koji su **legalizovali kuće Pinku**, što nije uradio ni Sloba, tvrde da je to korisno za DS. Oni koji su poslove davali mafiji, tvrde da je to korisno za DS. Oni koji su **tajno prisluškivali**, kažu da je to nepohodno za DS. Oni koji su napravili Janjuševića, Milića i Kolesara, kažu da su baš takvi idejni manekeni za DS.“

(„NIN“, 22. januar 2004)

„Pa Đindić je iz vladinog Biroa za komunikacije oterao Bebu u Beč, Čedi je pola godine zabranjivao da mu dolazi na vrata, a ubijen je dan-dva pred hapšenje njihovih prijatelja, njihovih poslovnih ortaka, njihove mentalne braće, njihovih investitora, gazda, njihove kriminalno-političke internacionale. **Smrt njega nije učinila nevinijim, ali je njih direktno okrivila zauvek.** Ni ona koja je ostala iza Zorana ničim ne pokazuje da prihvata ovu privatnu bratiju za njegove nastavljače. Naprotiv.“

„Svi sa prezrenjem govore o tabloidima, a ja im skidam kapu jer su obavili posao koji ozbiljni mediji nisu smeli da obave u ove tri godine.“

(„Kurir“, 28. januar 2004)

„Ovo je doba kada se odlučuje hoće li **tajna Srbija**, mračni svet kontrolora, sudija i **dželata** da predaju mirno svoju moć javnoj Srbiji. Neće. Oni će, kao i obično, **pustiti krv**, ovaj put sopstvenoj naciji, da ostanu tu gde jesu. **Vladajući ljudozderski sistem ne može da podnese Koštunicu i Tadića.** Smatraju amaterskom svaku politiku koja se ne zasniva na tradicijama poluvekovne tajne kontrole Srbije. U finalnom ratu struktura mi smo kolateralne žrtve. Javni sistem ima legitimitet i moć. **Tajna Srbija ima silu. Njima odgovara apatija ili usmeravani gnev, onda se odlučivanje svodi na nekolicinu.** To je životni ulog Bebe, Čede, Milića, Vesića, Janjuševića i njihovih mentora. Nijedan ubica tajne Srbije nije demobilisan. Ničije streljanje nije razjašnjeno.“

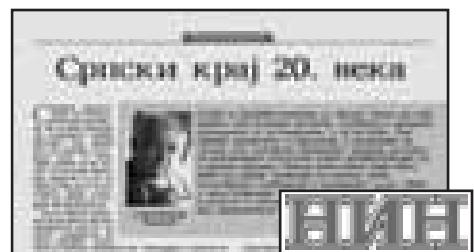

(„NIN“, 29. januar 2004)

„Sloba i Đindić konačno su mrtvi. Svako na svoj način. Ali njihovi sistemi, slobizam i dosizam, kremirani su istovremeno, u istoj peći. Dve Srbije, različite u parolama, a zasnovane na strahu kao osnovnom principu; dvojica sultana, sa istovetnim polugama moći; razbaštinjeni su o jednom trošku. Nikad нико više neće biti veći od Srbije. Moćniji od zakona. Neće gospodariti sudbinama i imovinama ljudi. Neće u svom buđelaru držati naše pare. Neće nas oslepiti i onemeti. Neće biti lažni bog. Neće nas hipnotisati preko kukavnih medija.“

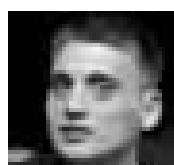
(„NIN“, 5. februar 2004)

„Sačuvane su samo dve glave neandertalaca. Jedna je u Britanskom muzeju. Drugu dele premijer Živković i njegov ministar kulture Lečić... Kompletne posade magareće klupe srpske politike izmilela je ovih dana. Roštiljdžija – kao najbolji dokaz dokle je Srbija stigla posle dve stotine godina tumaranja – govorio je baš o Karađorđu. Bruka. Logoreični čorbadžijski demagog s lakoćom je padao na osmoškolskim temema 'Prvi dan proleća i moja mama'. Sad drži slovo Ocu nacije.“

„Paganin Batić, kojeg je srpska javnost izboroно uništila, ukazuje pismom toj srpskoj javnosti da Koštunica ne odgovara demokratskim standardima srpskog pravnog sistema. Kakva vremena. Kakva država. Kakvi ministri. Kakvo pismo. Nečiji tekstovi nehotično odaju talenat ili trud. Batićevi, uglavnom, njegove čarape. Ili od njegovog bledolikog otiska, Milana XY Protića.“

„Čeda, Bambi sa testosteronom, kroz suze je sebe proglašio nevinom žrtvom Onoga u koga se kune. I tako deset puta u sedmici: 'Nisam ja kriv. On me je slao tamo'. Suze i uloga žrtve namenjeni su demokratama. Ako ga ne izaberu za drugog čoveka, DS raskida jedinu vezu između sebe i Bebe.“

„U kulturi, Pink. U politici, Čeda. U finansijama, Beba. U sistemu, mafija. U pravdi, Batić. U parlamentu, korupcija. U medijima, cenzura. U privatizaciji, Janjušević. U policiji, Milić. U bankarstvu, Kolesar. U Vladi, evnusi i otimači. U sociologiji, folk. U životu, beda i strah. Ko je glasao za to?“

„Kakav um ima spodoba (AT vređa ministra kulture Lečića – prim. autora) koja izjavi da je prethodnoj srpskoj vladi „nedostajalo malo ljubavi od građanstva...“ Koji mozak zabranjuje novine. Uživa u brifinzima gde jedan maloumnik podstiče kolege da reže na medije i hapse novinare. Kakav je to monstruozni mehanizam koji od slabašnog glumca, skromnog provincijskog dečaka, pravi monstruma na pragu nacizma i njihovih masovnih eksperimenata.“

(„NIN“, 19. februar 2004)

„Nisam u ovom trenutku siguran da bi se takav transfer meni isplatio. Posvađao bih se i sa preostalom dvojicom iz vrha srpske politike sa kojima sam u dobrom odnosima. Svaka politika, naime, voli da na takvom mestu vidi slugu od karijere, priučenog roba, skromnog poslušnika, korumpiranog obožavaoca koji za stan, tajni honorar ili kredit ispunjava svako naređenje. Da li ja odgovaram opisu? Teško je kada lideri znaju da meni niko ne može da nareduje.“

(*O mogućnosti postavljenja na funkciju direktora RTS-a*, „Balkan“, 22. februar 2004)

„Postoje ljudi, stvarni ovdašnji likovi, koje mučim, odsecam im uši, nos, lomim prste, tučem, šibam do krvi, drobim kosti. Uživam u njihovom strahu. Nasladujem civiljenjem. Onda, što bi rekao stari mudrac, zasluženo otpočinjem. Smiren, zadovoljan i umoran od tolikog posla. Znam da me sutradan čeka isto.“

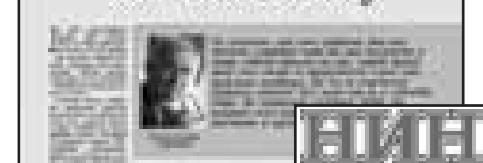

Balkan

„...Držim Vesića na povocu, da ne pobegne, šibam ga prutićem po goloj guzi, kratkim nogama... Držim za uši Nenada Stefanovića, direktora 'Politike', i Milana Mišića, glavnog urednika. Udaram ih srdačno, ali do krvi, glavom o glavu... Onda vezujem Miru Božić, komentatora ondašnjeg Tanjuga, sada urednika 'Borbe', za njenog šefa Jevđevića, koji je upravo neuspešno preležao velike boginje. Kačim ih o kuku... Odsecam nos upišanom Pajdiću, komentatoru 'Borbe'...“

Хапсите Бебе

NIN

„Onda elegantnom Bebi kidam uvo da kaže ko je izmislio aferu Delimustafić, i mene povezao sa njom. On čuti i cvili. Odsecam mu i drugo. Pitam: 'Je li naličkani, ko je hapsio, Radeta Bulatovića (trenutno direktor Bezbednosno-informativne agencije – prim. autora) za vreme Sablje? Ko je tražio hapšenje Koštunice? Ko je u inostranstvu pregovarao sa Čumetom (Ljubiša Buha, svedok saradnik u procesu na suđenju za ubistvo premijera Đindića – prim. autora), i ko mu je garantovao status zaštićenog svedoka? Ko je tvrdio da sam ja šef medija kampanje koja je dovela do ubistva premijera? Ko je postavljao policijske šefove i lidere BIA? Ko je prisluškivao? Ko je lagao naciju na brifinzima u vanrednom stanju? Ko se neovlašćeno javio na posao posle ubistva premijera? Ko je komandovao Srbijom za vreme vanrednog stanja? Šta si radio u Makedoniji za vreme naftne krize? Ko je ubio Đindića?“

„Pravda je za državu, osveta za ljudi... Treba li zaista pravdu prepustiti državi a osvetu Svevišnjem? Ko smo, ako se ne osvetimo... Sa osvetom mi smo građani. Bez nje, čekamo sledećeg koji će nas pljunuti u lice, ubiti nekoga od nas, uzeti našu decu za taoce i produžiti strah kao državno uređenje. Da li je oproštaj najbolja osveta? Bog neka mi je u pomoći. Nije. Da sačekamo sudbinu Bebe. Da vidi-mo šta nova vlast misli o žrtvama i dželatima.“

(„NIN“, 26. februar 2004)

„Ne postoji čovek iz Socijalističke partije Srbije danas, budući da je Sloba u Hague, koji je opasniji od jezgra Beba-Čeda-Vesić.“

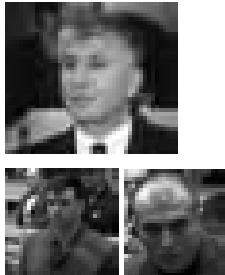
(TV emisija „Javna tajna“, B92, 26. februar 2004)

„Postoje dve kategorije srpskog novinarstva. Jedno su robovi drugo su slobodni građani.“
„... Velika zasluga srpskih medija jeste u tome što su u borbi za stvaranje srpskog javnog mnenja koje je počelo da postoji, upotrebili tabloide. Ja im skidam kapu jer su obavili posao koji ozbiljni mediji nisu umeli da obave ove tri godine.“

„Pa, ja sam šest meseci u ovoj zemlji jedini pitao koji je taj Beba. Šest meseci Bebine slike nije bilo u srpskim medijima. Jel' možete vi to da zamislite? Pa kakvi su to srpski mediji kad za šest meseci nema slike glavnog cenzora srpskih medija. **Dan danas nijedan glavni urednik ne sme da kaže koliko ga je puta zvao Vesić, koliko puta ga je zvao Beba, koliko puta ga je zvao Čeda.** Još se boje da će neko da ih prebije, ubije, otpusti i tako dalje. Svako zna privatno od nas koliko puta su zvali. Koliko puta su ušli u redakciju. **Koliko puta su nogom otvorili vrata, koliko puta su jebali mater glavnog uredniku, direktoru medija ili vlasniku.“**

„Dva puta je insistirao na mom hapšenju u aferi 'Delimustafić' zakazao je sastanak Nacionalnog saveta za bezbednost da me hapsi i tražio od Duška Mihajlovića da nađe dokaze da me stavi u zatvor. Drugi put su to uradili njegovi naslednici Čeda, Batić i Beba kad su u vreme „Sablje“ hteli da me stave u zatvor. Niko od ljudi iz Nacionalnog saveta nije hteo da preuzme odgovornost za to. Ovo suđenje je farsa a o stvarnoj prirodi Zoranovog apsolutizma i razlozima ubistva još ništa ne znamo.“

(„Playboy“, februar 2004)

„Srbin pred smrt. Odmaknut od kriminala. Pred smrt. Odmaknut od stranaca. Pred smrt. **Odmaknut od Bebe i Čede. Pred smrt. Odmaknut iz Zemuna. Pred smrt.** Preseljen iz Berlina u Vašington. Pred smrt. **Mudar. Ali, već mrtav.** U povorci, iza kovčega, u DS koji se odrekao njegovih ljudi a njega beatifikuje, svako naslućuje da Đindjić nije bio samo ono što se videlo. Da nije streljan zbog onog što se znalo.“

„Šta bi rekao na fakat da je istorija napravila pun trogodišnji krug, usmrtivši samo njega. Je li Đindjića streljao takav istorijski meandar? Ili je bilo nužno da nestane, da zaokret Srbije postane moguć? Za mene, Đindjić je bio tipičan Srbin. Mada svi misle – i on – da nije. Uveren kako je najpametniji na svetu. Bez prijatelja. Nije se držao obećanja. Živeo je preko sopstvenih mogućnosti. Bio je sebičan. Lagao je i kad nije morao. Družio se sa sumnjivim svetom. Izdali su ga kumovi. Ubijen. Mrtav je optužen od najbližih da su sve radili po njegovim nalozima.“

(„NIN“, 4. mart 2004)

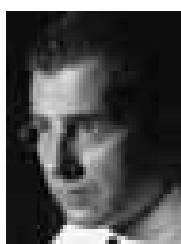
„Ranije sam mislio da je **Vladimir Popović Beba mitska ličnost: pola čovek, pola konj.** Nije. Samo je polovina ovog portreta tačna. Od bogatog i bahatog gospodara Srbije postao je **ukakana i rasplakana beba.** Danas vrišti kao da ženi brata, jer zna daje došlo vreme za polaganje računa. Ne vredi tu presađivanje kose. Mozak ne može da zameni.“

„Kurac bi ja smeо tako da pišem da iza mene ne стоји DB, KOS i MZ.“

„Ali, ovo više nije igra u moju glavu. Ja sam pobedio, **sad se igra za glavu Bebe.** Tu suze ne pomažu. Mnogo je ljudi, žena i dece plakalo zbog onoga što je učinio njihovoj deci, njihovim očevima i njihovoј braći. Sad plaćaj, skote. Platićeš i meni. Sad odgovoraj ko je povezivao mafiju, DB, medije, državu i kapital.“

„Sad kaži Srbima zašto si ti komandovao 'Sabljom'. Ko te je ovlastio? Jesi li ti u Nemačkoj pregovarao sa Čumetom da dobije status zaštićenog svedoka? Ko te ovlastio? Zašto si u tvojoj 'Spektri' spajao Đindića i Legiju? Zašto si hapsio Radeta Bulatovića, a tražio hapšenje Koštunice i Tijanića? Odgovori, pa ćeš dobiti novu 'pampers' pelenu sa dvostrukim upijanjem, usranko.“

„A sada četiri pitanja koja će tebe čekati sve dok ne odeš na vruće mesto opremljeno čuvarima sa papcima i vilama. Prvo, **ko je ubio Đindića?** Znaš ti, znaš! Drugo, zašto te Ružica danas ne pušta u kuću? Znaš i to, znaš, nauljeni. Treće, **zašto Legija tvrdi da si mu nešto dužan?** Znaš, znaš, nalickani. Zašto u Hagu zarobljenici kažu da si ti spakovao Jovicu Stanišića u zatvor? Čega si se bojao? Šta je to bivši šef DB-a o tebi mogao da kaže sad kad ti više ne kontrolišeš ni policiju ni pravosuđe ni medije ni mafiju ni državnu bezbednost?“

(„Kurir“, 6/7. mart 2004)

Tijanić: „Đindića je ubio oficir države, optužen je oficir njegove vlasti i njegovog sistema. Cela grupa koju je Đindić napravio da vlada Srbijom tako kako je vladala, štiteći sebe od mogućnosti da građani pitaju – je li Legija optužen za ubistvo... Čekaj, Ćeda se ljubi u usta sa Legijom...“

Lečić: „Ljubio se u usta s Legijom?“

Tijanić: „**Beba se ljubio u usta s Legijom.** Mislim, ljubili su se tri puta, pa možda zakače i usta...“

Lečić: „Jeste li vi to bili svedok?“

Tijanić: „Pa se grle. Ja nisam, gospodine, ali ja prepostavljam da ste vi mnogo puta bili svedok kad su se **Beba i Ćeda ljubili sa Legijom.** To je jedna stvar...“

Lečić: „Ne, ne.“

Tijanić: „I na to ćemo doći... Druga stvar, štitili su jedan drugog tako što su rekli: Ni jedan ne sme da ispadne iz našeg kruga, jer ako Duško ispadne iz kruga – on će da kaže šta zna o nama, ako ispadne ovaj – on će reći šta zna o nama, mi ostajemo zajedno, zajednička nam je sudbina. Oni su vanrednim stanjem štitili sebe, a nisu štitili Đindića...“

Tijanić: „Đindića su ubili oni koje je on poznavao, i sa kojima su svi njegovi radili poslove.“

(TV emisija „Uticak nedelje“, B92, 7. mart 2004)

Predstavnici Komiteta pravnika za ljudska prava (JUKOM) 8. marta 2004. godine, na konferenciji za novinare, saopštavaju da se Tijanić nalazi u grupi ljudi, nekada čvrsto inkorporiranih u Miloševićev sistem, koji učestvuju u javnoj proskripciji nekadašnjeg prvog čoveka Biroa za komunikacije vlade Republike Srbije Vladimira Popovića i pozivaju na nasilje, po istoj matrici kako je to rađeno za premijera Đindića. Od tog momenta Aleksandar Tijanić počinje da lažno optužuje, proziva, vređa predsednicu JUKOM-a, Biljanu Kovačević Vučo.

„Njega ugrožavaju bivši poslovni partneri, mafijaši, koje je prevario. Bebi možda rade o glavi neki od 12 000 nevino uhapšenih ljudi tokom 'Sablje'. Bebi možda radi o glavi neko od krupnih tajkuna, koje je, kažu, ucenjivao. Naime, Koštunica zna da je Beba tražio njegovo hapšenje. Ja, za razliku od Koštunice, ne tražim njegovu glavu.“

„Bebi treba dati status zaštićenog svedoka. Policija treba da ga štiti sve dok ne ispriča mračnu tajnu o ubistvu Đindića, o saradnji sa mafijom, o kontroli medija, o proizvodnji prljavih pamfleta, o štićenju ubica Ćuruvije, Gavrilovića, Stambolića i Pantića.“

„Beba nije politička žrtva, kako hoće da se predstavi, on je samo **feminizirani kriminalac**, koji će se u zatvoru neviđeno dobro provesti.“

(„Kurir“, 10. mart 2004)

„Moguće je da će neko da ubije Vladimira Bebu Popovića, ali će možda neko od petorice pozvanih dželata pre biti ubijen.“

„Možda bi neko od njih naudio Bebi, ali ja bih ga samo maltretirao. Ako je ugrozen, to mi je drago. I treba da strepi, i da crkne od straha. Onako kako su strahovale njegove žrtve. Oni koji su bili hapšeni, ubijani, ucenjivani, oni kojima su otimane firme, oni kojima je Beba garantovao status zaštićenog svedoka. Zbog njih je sasvim normalno da Beba drhti i ide često na nošu.“

„On duguje nekim mafijašima odgovor zašto ih je prevario na račun drugih mafijaša.“

„Beba će svoje veze sa mafijom upotrebiti za eliminaciju protivnika, a svoj novac je već upotrebio da kupi advokate koji će ga braniti, ne samo pred zakonom, nego će založiti svoj ugled kod srpske javnosti za tog feminiziranog mafijaša koji je opljačkao Srbiju“.

(„Blic“, 10. mart 2004)

„On mora da odgovori na pitanja o povezanosti mafije i države, o mreži pritska na medije, o nameštenim tenderima, o pregovorima u Nemačkoj sa Čumetom i o statusu zaštićenog svedoka, o tajnim sastancima sa Legijom, o ucenjivanju krupnih srpskih biznismena da se njihove firme otkupljuju po bagatelnim cenama, o prisuškivanju i postavljanju policijskih funkcionera i funkcionera tajne policije, o prisuškivanju političkih protivnika i novinara.“

„Ko je organizovao grupu sa maskama koja je hapsila Miloševića? Ko je htio da naplati pet miliona dolara za hapšenje Miloševića? Ko je od stranih investitora htio da naplati 800 miliona dolara? Ko je bio prinudni upravnik nad 700 preduzeća u stečaju? Ko je po kojim cenama otkupljivao reklamne sekunde na svim srpskim televizijama? Kakvi su njegovi odnosi sa mafijaškim grupama? I, na kraju, ko je ubio premijera Đindjića?“

„Ponašanje Biljane Kovačević-Vučo neka vrsta pravne prostitucije... Kovačević-Vučo je, inače poznata po svom liberalnom stavu i političkom ubeđenju, počela da brani čoveka koji je iz slobizma preuzeo sve poluge smrti i mraka – tajnu policiju, mafiju, krupan kapital i kontrolu medija.“

(„Balkan“, 10. mart 2004)

„Biljana Kovačević-Vučo je pravna kurva. Plaćena je krvavim novcem koji joj je Beba Popović ostavio sa svakog srpskog groba u poslednjih 15 godina koliko ima kako se obogatio.“

„Biljana Kovačević-Vučo je pokojni čovek i pokojni pravnik.“

(„Danas“, 10. mart 2004)

„Biljana zna da je Beba bio Lucifer dosizma. Da se obogatio za vreme Slobe. Zna šta je radio u vreme vanrednog stanja... Nema dileme da li je njen klijent glavna poluga mehanizma zla, poroka, straha i mržnje.“

(„NIN“, 11. mart 2004)

„Ni Đinđićeva porodica, a ni DS, kao ni bivša srpska vlada, nijesu željeli Bebu pored sebe ni na groblju, ni u zgradu srpske vlade.“

„Popović je svoju priču u Beogradu završio. U Beču ga, pretpostavljam čekaju Legija ili neko od bivših ortaka, dok ga u beogradskom sudu čeka pitanje šta sve nije rekao o ubistvu Đinđića.“

(„Dan“, 15. mart 2004)

Trećeg marta 2004. godine, izabrana je nova Vlada Republike Srbije na čelu sa premijerom Vojislavom Koštunicom. Vlada Srbije 18. marta postavlja Aleksandra Tijanića na mesto generalnog direktora RTS-a bez javnog konkursa i protivno statutu RTS-a, koji predviđa da direktor nacionalne televizije mora da ima visoku stručnu spremu. Članovi Upravnog odbora RTS-a podnose ostavku u znak protesta zbog nelegalnog izbora direktora nacionalne televizije. Mnoge stručne, profesionalne i političke organizacije protive se izboru Tijanića, smatrajući da on kao „bahata“, „neprincipijelna“ i „nedemokratska“ ličnost ne može biti direktor RTS. U prilog njihovim argumentima išla je i činjenica da se Tijanić, dok je bio direktor TV „Politika“, javno hvalio da krade filmove i emituje ih piratski, bez dozvole. Ovu krađu on je pravdao glorificujući svoju ulogu i poredeći sebe sa Robinom Hudom, koji uzima od bogatih kako bi dao siromašnima?! Međutim, bez obzira na javne proteste, Vojislav Koštunica ipak postavlja svog bivšeg savetnika na čelo javnog servisa. I pored specifičnosti javne funkcije koju obavlja, Aleksandar Tijanić sa mesta generalnog direktora RTS-a nastavlja da lansira neutemeljene optužbe za teška krivična dela na račun saradnika premijera Đindića, posebno na račun bivšeg prvog čoveka Biroa za komunikacije srpske Vlade, Vladimira Popovića. U svojstvu direktora RTS-a, zloupotrebljavajući svoj položaj, Tijanić u jednoj od svojih prvih izjava, lažno optužuje firmu Vladimira Popovića za navodne nelegalne poslove sklopljene sa prethodnim rukovodstvom državne televizije.

„Ja sam kao Robin Hud, otimam bogatima kako bih dao siromašnima.“

(Komentar AT, direktora TV „Politika“, na činjenicu da emituje filmove velikih distributera bez kupljenih prava, 1993)

„Da Srbijom umesto Koštunice upravlja knjaz Miloš, gotovo svim članovima Upravnog odbora RTS-a razrezao bi dvadeset pet po turu zbog onog što su uradili nacionalnoj televiziji!“

(„Kurir“, 26. mart 2004)

„Treći kanal su uzeli neformalni centri moći bliski DS, kojima je ova stranka to uručila kao poklon svom sponzoru.“

„Dobio sam gomilu krivičnih prijava od strane Sindikata RTS u kome se hitno traži da se račiste **svi ugovori vezani za „Spektru“ i Bebu Popovića** i za još neke firme, za koje znamo, da iza njih stoji kapital koji nije čist!“

(„Inter-Nacional“, 26. mart 2004)

„To što sam stavio jedne pored drugih beloglavu lobanju istoričara koji to nije, dramsku spisateljicu zlog pogleda, bivšu novinarku koja se žali da nema kolumnu pa sad piše šest ne bi li dokazala da nema šta da kaže ni u jednoj, onu bruku od ministra pravde, angažovanu pravnicu koja za pare glumi telohranitelja čoveku koji je za stotine miliona evra pustio, posle petog oktobra, stotine šlepера preko carine, **malog Čedu** sa njegovih 16 službenih automobila zaštite, 47 žandarma i agenata DB oko sebe, Janjuševića koji zna zašto ne izlazi bez pancira, Vesića i njegove tekstove pisane u centrali DB, to što sam ih ujedinio, što sam otkrio matricu koja je ista, to smatram svojim životnim delom.“

„Dodajte tu članove Upravnog odbora koji su **stajali mirno pred Bebom i Čedom**, ali **meni mogu sve da kažu jer ih ja neću ubijati**. Dodajte novinarku koja pred kameralama ispituje Koštunicu o legalizmu a sama na televiziji deli koverte sa evrima koje dobija od pomenutih. Dodajte jednog koji se lažno predstavlja kao direktor Radio Beograda a nije. Nego je pomoćnik generalnog.“

(„NIN“, 1. april 2004)

„Imali smo vladu koja je u minutu donosila deset odluka, od kojih je pet bilo protivurečno. Rezultat znamo, i kako je prošla ta Vlada i njen pokojni premijer.“

(„Glas javnosti“, 10-12. april 2004)

„Ova mediokritetska karikatura paragrafa naziva Tirnanića (ne znam da li sam vam rekao – drugog po redu srpskog novinara) bitangom i to prođe bez odjeka. Da upotrebim staru vranjansku poslovicu: 'Pa nije li s'g za jebanje?'“

„Sad imam posla sa ovom sestrom Karamazov. Sa Jelenom Karleušom srpskog pravnog sistema. Sa **babisiterkom** najračnijeg lika dosizma. Sa **dajiljom** najvećeg hajkača 'Sablje'. Sa portparolom i telohraniteljem čoveka koji je ukinuo srpski ustav i zakone. Hapsio novinare i medije. A možda i nešto gore radio. Videćemo uskoro. Treba još rastumačiti obdukcione nalaze, prebrojati šlepere, analizirati neke privatizacije i otkriti sve adrese otetih poslovnih prostora. Valjda vlast radi svoje. Ako je po zakonu i po pravdi.“

„Nemam želju da u slučaju dojilje ispravljam sve što su propustili da učine roditelji, škola, priroda, evolucija, komunistička partija i crkva.“

„Ima pravo Tirnanić (...); **za neke žene bič** je, pored ostalog, **neophodan**. Ako Vučić ne veruje, neka pita klijenta.“

(„Kurir“, 1-3. maj 2004)

„Oni moraju da budu pristojno plaćeni, a ostali koji ne umeju da rade ili su ovde došli po političkom kriterijumu, preko kreveta, preko volje sponzora – oni moraju da odu.“

„Mora da bude onako kako ja kažem dok sam tu, zato što oni nisu umeli da to urade bez mene, da su umeli, oni bi to uradili.“

„RTS neću da upotrebljavam u obračunu sa ljudima koje držim kao svoje arheneprijatelje.“

„Optužili su me da sam bio na čelu medijske zavere u ubistvu Đindjića. **Hteli su da me hapse ili da me ubiju prilikom hapšenja.** Zašto očekujete da imam milosti prema skotovima? Džip vozim deset godina i voziću ga dokle god budem mogao da ga plaćam. Pogledajte spisak mojih neprijatelja.“

(„Blic“, 4. maj 2004)

„Zašto su neki smenjeni a neki pobegli – pitajte njih i one koji su to učinili. Po meni, ne postoji jedan razlog. Tandem koji je tri godine vodio **RTS nikada nije postavio pitanje šta neki razbojnici i kriminalci rade u Srbiji.** Oni su sebe videli kao prvu branu režima, a ne servis javnog mnjenja.“

„Mnogi misle da je Korać najkomičnija politička priča današnje Srbije. Mislim suprotno. Tragično je šta politika može da učini profesoru, komično je samo šta je njegova sujeta napravila od njegove inteligencije.“

(„Evropa“, 27. maj 2004)

„Svaki režim, ima svog Ćuruviju.“

(Povodom ubistva Duška Jovanovića, urednika podgoričkog lista „Dan“, „Danas“, 29. maj 2004)

Nekoliko nedelja pre održavanja predsedničkih izbora Dejan Mihajlov, šef izbornog štaba Dragana Maršićanina, kandidata DSS-a, na konferenciji za novinare čita saopštenje kojim optužuje „neke političare“ prethodne vlasti da su „znali ko je doneo odluku“ o ubistvu premijera Zorana Đindića. Politička javnost je ovo saopštenje ocenila kao skandalozno. Većina analitičara smatra da je upravo ono u mnogome doprinelo lošem izbornom rezultatu kandidata DSS-a. Javnost je nagađala ko je autor ovog političkog pamfleta. U emisiji „Uticak nedelje“, direktor RTS-a Aleksandar Tijanić na neki način posredno priznaje da je saopštenje njegovo delo.

Bećković: „Ali, priznaj da ga je najviše zeznuo Mihajlov i njegovo saopštenje.“

Tijanić: „Ne. Ne. Najviše ga je, samo dozvolite, najviše...“

Bećković: „A da li bi ti smenio Mihajlova zbog saopštenja?“

Tijanić: „Najveći kiks je što nisu sutradan pustili Mihajlova da objasni svoje pismo. To je kiks.“

Bećković: „A je l' on hteo?“

Tijanić: „Koliko ja znam, da.“

Bećković: „Oni mu nisu dali?“

Tijanić: „Sad već, nisam član stranke, ne znam detalje. Ali, koliko ja znam, on je htio da izade i da kaže šta znači to pismo. Gde su Đindićeve pantalone, da li su dva metka ili tri metka, zašto je zgrada bila zatvorena, zašto je parking bio prazan, zašto je ovo, zašto je ono.“

Bećković: „Sad precizno znaš šta je pisalo u tom pismu.“

Tijanić: „Pa čitao sam ga više puta. Kao i ti.“

Bećković: „A jesli ga pisao više puta?“

Tijanić: „Pisao sam razna pisma, draga.“

Bećković: „Ne, ozbiljno, jesli li ti pisao – hajde da se ne šalimo – jesli li pisao ili nisi?“

Tijanić: „Idemo dalje.“

Bećković: „U redu.“

(Dijalog između Aleksandra Tijanića i Olje Bećković; TV emisija „Uticak nedelje“, B 92, 27. jun 2004)

„Dodaću jedino da mi je žao što se Mihajlov sutra nije pojavio na konferenciji za štampu da obrazloži svoje pismo. Očekivao sam da će tu reći: „**Da li je tačno da su nestale Đindićeve pantalone, da li su bila dva ili tri hica, kako to da je parking bio prazan, kako da je šef obezbeđenja dve nedelje pre ubistva podneo ostavku...**“

(„Reporter“, 21. jul 2004)

„Zamislite grupu idiota koja naređuje tajnoj policiji da bez naloga suda prисluškuju političke protivnike. Zamislite seansu javnog čitanja stenograma prisluškivanih razgovora. Zamislite kako oko okruglog stola u Institutu za bezbednost, gde je bilo sedište tajne policije, sede **naručiocu prisluškivanja**, poznati uglavnom po nadimcima Beba, Janjuš, Vesa, Konjušar, Narkoman, slušaju privatne razgovore, slušaju ljubavne razgovore i kreću sa grupnom masturbacijom. I to jedan drugome, a ne svako svome.“

„Država koja omogućava grupi mafijaša da postanu vlasnici privatnih razgovora i na taj način postanu vlasnici nekih života, privatnih, političkih i seksualnih tajni, to nije država, to je **najobičnije razbojničko leglo**, to je **sistem koji je reketirao, kidnapovalo, silovao, dilovao i ubijao.**“

(„Balkan“, 30. jun 2004)

„Sirota Biljana Kovačević-Vučo, vlasnica nekorišćenog mozga, postaje antička, mitska ličnost: pola žena, pola konj.“

„Rad u javnoj kući, naime, ne dozvoljava osoblju da bira uloge.“

KURIR

VUČO JE POLA ŽENA, POLA KONJ!

Direktor državne televizije napisao je na svetu Biljane Kovačević-Vučo

A portrait of Biljana Kovačević-Vučo is visible on the right side of the page.

„Kad je kupljen njen karakter, njoj je sve dozvoljeno. Za njene klijente neka se pobrinu njihovi klijenti sa kojima su skupa od ove zemlje napravili Kolumbiju. Mrvi ih iz groba drže za gušu. Mene ovi drugi, zajedno sa mitskom advokaticom, mogu samo da drže za nešto drugo. Ima mesta.“

„Sad Vučo ima zlatnu ribicu, vlasnicima ispunjava po tri želje. Napadaj Tijanića, napadaj Tijanića, napadaj Tijanića. Avetinja! Nemam ja vremena da se bavim vaškama ili staricom koja je izgubila mesečnicu kad je umro Tito.“

„Juriće ih hapšeni zbog osvete, ganjače ih oštećeni zbog torture, otimaće ih zlikovci zbog neispunjениh obećanja, loviće ih ortaci zbog naknade štete.“

(„Kurir“, 1. jul 2004)

„Šta ima dalje da komentarišem?! Zar nisam bio dovoljno jasan kad sam rekao da je to **slučaj kravljeg ludila!**“

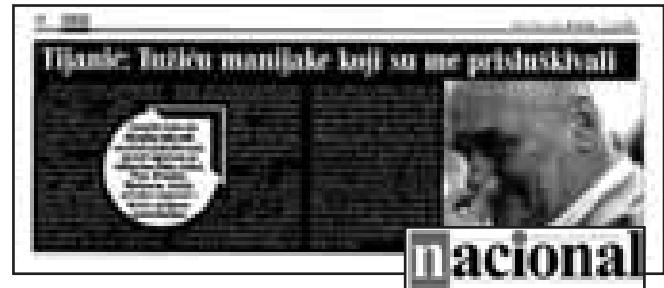
(„Inter-Nacional“, 8. jul 2004)

„**Misljam da je u pitanju slučaj kravljeg ludila!**
Žurim sad. Zdravo!“

(„Kurir“, 7. jul 2004)

„Zamislite kako oko okruglog stola sede naručioci prislушкиvanja, poznati uglavnom po nadimcima Beba, Janjuš, Vesa, Konjušar, Narkoman, slušaju privatne razgovore i kreću s grupnom masturbacijom.“

(„Inter-Nacional“, 11. jul 2004)

„**Gospođa Vukodlak** rekla mi je svojevremeno da je zgrožena time kako Čeda Jovanović ide okolo kao mafijaš.“

„Gordana Suša želi da sačuva rezervat informativnog programa za sebe i političku opciju koja stoji iza nje. Ja to neću dozvoliti.“

„Kada sam ga posle prvih sukoba nagovarao da na sednici DOS-a postavi pitanje: 'Ja ili premijer', jer bi dobio sa 16 naspram dva, on je rekao da nije njegovo da rastura DOS, zato što bi to bila istorijska odgovornost.“

„Ja sam mu predlagao i da ne podrži Đindića za premijera **jer sam znao grupu oko premijera, njihove ambicije, ljubav prema novcu i vlasti, metode preuzete od Miloševića.**“

„Njegov najveći trijumf nije što se vratio na vlast, već to što se DS, pod vodstvom Tadića, odrekao cele privatne grupe koja je radila to što je radila.“

„Mariću, ne potcenjuj Bebu, on je ozbiljan i odgovoran čovek. Ako ti je rekao da će te ubiti, ne nadaj se pomilovanju. Ali, ne brini. **Ako te ubije, osvetiće te.** Silovaču Bebu nasred Terazija.“

(„Inter-Nacional“, 16. avgust 2004)

„Rođena majka vezivala je bebi portiklu na vrh glave i hranila ga ispod. Ni ona nije mogla da ga gleda! Znala je, jadna, šta je rodila.“

„Niko ga u Srbiji ne pomene sem ovako: 'Ona pička, beba', 'Ona pička od bebe'.“

„Umosto da se sam povuče, Ćuran je zategao omču oko Zoranovog vrata. Preostalo je samo da se izmakne hoklica.“

„Ovo stvorenje, dobitna kombinacija sadiste i mazohiste, sejao je oko sebe mržnju. Đubrio je Srbiju gramzivošću.“

„Kome sve nije odgovaralo da Đindjić ostane živ? Ko se nije složio da bude izbačen iz poslova, udaljen od moći i od kase? Ko? Koji je to među njima verovao da je on stvorio Đindjića? Da je on glavni čovek ovog režima, a ne premijer. Da se bez premijera može, ali bez njega ne. Pa ko živ, a ko mrtav.“

„Na čelu gigantske mašinerije laži i halucinacija, opijen od moći, bolestan od sujete, tragikomični megaloman, duboko nesrećan zbog sopstvene nesigurnosti, Beba ulazi u kliničku fazu finalne političke bolesti.“

„Ćuran je sa sobom povukao ne samo Đindjića. Ne samo DOS. Ne samo vladu Srbije. Ne samo pet godina života Srbiji. Gotovo je uništio stranku držeći je pod prinudnom upravom. Još gore. Da je potrajavao, bio bi na pragu uspešnog projekta da ovde uništi svaku NORMALNOST. Da zarazi ovaj svet svojom bolešću. Da ljudi poveruju kako jeste moguće da takav mitoman bude najmoćniji čovek Srbije. Da je moguće napraviti državu od bilborda i mafije.“

„Napolje, skote! Marš, pizdo! Gubi se, razbojniče!“

„Neka crkne u svom jedu, čemeru i bolu. Neka se uguši, skot, od sopstvenog splina.“

„U politici – slepac. U moralu – pokvarenjak. U ekonomiji – haračlja. U biznisu mafijaš. U životu – skot. U mentalitetu – skorojević. U strukturi – nitkov. U genetici – nedovršen čovek.“

(„Kurir“, 14. oktobar 2004)

„Zamislite da ste idiot. Sad zamislite da ste Onaj beba. To vam je pleonazam. Kako zašto? Pa normalan čovek, kad milion Srba pročita onakav tekst kakav sam o njemu napisao, ima samo tri izlaza. Prvi, najlogičniji – uzme pištolj i ubije mene. Jes', fale muda. Drugi izlaz – uzme revolver i ubije sebe. Dakle, pištolj u ruke ili put pod noge, huljo. Pištolijem, a ne vibratom na sebe, mamlaze.“

Kurir

„Neumitno i zauvek odbačen od Srba, DS, medija, javnosti, familije pokojnika, svakog normalnog čoveka.“

„No, da li je zbog toga što sam ja loš, ovaj trgovac zlom manje krv za Đindjićevu smrt? Da li je period Bebine strahovlade stoga manja galerija zla, poroka, mržnje, nenormalnosti, kidnapovanja, privatnih zatvora, otkupa?“

„Čim su Srbi prvi put postavili pitanje: 'Ko je, bre, ta pička od Bebe?', moj posao je okončan.“

„Tek je pad bande Lakirane bubašvabe predstavljao stvarni kraj slobizma, stvarno odricanje od metoda, instrumenata i okova koji su držali Srbiju. Beba i njegova privatna grupa, nasleđujući mafiju, metode, poslove, moć i novac, učinili su da slobizam danas izgleda manje krv.“

„Živ, a mrtav. Sujetan, a ponižen. Ambiciozan, a nemoćan. Bogat, a bedan. Pigmejski megaloman. Ubija ga sećanje na svemoć i svest o kraju. Sve što danas radi nije pokušaj vraćanja u srpsku politiku. On nije glup. On je lud. Ali, smatra da ga javnost štiti od nekadašnjih partnera kojima duguje novac, neodržana obećanja ili krv. Njegova je sudbina stoga strašna za nošenje. Ne može ovo bez kazne Svevišnjeg. Bebin tvorac trune u grobu. Fukara koja ga je prodala, njegovom krvlju plaća kuće u Beču i Herceg-Novom.“

„P.S. Bebisiteri najavljiju protiv mene tužbu Sudu za ljudska prava u Strazburu. Zatražio sam mišljenje pravnih eksperata iz Evropske unije. Ako je u pitanju BEBA, kažu oni, može da me tuži samo UNICEF-u. Za kaznu, moj lik će sledeće godine biti na dečijim čestitkama. Neka deca vide kako izgleda isterivač Đavola.“

(„Kurir“, 23. oktobar 2004)

Gordana Suša, glavni i odgovorni urednik Informativnog programa TV Beograd, 12. novembra podnosi ostavku. Kako se u javnosti spekulisalo, sukob između Suše i Tijanića trajao je već duže vreme, a kulminirao je u letu 2004. kada je Tijanić smenio Sušinog zamjenika Gorana Gmitrića. U profesionalnim krugovima ova smena tumačena je kao Tijanićev pokušaj da ukloni one urednike koji su se protivili političkoj propagandi u korist Demokratske stranke Srbije, na kanalu nacionalne televizije. Kadrovske promene u RTS-u i odlazak Gordane Suše Tijanić nije želeo da komentariše, iako je samo tri godine ranije, sa pozicije savetnika Vojislava Koštunice, smenu na čelu jedne privatne televizije, koristio da bi klevetao članove vlade Zorana Đindjića i optuživao ih za pritisak na medije.

•UNS I NUNS traže od Tijanku da vrati na posao Gorana Gmitrića • Tijanić: Gmitrić je špijun!
Pokušaj pojedincenja da preuzmu RTS

(„Kurir“, 15. jul 2004)

„Podnela je ostavku. Bez obrazloženja. Žao mi je. Prihvatio sam je.“

(B92, 12. novembar 2004)

U emisiji „Insajder“ Vladimir Popović, u delu intervjuja koji se odnosio na Jovicu Stanišića, bivšeg načelnika Miloševićevog DB-a i jednog od optuženih za ratne zločine, navodi da je Stanišić jedan od najbogatijih ljudi u Beogradu, da poseduje dve kuće na Dedinju, dva stana... Aleksandar Tijanić, direktor nacionalne televizije, u javnosti preuzima ulogu zaštitnika i branioca haškog optuženika Jovice Stanišića.

„Proziva Jovicu Stanišića da ima tri kuće na Dedinju, što je laž.“

(„Politika“, 26. januar 2005)

... „gigant novinarstva“

„....Ja najviše volim da prepisujem od klasika.“

(Komentar AT u trenutku kada je uhvaćen da je prepisao i objavio svoj stari tekst,
HRT, novembar 2004)

Tokom devetnaestogodišnje novinarske karijere, Aleksandar Tijanić se u svom pisanju služi raznim pogrdnjim izrazima, a ponekad i vulgarnim psovkama, kako bi pojačao efekat uvreda koje plasira u svojim tekstovima. Postoji mišljenje da motivi ovakvog Tijanićevog pisanja leže u činjenici da on, pored svojih ličnih obračuna sa pojedincima, u tekstovima i javnim nastupima, vređa ali i hvali (Mira Marković – „evangelista nade“, Marko Milošević – „Tigric“, Vojislav Koštunica – „potpisao desetogodišnji ugovor sa Srbima“) određene moćnike da bi im se na taj način preporučio, odnosno obavio medijsku pripremu za nečiju političku egzekuciju. U prilog ovoj tezi ide i činjenica da Aleksandar Tijanić identične uvrede ponavlja iz teksta u tekst i dodeljuje ih potpuno različitim ljudima. Pored dokaza očite neoriginalnosti, ovakav Tijanićev stil mnogi koriste kao argument da je u pitanju naručeno novinarstvo. Ipak, možda najdrastičniji primer ovog ponavljanja predstavlja tekst objavljen u listu „Dnevni telegraf“ 1998, pod nazivom „Felacio – antisrpska zavera“, koji je Tijanić gotovo u celini prepisao i objavio šest godina kasnije, kao svoj prvi tekst u novoj kolumni srpskog izdanja „Plejboja“. Osim što je reciklirao sopstvene tekstove, Tijanić je koristio i tuđe rečenice i potpisivao kao svoje. Tako je o ženskom novinarstvu napisao: „To nije pisanje nego kucanje“, plagirajući američkog književnika Trumana Kepota, koji je upravo istu rečenicu napisao nekoliko decenija ranije iznoseći svoj stav o romanu „Na putu“ Džeka Keruaka. I pored svega navedenog Tijanić neretko veliča svoje novinarsko umeće nazi-vajući samog sebe – „gigantom novinarstva“. Ovo su samo neki od primera specifičnog Tijanićevog stila zasnovanog na ponavljanju, prepisivanju i recikliranju tekstova.

... POLA ČOVEK POLA KONJ

ŽIVORAD MINOVIĆ

....Znači da se Živorad uspeo do mitske pozicije kentaura (pola čovek – pola konj) našeg novinarstva.“

(Žika nedovršeni čovek, „Telegraf“, 7. septembar 1994)

MIKI VUJOVIĆ

„Vlasnik TV Palme, prava je mitska ličnost pola čovek, pola konj...“

(Šta Vujo Vić nosi ispod sukњe, „Građanin“, 1997)

GORAN RAKOČEVIĆ

„Goran Rakočević Sito, prava je mitska ličnost crnogorskog novinarstva: pola čovek – pola konj! Dakle, neka vrsta Kentaura, ali u poni verziji.“

(Sito – ždrebe od kentaura, „Dnevni telegraf“, 25. septembar 1998)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Ranije sam mislio da je Vladimir Popović Beba mitska ličnost: pola čovek, pola konj.“

(„Kurir“, 6/7. mart 2004)

BILJANA KOVAČEVIĆ-VUČO

„Sirota Biljana Kovačević-Vučo, vlasnica nekorišćenog mozga, postala je antička, mitska ličnost: pola žena, pola konj.“

(„Kurir“, 1. jul 2004)

... GLAVE NEANDERTALCA

ŽIVORAD MINOVIĆ

„Sačuvane su samo **dve glave neandertalca: jedna je u Britanskom muzeju, drugu nosi dr Žika Minović, predsednik kompanije 'Politika'.**“

(Žika – nedovršeni čovek, „Telegraf“, 7. septembar 1994.)

BRANISLAV LEČIĆ I ZORAN ŽIVKOVIĆ

„Sačuvane su samo **dve glave neandertalca: jedna je u Britanskom muzeju. Drugu dele premijer Živković i njegov ministar kulture Lečić.**“

(„NIN“, 19. februar 2004)

... MUCA

DRAGAN KOJADINOVIĆ

„Zapamtio sam ga kao čoveka koji nikada nije napisao nijedan tekst, nikada nije uredio ili vodio nijednu emisiju i koji je, kad god mu se pruži prilika, **mucao već u mislima...**“

(Vitez Koja, „Građanin“, 1997)

MUTA NIKOLIĆ

„Bilo bi suviše lako da napišem kako **muca već u mislima...**“

(Muta grobar, „Građanin“, 1997)

SLOBODAN SANTRAČ

„Neuspeh je srpsko prirodno stanje, pa bih lideru Saniju, da sam manje uviđavan mogao da kažem kako nije dovoljno da pokazuju moralno političku podobnost derući se 'Hej , Sloveni' ...Dodao bih da **muca već u mislima**, te da neki igrači nisi istetovirali ruke ne bi imao šta da čita...“

(Ko uživa u fudbalu, sklon je i drugim porocima, „Dnevni telegraf“, 1998)

BIRO ZA KOMUNIKACIJE

„Razumem gospodu iz Biroa za komunikacije srpske vlade, poznatu po faktu da **mucaju već u mislima...**“

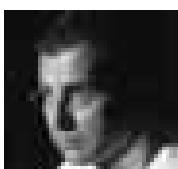
(„Blic“, 28. januar 2002)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Nije u stanju da bez **mucanja**, prepriča svojim rečima ni kratku, pravu liniju...“

(„Blic“, 28. januar 2002)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Ne smeta meni njegovo **mucanje...**“

(„Kurir“, 14. oktobar 2004)

... „gigant novinarstva“

... PORTIKLA

ZORAN TODOROVIĆ

„Ljudi koji ga ne vole tvrde kako je Zoran Todorović (Kundak), još kao beba bio tako nesimpatičan da mu je **majka vezivala portiklu na vrh glave i hranila ga ispod.**“

(*Gde je kundak, „Građanin“, 1997*)

GORAN VESIĆ

„**Majka** nije mogla da ga gleda, **vezivala mu portiklu na vrh glave i hranila ga ispod.**“

(*„Jež“, decembar 2003*)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Rođena majka vezivala je Bebi portiklu na vrh glave i hranila ga ispod.“

(*„Kurir“, 14. oktobar 2004*)

... KONTEJNER NEPOTREBNIH INFORMACIJA

ALEKSANDAR STANKOVIĆ

„Jako mi je drago da ste vi **kontejner nepotrebnih informacija** u ovoj emisiji.“

(*„Nedjeljom u dva“, HRT1, novembar 2004*)

ŽARKO KORAĆ

„Kako je „**kontejner nepotrebnih informacija**“, baš kako mu tepa jedan od retkih prijatelja među političarima, postao „kladište tužnih fakata“. Tako što je šef lože zaobišao njegovu inteligenciju i direktno sarađivao sa njegovom sujetom. Sad Korać valja da potpiše gramatu o nevinosti vlade...“

(*Korać: humor ili eksperiment, 24. jul 2003*)

... NEUPOTREBLJAVANI MOZAK

MIODRAG VUJOVIĆ

„Mikica, vlasnik novog, potpuno neupotrebljavanog mozga...“

(*Dr Vesna Petrović Jović - Rubi, „Nacional“ 20. februar 2003*)

BILJANA KOVACHEVIĆ VUČO

„Sirota Biljana Kovačević-Vučo, vlasnica nekorišćenog mozga...“

(*„Kurir“, 1. jul 2004*)

... NAJGLUPLJI SRBIN / SRPKINJA

VLAJKO STOJILJKOVIĆ

„Nije tačno da je **Vlajko Stojiljković**, novi šef srpske policije, najgluplji živi Srbin – kako to tvrde njegovi neprijatelji. Ali je svakako jedan od najglupljih, kako tvrde njegovi prijatelji.“

(*Puding od čoveka, „Građanin“, 1997*)

NATAŠA MIĆIĆ

„Nataša Mićić nije najgluplja Srpkinja kao što tvrde njeni neprijatelji, ali je svakako jedna od najglupljih, kao što tvrde njeni prijatelji.“

(„Jež“, decembar 2003)

... IVICA I MARICA

DANICA DRAŠKOVIĆ

„Umesto da stari fino i otmeno, kao mnoge gorštakinje, ona se pretvara u jednu od onih starica koje su **pojela Ivicu i Maricu**.“

(*Volja i noć, „Telegraf“ 25. maj 1994*)

RADMILA MILENTIJEVIĆ

„...A neću da kažem kako su rekli da je jedna takva **pojela Ivicu i Maricu**...“

(*Radmila – demon medija, „Građanin“, 1997*)

TANJA VIDOJEVIĆ

„Jedan mrgud sa stavom tete koja je upravo **pojela Ivicu i Maricu**...“

(*Dr Vesna Petrović Jović - Rubi, „Nacional“, 28. januar 2003*)

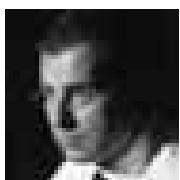
... SLEPI MIŠ

VOJISLAV ŠEŠELJ

„Šešelj svečano odeven kao slepi miš...“

(*Ima li Srbija predsednika, „Dnevni telegraf“, 1998*)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Drugi plan, da Beba na brifinzima **dizajniran kao slepi miš za matursko veče** spreči srpske novine da postave 'pet kila' logičnih pitanja ...“

(*Ili laskaju sebi ili vredaju njega, „NIN“, 1. maj 2003*)

... SER SLABAČKO

NIKOLA BAROVIĆ

„**Ser Slabačko Barović** pravi jedinu grešku te večeri i, mimo dobrih običaja pominje neke članove Šešeljeve porodice...“

(*Šešelj – proteza za glavu, „Građanin“, 1997*)

MIROLJUB LABUS

„Do sada je potrošio tri od ukupno ogromnih pet miliona evra odvojenih za suludi plan da od **Ser Slabačka Labusa** napravi vođu Srba...“

(*„Nacional“, 20. septembar 2002*)

... PAMPERS

ZORAN ĐINĐIĆ

„....Pešićeva, kao negovateljica Đinđića skreće fokus sa njegovih prljavih 'pampers' pelena.“

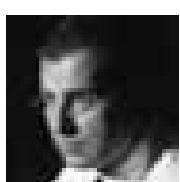
(*Ko je gori Mali Sloba ili ja?, „Nezavisne novine“, 3. novembar 2000*)

ZORAN ĐINĐIĆ

„Đinđić mijenja 'pampers' pelene svaka dva sata pred mogućnošću da predsjednik Koštunica bude kandidat za predsjednika Srbije...“

(*„Dan“, 17. maj 2002*)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Ako Bebi preti neposredna opasnost, nudim mu azil u mojoj kući, koja je preživela i Slobu i Đinđića i njega. ...Imam divan krevetac sa rešetkama, nošu i 'pampers' pelene...“

(*„Kurir“, 10. mart 2004*)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Odgovori, pa ćeš dobiti novu 'pampers' pelenu...“

(*„Kurir“, 6./7. mart 2004*)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Nosioci kovčega interesno su mutirali na dve ekipe. Sa jedne strane, uz nijanse, **Pampers**, Džokej, Multijajčani i Lilihip...“

(*Ružica Max Factor, „NIN“, 10. jul 2003*)

... UROKLJIV, BAZEDOVLJEVA BOLEST

MIODRAG VUJOVIĆ

„...Mikica je, kolutajući očima (ili je urokljiv ili ima Bazedovljevu bolest), poručio Šiptarima da ih neće biti.“

(*Palma – program javnog poleta, „Nacional“, 20. februar 2003*)

ZORAN ŽIVKOVIĆ

„Pred ogledalom satima vežba da konkavno istakne oči, kao da je urokljiv ili ima Bazedovljevu bolest.

(„NIN“, 8. maj 2003)

... NAJGORI SPERMATOZOID

DANICA DRAŠKOVIĆ

„...Danica je pronašla sebi odgovarajućeg autora, čoveka prilikom čijeg začeća je pobedio najgori spermatozoid...“

(*Volja i noć, „Telegraf“, 25. maj 1994*)

ŽELJKO SIMIĆ

„Željko je čudo budući da je prilikom njegovog začeća, protivno prirodnim zakonima, do jajne ćelije najpre stigao najgori spermatozoid...“

(*Slučaj najgoreg spermatozoidea, „Građanin“, 1997*)

... VIBRATOR

NATAŠA ODALOVIĆ

„Video sam da njena kolumna pisana vibratom...“

(*Novinarke koje pišu vibratom, „Nacional“, 4. mart 2003*)

„Besne vlasnice vibratora tragaju za Rubi...“

(*Tečno, kao da im je puk'o vodenjak, „Nacional“, 5. mart 2003*)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Ćuran ima omiljeni vibrator...“

(*Kurir*, 14. oktobar 2004)

VLADIMIR POPOVIĆ

„Pištoljem, a ne vibratom...“

(*Kurir*, 23. oktobar 2004)

TATJANA VOJTEHOVSKA

„Ozbiljna kritičarka koja je o televiziji pisala još u doba Edisona i Tesle, dizajnirana ko najbolja pletilja iz Sirogojna i sa zubima koje je formirao vibrator...“

(*Kad kokoške mjauču, „Nacional“, 1. mart 2003*)

... „gigant novinarstva“

... FELACIO I HAMLET

LJUBIŠA RISTIĆ

„Ne smeta meni što njegovi neprijatelji tvrde da je Ljubiša Ristić tako ružno dizajniran da u porodičnom albumu drži samo negative. Obrazovan za razliku od mnogih drugova, **on zna da Felacio nije ličnost iz Hamleta...**“

(*Ljubiša – Slepri reditelj tragedije, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„Felacio nije lik iz Šekspirovog 'Hamleta'!“

(*„Felacio - antisrpska zavera, „Dnevni telegraf“, 1998*)

... TUNEL I UČKA

„....Jedan od – ne znam šta da kažem igrača ili igračica – **dobio je prstić u Učku, prohodni tunel...**“

(*Samo lude žene imaju opravdanje, „Građanin“, 1997*)

„Čime te žene, **prohodne kao tunel kroz Učku**, misle?“

(*Ne krivite mi ga, „NIN“, 8. januar 2004*)

U emisiji „Nedjeljom u dva“, na HRT-u voditelj Aleksandar Stanković postavio je pitanje Aleksandru Tijaniću koje se odnosilo na kolumnu koju piše za srpsko izdanje lista „Plejboj“. Naime, tekst iz novembra meseca ove godine, koji je Tijanić objavio u magazinu „Plejboj“ pod naslovom: „Felacio – antisrpska zavera“ u većem delu svoga sadržaja gotovo je identičan kao i tekst koji je on 1998. godine stampao u listu „Dnevni telegraf“.

PLAYBOY

● DEO TRANSKRIPTA EMISIJE „NEDJELJOM U DVA“

Tijanić: ...Čak sam napisao za prvi broj 'Plejboja' seksualnu kolumnu o felaciju kao anrisrpskoj zaveri. Molila me Duška Jovanić koja je, ovaj, postala novi glavni urednik „Plejboja“ pa sam joj poklonio taj jedan tekst.

Stanković: Jeste li bili malo lijenji kada ste pisali tu kolumnu?

Tijanić: Možda sam bio bio neobavešten gospodine, baš tačno ali nisam bio lenj.

Stanković: Lenj iliti lijenj hrvatski.

Tijanić: Lenj je srpski.

Stanković: A, eto, ja mislim da ste bili malo lijenji a sad ču Vam to i dokumentirati. Naime...

(*Stanković vadi stari Tijanićev tekst. Tijanić vidi svoj tekst objavljen u DT-u 1998. i reaguje...)*

Tijanić: Izvadio sam svoj stari tekst i reciklirao ga.

Stanković: Iz '98.

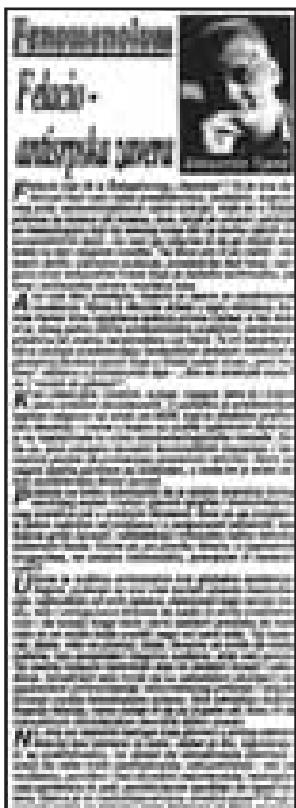
Tijanić: To sam rekao glavnoj urednici.

Stanković: Kako se može dogoditi...

Tijanić: Jako mi je draga da ste, ovaj, Vi kontejner nepotrebnih informacija u ovoj emisiji...

Stanković: To jesu nepotrebne ili ne.....

Tijanić: To Vam je potpuno bez veze. Jel' da ste me pitali... Ja sam rekao njoj mrzi me da ti napišem tekst. Ona je rekla daj šta hoćeš. Ja kažem imam stari tekst. Mogu da ga malo osvežim. Ona je rekla o.k. Dakle, ja ne krijem da je moj tekst napisan na osnovu mog starog teksta, kada sam takođe mislio da to što žene suviše lako prelaze na tu vrstu oralnog seksa predstavlja antimušku zaveru pa time i antisrpsku zaveru.

Stanković: Pa, dobro pustimo mi sad felacio to je vrlo lijepa i zahvalna tema

Tijanić: Kako pustite Vi to. Ali, ima ljubitelja...

Stanković: Pa dobro. Kako to da gigant u jednom izdanju recentnoga „Plejboja“ objavljuje Vi bi Srbi rekli bajate tekstove, iliti stare tekstove od pre šest godina.

Tijanić: Dosta, dosta toga je promenjeno.

Stanković: Ali jedno 40 - 50 posto je isto. Cijeli pasusi...

Tijanić: Tačno.

Stanković: Pa, kakvo je to novinarstvo?

Tijanić: Sad ču vam reći. Zbog toga i ne uzimam honorar. Ja sam to samo dao kao znak suporta, kao znak podrške moje njoj. Znači, nisam uzeo honorar. Ne interesuje me honorar. Ne mogu da naplaćujem honorar dok sam direktor RTS-a.

Stanković: Da li Vi mislite da Vas to što niste plaćeni, a jeste ili niste to samo Vi znate a tvrdite da niste, da li Vas ekskulpira za sve? Niste plaćeni za tekst u „Plejboju“ koji ste prepisali iz '98. Niste bili plaćeni kao ministar informiranja...

Tijanić: Čekajte, od koga prepisao? Od koga prepisao?

.... „gigant novinarstva“

Stanković: Od sebe.

Tijanić: Pa, šta?

Stanković: Objavljujete stare tekstove. Ko to radi u novinarstvu?

Tijanić: Ja najviše volim da prepisujem od klasika. Da li me razumete?

Stanković: Jel' to neko fino, staro novinarstvo?

Tijanić: Tačno. To je inače dobar tekst.

Stanković: Pa, ja ne kažem da je tekst loš.

Tijanić: Ako je težak po sadržaju, treba da uzmete nekog da Vam to protumači.

Stanković: Ne. Apsolutno o tome ne pričamo već o tome da...

Tijanić: Sad ste me uhvatili u teškom moralnom prekršaju, da ste probali na tome da poentirate na kraju emisije. To Vam je propalo i sad grčevito razmišljate šta ćete sad. 'Ajd' da vidimo sad šta ćete sad?

Stanković: Pa ništa. Vi ste se sami otkrili. Dvije stvari. To da nisu me platili u Miloševićevoj Vladi pa sam dobar. Nisu me platili za tekstove koje sam od sebe prepisujem i objavljujem poslije osam godina, pa sam dobar. Nisam dobar.

Tijanić: Slažem se sa Vama.

DT, 1998.

„Felacio nije lik iz Šekspirovog „Hamleta“! To je ona delatnost kada vam neka predstavnica, poželjno, suprotnog pola, samoinicijativno uzme polugu, koja se u Srbiji prenosi s kolena do kolena, zine, strpa je unutra i počinje sa hepeningom koji do samog kraja liči na borbu njenih inkompabilnih želja – da vam ga odgrize ili da ga izljubi kao brata na dan njegove svadbe. Taj blow job ili po naški – verbalni delikt, odnosno pušenje, predstavlja fast food, varijantu brze seksualne hrane koja je duboko antimuška, pa time i antisrpska zavera nosilaca sis...“

PLAYBOY, 2004.

„Jasno, felacio nije lik iz Šekspirovog Hamleta, kako su verovale Srpskinje s početka prošlog veka. To je ona vrsta delatnosti kad vam neko, poželjno suprotnog pola, uzme antenu – koja se u Srbiji tradicionalno prenosi od kolena do kolena – i strpa je u usnu duplju. Tada počinje hepening koji do samog kraja liči na žestoku borbu njenih inkompabilnih želja. Da vam ga odgrize ili da ga izljubi kao brata na dan njegove svadbe. Taj blow job ili po naški pušenje, verbalni delikt, duvanje, papanje, flautiranje, isisavanje, liposukcija, predstavlja fast food, brzu seksualnu hranu, koja je, ako zamenuje kompletan dubinski seks, antimuška pa time i antisrpska zavera...“

DT, 1998.

„Ako nije deo predigre, felacio je opera za neobdarene muškarce. Njime je Monika držala u šahu Klintonu, Kamila Parker time ugnjetava jadnog princa Čarlsa, a Hju Grant je, zbog jedne ulične profesionalne pušačice, zanemario predivnu ali oralno nerazrađenu Liz Harli. Ta tri karakteristična slučaja predstavljaju fantastičan dokazni materijal o globalnoj ženskoj zaveri koja u Srbiju nalazi svoju 'petu kolonu' olicenu u primercima tipa – 'Što mi sklanjaš kosu?' 'Jel' hoćeš da gledaš?'“

PLAYBOY, 2004.

PLAYBOY

„Ako nije deo predigre, felacio je opera za neuke muškarce, farsa kojima žentuраče zaslepljuju žrtvu. Hipnoza za navodne mužjake. Time je Monika držala u šaci Klintonu u Oralnom kabinetu. Kamila Parker je time godinama držala u zavisnosti princa Čarlsa i nadjačala predivnu Ledi Di. Hju Grant, nepovratno inficiran zavisnošću od ove zamene za seks, zbog jedne ulične profesionalne pušačice, odbacio je predivnu ali oralno nerazrađenu Liz Harli.“

DT, 1998.

„Kao video igre, mobilni, e-mail, vijagra, tako je i oralni seks amblem devedesetih. U početku je predstavljao logičan odgovor na strah od AIDS-a, koji je obeležio prethodnu deceniju i vreme u kojem su pušile uglavnom žene koje su naplaćivale tu vrstu otorinolaringološke masaže. Onda su, pod uticajem ženskih šovinističkih časopisa, i domaćice počele da primenjuju pomenutu tehniku. Njome su najpre častile partnera za rođendan, a onda im je svaki datum predstavljao dobar povod.“

PLAYBOY, 2004.

PLAYBOY

„Kao video igre, kao mobilni, kao e-mail, vijagra, tako je i oralni seks postao amblem globalizacije. Ako je u početku svoje ekspanzije, negde na startu devedesetih, predstavljao logičan odgovor na strah od AIDS-a; ako su do tada pušile profesionalke koje su naplaćivale otorinolaringološku masažu, pod uticajem šovinističkih časopisa i srpske domaćice navadile su se na pomenutu verbalnu komunikaciju. Njome su najpre častile partnere za rođendane, slave, poklonе, a onda im je svaki povod bio dovoljan.“

... „gigant novinarstva“

DT, 1998.

„Pušenje se toliko odomačilo da je dobilo zvaničnu formu nevinijeg seksa i titulu glavne igračke i komunikacionog sredstva još u srednjim školama. Žene su ga proglašile jedva važnijim od poljupca i u potpunosti zamenile, bez ikakve griže savesti, nekadašnju vrhunsku ručnu tehniku sistemom flaute. Otuda se, po pravilu, felacio, u naprednim krugovima, ne smatra intimnošću, prevarom ili neverstvom?!“

PLAYBOY

PLAYBOY, 2004.

„Pušenje se u Srbiji tako odomačilo da je dobilo zvaničnu formu nevinog seksa. U školama, kažu matori istraživači drkadžije, i u nižim razredima osnovne, deca prime- njuju taj oblik neverbalne komunikacije. ...Danas, klinci i žene na to gledaju kao kao na nešto jedva više od poljupca. Felacio, smatraju sveštenici i vernici tog oblika seksa, više ne predstavlja intimnost, prevaru, nevernost, zabranu, uvod, spoj?! Ništa.“

DT, 1998.

„Najpre, pušenje se sve više koristi umesto masturbacije, najmuškije od svih zabava, delatnosti koja razvija maštu, telo i omogućava Srbima da izadu iz sivila svakodnevice i da tucaju koga hoće verni zakletvi predaka da nam niko to ne može bolje uraditi nego mi sami sebi. Taj rezervat, dakle, više ne postoji. Dalje, ženama se sviđa da među zubima, kao gospodari njegove sudbine, drže naš ponos.“

PLAYBOY

PLAYBOY, 2004.

„Pušenje zamenjuje masturbaciju, tradicionalnu, najmuškiju delatnost koja nam je ostala kao zavet predaka da niko ne može to da nam uradi bolje nego mi sami sebi. Time slabii mašta Srba... Nema imaginacije više. Felacio, uprkos obožavateljima, predstavlja vid kas- tracije. Mogućnost škljocanja zubima rekoh, ženetinama daje dodatno uzbudjenje.“

P L A G I A T

**TO NIJE PISANJE
NEGO KUCANJE.**

Američki pisac Truman Kepot (1924-1984)
o romanu „Na putu“ Džeka Keruaka

**TO NIJE PISANJE
NEGO KUCANJE.**

Aleksandar Tijanić o ženskom novinarstvu
„Nacional“, 2001.

„....Niko ne može reći da sam ga izdao, preprodao, prodao, oteo, ukrao i to je više od mog pisanja. Moji stavovi u životu imaju prednost nad mojim pisanjem.“

(Aleksandar Tijanić, „Plejboj“, 2004)

Iako Aleksandar Tijanić čvrste životne stavove ističe kao svoj kvalitet, njegovo pisanje ga u tome potpuno demantuje.

O istim ljudima i događajima, Tijanić je nekada i u razmaku od nekoliko dana pisao različito. Neki tvrde da princip po kome se Tijanićevi javni stavovi o pojedincima menjaju zavisi pre svega od toga da li se ličnost o kojoj ovaj novinar piše nalazi sa iste ili različite strane od one koju predstavlja centar političke moći kome se Tijanić priklanja. Tako je npr. Mira Marković njegova prijateljica „do kraja života“ u onim vremenima kada je ona predstavljala najmoćniju ženu u zemlji i kada je prijateljstvo sa njom bilo korisno i isplativo, dok u trenucima kada ona gubi vlast Tijanić o njoj piše kao o zlu koje je plašilo ili zasmejavalo ljude. Isti princip primenjen je i za Mirka Marjanovića, Danicu Drašković i mnoge druge ličnosti o kojima je pisao. Njegova prevrtljivost i nedoslednost ogleda se i u tome što on o istim događajima i pojavama, katkad i sa veoma kratkom vremenskom distancicom, piše potpuno različito. Svoje neistine on često pokušava da nametne javnosti kao istine, u tu svrhu ih ponavlja, i na taj način manipuliše javnim mnjenjem.

Slede samo neki od uočljivih primera Tijanićevih neistina i manipulacija:

„Nikada, za petnaestak godina bavljenja novinarstvom nisam bio na platnom spisku druge novine, sem matičnog NIN-a, niti sam bio u stalnom ili honorarnom ugovornom odnosu sa bilo kojom novinom u ovoj do skoro federalnoj državi...“

(„NIN“, 1990)

„Bio sam najbolje plaćen hrvatski novinar. Pisao sam za pet hrvatskih novina. Pisao sam za jednu slovenačku. Pisao sam za dve bosanske...“

(„Nedjeljom u dva“, HRT, novembar, 2004)

„Kada tužim sve one koji tvrde da je Rubi moja ideja, moj pseudonim, moja poznanica i da su sve njene reči moje dobijam na sudu. Postoji, dakle, čovek koji je autor celog projekta ako postoji doktorka, autor gotovo svih tekstova, onda postoji i Rubi. Ali, sve to nisam ja. Tačno je da su u pet kolumni ocrnjeni neki moji neprijatelji. Ali, zar sam njima samo ja protivnik...“

(„Novinarke koje pišu vibratorom“, 4. mart 2003)

„Tekstovi kurve Rubi u prvobitnom „Nacionalu“ su najznačajniji novinarski eksperiment u poslednjih nekoliko godina u Srbiji. Taj eksperiment je nastao dogовором mene i glavnog urednika „Nacionala“... Kad se vratio i kad je krenuo „Nacional“, predložio sam mu da to osvežimo.... Nisam se krio u tim tekstovima, jer moje metafore se prepoznaju, spisak mojih neprijatelja se prepoznaće...“

(„Plejboj“, februar, 2004)

O Miri Marković

„...Pet-šest meseci koje sam proveo u Srpskoj vladi...“

(„Građanin“, 2. jun 1997)

„Svaka dva meseca, sve do 1996. žena okrene telefon i piće kafu sa mnom.“

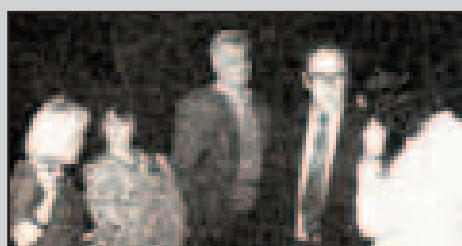
(„Playboy“, februar 2004)

Za vreme mandata ministra Aleksandra Tijanića zatvoreni su Radio Index, Radio B92, Radio Smederevo, listovi: „Novi Pančevac“, „Demokratski glas“, „Vrnjačka reč“...

(tokom 1996)

„Srpska reč' je jedno obično govno i bilo bi dobro za srpsko novinarstvo da taj list ne postoji!“

(Ministar Aleksandar Tijanić, 1996)

(Aleksandar Tijanić sa Miron Marković na otvaranju 'Košave', 1994)

O Mira Marković

„Gospodu Marković smatram svojom prijateljicom i tako će zauvek ostati.“

(„Žena“, 15. novembar 1996)

„...Da ne pričam o stvarima koje sam video za vreme četvoromesecnog ministrovanja“

(„Vreme“, 19. februar 2000)

„Ne znam zašto joj se dopalo da piće kafu sa mnom i popio sam desetak puta u životu, kafu sa njom“

(HRT, novembar 2004)

„Nikada nisam za vreme kratko-trajnog mandata zabranio neki medij ili pokrenuo postupak protiv bilo kojih novina.“

(„Blic“, 20. jul 2002)

Do danas Aleksandar Tijanić dao je nekoliko desetina intervjuja i izjava za list „Srpska reč“.

„Jedina televizija koju sam zabranio bila je TV Košava...“

(„Blic“, 20. jul 2002)

„...Njeni promotivni nastupi, njen zahtev da se siromašni svet upusti u pobunu protiv bogatih, na čelu sa Srbima koji su spremni da ginu u borbi protiv novog svetskog poretku, samo je plasio ili zasmejavao lude...“

(„Nezavisne novine“, 29. septembar 2000)

... dvoličnost ...

O Mirku Marjanoviću

„Ministar Vaše Vlade i celokupna posada Ministarstva za informacije žele Vam da utakmicu sa trenutnim zdravstvenim problemima dobijete istim rezultatom kojim je 'Partizan' zgazio 'Zvezdu' na gostujućem terenu.“

(Aleksandar Tijanić, ministar za informacije, septembar, 1996)

O Danici Drašković

„Cela redakcija 'Srpske reči' deli jedan mozak i zato im je mala porcija.“

„...Ona veruje da je nenormalno što su Slobodan Milošević, Mira Marković i Vuk Drašković tri različite osobe i želeta bi da ih spoji u jednu. Naravno ta jedna bila bi dr Danica Drašković...“

„Nije problem što se Danica bavi novinarstvom, već što to loše radi. Nije problem što se bavi politikom, već to što njena politika šteti jednoj velikoj partiji. **Nije problem što ne može da izdrži drugačije mišljenje** već što bi, došavši na vlast, bila stotinu puta gora od socijalista. To je problem. Ali ona o tome ne misli, jer može više da izdrži ispod vode nego da razmišlja. Umesto da stari fino i otmeno, kao mnoge gorštakinje, ona se pretvara u jednu od onih starica koje su pojeli Ivcu i Maricu.“

(„Telegraf“, 25. maj 1994)

„Šta je sem broja cipela zajedničko Brani Crnčeviću, Danici Drašković i Vojislavu Šešelju...“

(„Telegraf“, 8. jun 1994)

O Bojani Lekić

„Bojana Lekić nije došla na ovu poziciju uz direktnu podršku DSS-a, ona je postala šef informativnog njuz programa na zadovoljstvo DSS-a. Kako je vidim stvari, njen postavljanje na to mesto je prekretnica, tačka od koje odnos novinarstva i politike neće biti isti u Srbiji. **Njena samostalnost, jednoglasan izbor, profesionalnost i karakter, mislim da će promeniti bahatost pobednika opijenih pobedom.**“

(„Glas Javnosti“, 15. oktobar 2001)

„Zemlji u kojoj je predsednik vlade Mirko Marjanović samo Bog može pomoći.“

(decembar, 1996)

„Prilikom dva prijateljska razgovora uz ručak sa Danicom Drašković, prihvatio sam da je posavetujem o tome šta mislim da je dobro u medijskoj promociji SPO-a i šta treba uraditi da bi to bilo još bolje. Savete sam dao na dobrovoljnoj bazi, bez zahteva za bilo kakvu novčanu nadoknadu. **Razlozi su prijateljske prirode...**“

(„Kurir“, 17. decembar 2003)

„Žena koja napušta svoju publiku, dok je Srbija na umoru a Srbi u tamnici, zarad sumnjivog dela vlasti – ne može da bude dobra! Nitи iskrena. Takva je novinarka Bojana Lekić...“

„Dakle, da li je RTS ovakav zbog njenog pola? Ili što posao prevazilazi njen umeće?“

(„NIN“, 9. oktobar 2003)

O Nebojši Čoviću

„Nebojša je lično upao među štrajkače i podelio nekoliko vaspitnih šamara liderima i onda je njegov smrtni greh ambicioznosti pao u zaborav. Najpre ga je primila Mira, Nebojša je delovao skrušeno, pokajao se i obećao da će svoje lične planove svesti u realne okvire...“

„Nebojša koji prijateljima priča da neće dati ostavku jer ne želi da postane 'oceubica' i napadne čoveka koji ga je stvorio, biva pozvan na skup socijalista i smenjen na način koji mu je ostavio prazninu u džepu, konfuziju u glavi i strah u srcu...“

(„Građanin“, 1997)

„Čović je vrlo sposoban čovek, takođe i čovek velike radne energije i veoma ambiciozan. Po svojim karakteristikama on je prirodan Đindjićev neprijatelj.“

(„Srpska reč“, 2. januar 2002)

O Emiru Kusturici

„Nikad u životu nisam progovorio ni jednu reč s Emirom Kusturicom, ali – kao i sve civilizovane ljude ta malenkost nas nije omela de se uzajamno ne podnosimo...“
„Kada bih zaista bio zloban mogao bih da kažem Kusti: ako zaista voliš Srbiju, snimaj svoje filmove negde drugde...“

(„Građanin“, 1997)

„Uradio je, po mom sudu, ono što je uradio Ajnštajn u svojoj oblasti: razbio je prostor! To je film bez ograničenja... jako mi je drago da smo to mogli da vidimo ovde, na mestu koje dokazuje da ljudska sloboda još uvek postoji... Ovaj gradić koji je napravio i ovaj film - koji je najvažniji kulturni brand Srbije u ovom trenutku...“

(2. oktobar 2004)

O Miroslavu Miškoviću

„Unutar srpske političke scene odvija se grčevita borba između tajkuna i države, a onda i između samih tajkuna. Ta borba razara demokratske embrione i korumpira svaku srpsku instituciju... **Svaki tajkun... mora da dobije po prstima.** Ako je to moj nekadašnji prijatelj Bogoljub Karić, onda se to odnosi i na njega. **Ali, odnosi se i na Miškovića,** Ceptera, Caneta, Koleta...“

(„Kurir“, 7. oktobar 2003)

(Miroslav Mišković i direktor RTS-a Aleksandar Tijanić, 4. novembar 2004)

O Darku Ribnikaru

„Istovremeno mi je saopšteno da Upravni odbor predlaže Darka Ribnikara za glavnog i odgovornog urednika. Što sam sa zadovoljstvom prihvatio, znajući njegove profesionalne i ljudske doprinose.“

(„Politika“, 14. oktobar 2000)

„Taj isti Darko R.- od Dragana Tomića i Hadži Antića, bez reči otpora, bez ijedne reči gađenja, primao je 300.000 maraka godišnje. Toliko košta kvarenje sopstvenog prezimena. Toliko koštaju njegovi tekstovi iz Njujorka kojima se suprostavlja Novom Svetskom Poretku, američkom imperializmu, neokolonijalizmu i Svetskoj zaveri protiv Srba. **Hiljadu maraka dnevno za svaki radni dan Slobine vladavine**“

(„Nezavisne novine“, 20. oktobar 2000)

O Slavku Čuruviji

„Visoki funkcijer JUL-a priča mi da je pre tri meseca moj prijatelj Slavko Čuruvija, vlasnik dnevnika „Telegraf“, bio kod Mire i ponudio sebe kao kandidata za predsednika Srbije? ...Ima moćnu novinu koju bi stavio u funkciju izbora; ima jak novac kojim bi potpomogao kampanju; ceni i poštuje Slobu, mada to u javnosti skriva; ima dobre kontakte sa opozicionim strankama i, na kraju, smatra da ima izgled i držanje koji su po meri naslednika Bengalskog Tigra.“

(Čuruvija: urednik tapeta Srbije,
„Gradjanin“, 1997)

„Poslednje leto svog života htio je da se ženi i zvao me je za kuma. Ne mogu da ga zaboravim jer je pored stotinu svojih mana imao jednu nenadoknadivu prednost u odnosu na sve nas: On je zbilja voleo novine, olovo, redakciju, rokove, kioske.“

(2004)

O Maji Uzelac

„...Ženska jednočelijska verzija Dastina Hofmana, propala na ispitu za glumce, sa egotrip emisijom uglavnom o sebi; ...Jednočelijskom Dastinu Hofmanu sa B92 neću naplatiti školarinu niti joj uzimati procenat od prometa. Zašto da ne zaradi od svog talenta. Naši smo. Time će zalečiti razočarenje što je propao njen principijelni transfer na drugu televiziju. Pokazalo se da je tamo procenjuju manje nego što je Hofmanova napisala na cedulji prikačenoj ne belu bluzu prilikom tendera. Čudo je tržiste.“

(4. mart 2003)

„Doveo sam reprezentaciju – 'ol star' ekipu... od Maje Uzelac do Roberta Nemčeka, od Branke Nevistić do Nataše Miljković... Šta to govori? Da njih može da okupi novac, zar ih ne bi okupili Bogoljub Karić i Željko Mitrović, koji imaju više novca nego RTS?“

(„Glas javnosti“, 2004)

O Vladimиру Popoviću

„...Toj ekipi pripada još jedan iz kruga najbližih saradnika Zorana Đindića, Vladimir Popović koji je i sam poreklo Crnogorac.“

(23. maj 2001)

„...Ovaj Crnogorac, kako sada sebe naziva (misleći da će se to dopasti Milu)...“

(„Kurir“, 11. oktobar 2004)

O Milovanu Iliću Minimaksu

„To je apsolutno kulturna emisija i bila je najgledanija u konkurenciji svih programa. Nova serija 'Minimakovizije' koju vodi Milovan Ilić Minimaks zadržće sve dobre osobine, a male promene biće unete da bi se dobilo u tempu.“

(25. februar 1993)

„Kad je Minimaks rođen roditelji nisu znali da li da mu kupe krevetac ili kavez. „Osnovana je sumnja da njegova lascivnost proizilazi iz oralnog petinga, uvek na isti način, uvek na istom mestu i uvek povodom neke sisate 'projektantkinje'.“

(Minimaks - Opijum za proste,
„Gradjanin“, 1997)

... manipulacije

Karakterističan primer zamene teza i manipulacija kojima se služi Aleksandar Tijanić predstavlja njegova interpretacija jedne emisije na niškoj televiziji i onoga što je tom prilikom izgovoreno. U televizijskoj emisiji u kojoj su, osim Tijanića, gostovali i glavni i odgovorni urednik lista „Svedok“ Vladan Dinić i potpredsednik DS Zoran Živković, Dinić je na Tijanićevu pitanje o broju susreta Miloševića i Đindjića, odgovorio da ih je bilo trideset i jedan. U kasnijim Tijanićevim interpretacijama, on Dinićeve reči pripisuje Živkoviću, manipuliše i protura tezu da je upravo potpredsednik DS-a rekao da se Đindjić sa Miloševićem sreo „više desetina puta“.

„U Nišu na televiziji ...ja kažem uredniku Svedoka...: 'Kaži koliko je Živkovićev šef stranke video Miloševića nasamo.' A urednik Svedoka kaže: 'Trideset i jedan put'.“

(Aleksandar Tijanić na tribini DSS-a u Subotici, 31. avgust 2001)

„Jedan urednik ovdašnjeg nedeljnika javno tvrdi da su tim povodom Mali i Veliki Sloba trideset i jedan (31) put pregovarali oči u oči!“

(Aleksandar Tijanić, „Nacional“, 30. januar 2002)

„...Ministar savezne policije, usred televizijske emisije u Nišu, priznaje da se njegov šef Zoran Đindjić od 1991. do 1997. više desetina puta nasamo video sa Slobom.“

(Aleksandar Tijanić, „Nacional“, 31. januar 2002)

„Video sam ukupno pet puta Miloševića. A, po tvrđenju ministra policije Živkovića, Đindjić je dvadesetak puta nasamo razgovarao sa Slobom...“

„Đindjić nikada nije rekao ni jednu jedinu reč o pregovorima sa Miloševićem da bude premijer Srbije. Uslovi su, po tvrđenju Zorana Živkovića razrađivani na dvadesetak tajnih seansi oči u oči, od 1993. do 1997.“

(Aleksandar Tijanić, „Identitet“, 28. januar 2004)

„Tijanić: Gospodin Živković je u Nišu, pred kamerama rekao da se od '93. do '97. Đindjić više desetina puta sreo s Miloševićem u četiri oka...“

Živković: Neviđena laž...

Tijanić: Svedok je objavio tu njegovu izjavu jer je urednik tog lista sedeo u studiju i to čuo.“

(Dijalog Aleksandra Tijanića i Zorana Živkovića, „Status“, novembar, 2002)

Period koji je usledio nakon rušenja Miloševićeve vlasti i formiranja vlade Zorana Đindjića, prve demokratske i reformske vlade u Srbiji, obeležili su napadi, optužbe i afere koje su uglavnom bile lansirane iz kabineta predsednika SRJ Vojislava Koštunice i Demokratske stranke Srbije. Vlada DOS-a bila je optuživana za niz nelegalnih i kriminalnih radnji – od ubistava, prisluškivanja, nezakonitog hapšenja političkih protivnika, preko šverca duvana, pritiska na medije... Nijedna od ovih optužbi nije bila utemeljena i potkrepljena dokazima. Lansiranje afera i optužbi imalo je cilj da destabilizuje političke prilike i sruši vladu DOS-a. Savetnik predsednika SRJ Vojislava Koštunice za medije Aleksandar Tijanić prednjačio je u iznošenju lažnih optužbi, kleveta, stvaranju afera... Njegove izjave i tekstovi najčešće su bili plasirani u medijima kao što su: „NIN“, „Dan“, „Reporter“, „Blic Njuz“ zatim „Nacional“ i „Identitet“, listove koji su bili u vlasništvu mafije i zbog toga zabranjeni tokom vanrednog stanja. U kasnijoj fazi Aleksandar Tijanić nastavlja da plasira konstrukcije i lažne optužbe u nedeljniku „NIN“, novinama „Kurir“, „Internacional“, „Balkan“, „Centar“, koje su nasledile kadrovsku i uređivačku politiku ugašenih listova „Identitet“ i „Nacional“. Sistem spinovanja laži funkcionisao je na taj način što najpre savetnik predsednika Koštunice, Tijanić, konstruiše lažnu optužbu, zatim je nebrojano puta u javnosti ponavlja, potom tu konstrukciju nadgrađuju odabrani komentatori i analitičari bliski Tijaniću i DSS-u (npr. Kosta Čavoški, Nikola Milošević), potom Koštunićina Demokratska stranka Srbije manipuliše pomenutom neistinom, da bi se u kasnijoj fazi laž dodatno razrađivala u tabloidnoj štampi.

Slede samo neki od primera konstruisanih optužbi kojima je Tijanić obmanjivao javnost.

PRISSLUŠKIVANJE

Članovi kabineta Vojislava Koštunice i funkcioniери DSS-a stvorili su aferu „prisluškivanja“ konstruisanim optužbama. U junu 2001. godine, samo nekoliko meseci od konstituisanja Vlade, tražili su od tadašnjeg načelnika Generalštaba Nebojše Pavkovića da sa vojnim jedinicama upadne u prostorije vladine službe za informisanje, Biroa za komunikacije, jer se tamo, po njihovim tvrdnjama, nalazio uređaj kojim se prisluškivao kabinet predsednika SRJ. Nakon smene sa

mesta načelnika Generalštaba, Nebojša Pavković priznaje da je 8. juna 2001. od njega traženo da organizuje upad u Biro za komunikacije Vlade Srbije i da uhapsi prvog čoveka ove službe Vladimira Popovića. Pred Anketnom komisijom republičke skupštine, formiranom povodom ovog slučaja, svedočili su generali, predsednik Vlade, zaposleni u Birou, zaposleni u Palati federacije... Članovi kabineta Vojislava Koštunice odbili su da se pojave pred Anketnom komisijom. Svedočenja su pokazala da u prostorijama Biroa za komunikacije nisu postojali nikakvi prislušni uređaji i da su članovi kabineta Vojislava Koštunice zloupotrebili vojsku. U zaključcima Anketne komisije konstatovano je da su članovi kabineta prekršili više zakona, Ustav SRJ i Ustav Srbije.

Aleksandar Tijanić u svojim izjavama i tekstovima optužuje Vladu i stranku Zorana Đindjića za nelegalno prisluskivanje. Ove njegove optužbe bile su pojačane posebno posle policijske akcije „Sablja“. Tijanić u svojim tekstovima optužuje tadašnje vladine funkcionere da nelegalno prisluskuju političke protivnike. Ni nakon smene vlasti i napora vlade Vojislava Koštunice da dokaže svoje višegodišnje optužbe o prisluskivanju, nije pronađen nijedan dokaz kojim bi se vlast DOS-a dovela u vezu sa ovom nelegalnom radnjom. Međutim, bez obzira na ovu činjenicu, Aleksandar Tijanić u javnosti ponavlja konstruisane optužbe o prisluskivanju.

„Ja bih **samo** da isključim svoj mobilni telefon jer izgleda da se žale da se dovoljno ne čujem... ovaj u centrali koju kontroliše stranka koja u imu jedno slovo 'S' manje u svom nazivu pa će izvaditi bateriju.“

(*Tribina DSS-a*, 31. avgust 2001)

„Ko od ozbiljnih ljudi danas sedi u društvu i razgovara, a da ne izvadi bateriju iz mobilnog telefona. Šta to znači? Da se paranoja širi Srbijom ili da neko zna koliko se i šta prisluskuje.“

(*Blic Njuz*, 28. avgust 2002)

„Vlast u Srbiji nije u parlamentu ili vlasti, već u rukama privatne grupe koja sije strah i koja je ekonomski veoma moćna: posjeduje najveća bogatstva iza sebe: **tajnu policiju, tajne prisluskivače**, medije (RTS, 'Politiku', 'Studio B', 'Pink'), kontrolišu finansijske tokove.“

(*Dan*, 8. oktobar 2003)

„Oni koji su tajno prisluskivali, kažu da je to nepohodno za DS.“

(*NIN*, 22. januar 2004)

„Ko ti je donosio trake sa prislušnih aparata?“

(*Kurir*, 6. mart 2004)

„On mora da odgovori... o prisluskivanju političkih protivnika i novinara.“

(*Balkan*, 10. mart 2004)

„Zamislite grupu idiota koja naređuje tajnoj policiji da bez naloga suda prisluskuju političke protivnike. Zamislite seansu javnog čitanja stenograma prisluskivanih razgovora. Zamislite kako oko okruglog stola u Institutu za bezbednost, gde je bilo sedište tajne policije, sede naručioc prisluskivanja, poznati uglavnom po nadimcima Beba, Janjuš, Vesa, Konjušar, Narkoman, slušaju privatne razgovore, slušaju ljubavne razgovore i kreću sa grupnom masturbacijom. I to jedan drugome, a ne svako svome.“

(*Balkan*, 30. jun 2004)

„Zamislite kako oko okruglog stola sede naručoci prisluskivanja, poznati uglavnom po nadimcima Beba, Janjuš, Vesa, Konjušar, Narkoman, slušaju privatne razgovore i kreću s grupnom masturbacijom.“

(*Inter-Nacional*, 11. jul 2004)

PRITISAK NA MEDIJE

Neposredno posle petooktobarskih promena i neuspelog pokušaja da postane generalni direktor kuće „Politika“, vođen besom i gotovo patološkom mržnjom prema Zoranu Đindjiću i drugim liderima DOS-a, Tijanić započinje medijsku kampanju i Đindjića unapred optužuje za pritiske na medije, koji će se, kako on misli, dogoditi u budućnosti?! Od trenutka kada je postao savetnik za medije predsednika SRJ, Vojislava Koštunice, u gotovo svakom nastupu u javnosti Aleksandar Tijanić optužuje članove Vlade Srbije i vladinu službu za odnose sa javnošću – Biro za komunikacije, da vrše pritisak na medije. I pored toga što ni jedan glavni urednik nije imao primedbe i pritužbe te vrste, Tijanić se služi manipulacijom po principu – „mnogo puta ponovljena laž postaje istina“.

„Mediji će služiti samo da njegovo (odnosi se na Zorana Đindjića – prim. autora) mišljenje propovednički pretvaraju verovanje.“

(„Nezavisne novine“, 27. oktobar 2000)

„Neki srpski mediji danas pokazuju manje hrabrosti nego za vreme Slobodana Miloševića.“

„Tvrdim da mnogi lideri unutar DOS-a imaju kontrolu nad većinom srpskih medija“

(„Borba“, 12. april 2001)

„Mesecima je u kabinetu republičkog ministra za informisanje sedeо čovek koji nije imao nikakvu zvaničnu funkciju. On je bio vrhovni cenzor srpske štampe, a zove se Vladimir Beba Popović.“

„Nije u pitanju podela na Koštuničine i Đindjićeve medije, već one koji shvataju važnost da Srbijom upravlja zakon i one, koje iz straha i neprofesionalizma, misle da Srbijom i dalje treba da upravlja nečija volja.“

(„Građanski list“, 14. avgust 2001)

„Srpski mediji nisu dobri. Propustili su veliku priliku da izbore političku i ekonomsku distancu u odnosu na DOS.“

(„TV Palma Plus“, 11. maj 2001)

„Imao bih štošta da kažem o slobodi medija u Srbiji, koji se ne usuđuju da objave štab jednog centra za dezinformacije i kontrolu medija.“

„...Beba, Kiza, Vesa, Čeda i ne znam ko još preko Biroa za komunikacije srpske vlade kontrolišu skoro sve medije, bolje i suptilnije nego Milošević.“

(„Danas“, 22. avgust 2001)

„Postoji Biro za informacije, komunikacije srpske vlade. Samo jedna stranka ima kadrove u tom Birou... Ni jedan novinar do sada nije ustao i rekao: Da, zvali su me, pretili su mi i tražili su da objavim to i to ili da ne objavim to i to. Ne sme.“

(„Tribina DSS-a“, 31. avgust 2001)

... spinovanje laži

„Biro je napravio Beba Popović odmah posle 5. oktobra i o njemu niko nije znao osim njega, Čedomira Jovanovića, Gorana Vesića i Zorana Đindića.“

(„Vreme“, 6. septembar 2001)

„Grupa ljudi iz Demokratske stranke namerava da zavlada svim medijima.“

(„Jutarnje novine“, 13. oktobar 2001)

„To je poruka srpskoj javnosti i srpskim novinama iz jednog centra političke moći koji glasi: odnos politike i srpskih medija zamišljam tako što ja postavljam koga ja hoću.“

(„Reporter“, 17. oktobar 2001)

„Filozofija Đindićevog tima je cezarsko imperatorski odnos prema medijima.“

(„Dan“, 29. oktobar 2001)

„Danas ne postoji glavni urednik u Srbiji koji sme da kaže koliko put nedeljno ga zovu Beba, Vesić ili Čeda.“

(„Srpska reč“, 2. januar 2002)

„Najgori deo srpskih medija ropski sledi najopasniji deo srpske politike.“

(„Nacional“, 28. januar 2002)

„Biro za komunikacije, jedina 'etnički' čista jednopartijska ćelija, kompletno je u vlasništvu Demokratske stranke.“

(„Nacional“, 28. januar 2002)

„Primitivni centar Đindićevog trovanja javnog prostora Srbije (Beba i Vesić) isprobava-ju ratni propagandni mehanizam spremlijen za predstojeće izbore.“

(„Srpska reč“, 17. jul 2002)

„Kontrola medija je veoma jaka i svakom glavnom uredniku se čini da ako sad izgubi poziciju, izgubio je zauvek.“

(„Nacional“, 1. januar 2003)

„Svaki novinar kojeg zove neko iz Biroa za komunikacije srpske Vlade (povampireni beba, možda), ili iz neke od preostalih stranaka pokojnog DOS-a, treba tajno da snimi taj razgovor, da ga objavi i u svom testamentu ostavi traku kao dokaz da njegovi potomci znaju zašto je njihov predak prerano skončao.“

(Zamrznut srpski kalendar na RTS-u, „Nacional“, 18. januar 2003)

„Vlast u Srbiji nije u parlamentu ili vradi, već u rukama privatne grupe koja sije strah i koja je ekonomski veoma moćna: posjeduje najveća bogatstva iza sebe: tajnu policiju, tajne prisluskivače, medije (RTS, 'Politiku', 'Studio B', 'Pink'), kontrolišu finansijske tokove.“

(„Dan“, 8. oktobar 2003)

„Pa, ja sam šest meseci u ovoj zemlji jedini pitao koji je taj Beba. Šest meseci Bebine slike nije bilo u srpskim medijima. Jel' možete vi to da zamislite? Pa kakvi su to srpski mediji kad za šest meseci nema slike glavnog cenzora srpskih medija. Dan-danas nijedan glavni urednik ne sme da kaže koliko ga je puta zvao Vesić, koliko puta ga je zvao Beba, koliko puta ga je zvao Čeda. Još se boje da će neko da ih prebije, ubije, otpusti i tako dalje. Svako zna privatno od nas koliko puta su zvali. Koliko puta su ušli u redakciju. Koliko puta su nogom otvorili vrata, koliko puta su jebali mater glavnog uredniku, direktoru medija ili vlasniku.“

(„Playboy“, februar 2004)

PLAYBOY

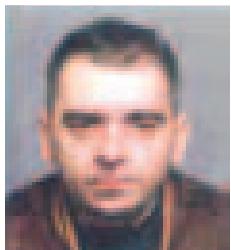
UBISTVO MOMIRA GAVRILOVIĆA

Nekoliko dana nakon ubistva bivšeg službenika DB-a Momira Gavrilovića, dnevni list „Blic“ objavljuje, pozivajući se na dobro informisan izvor iz Koštuničinog kabineta, da se ubistvo dogodilo jer je Gavrilović tokom razgovora u kabinetu predsednika izneo podatke i dokaze o sprezi vlasti i pojedinih kriminalnih krugova. Međutim, istraživač pokazuje da bivši službenik DB-a nije ostavio nikakva dokumenta kabinetu. Javnost kasnije saznaće da je tema sastanka Gavrilovića i članova Koštuničinog kabineta bila kadrovska politika u MUP-u i smena legalno izabranog rukovodstva. Ipak, DSS nakon ove afere napušta Vladu i postavlja pitanje njene odgovornosti. Aleksandar Tijanić, sa pozicije savetnika predsednika SRJ Vojislava Koštunice, konstruiše optužbe, manipuliše činjenicama, lansira teorije o „centru političke moći“, „eskadronima smrti“...

„Neko pokušava da srpske medije uputi na pogrešan trag o razlozima ubistva, zatim da markira ciljeve za eskadrone smrti i označi neke buduće mrtvace...“

(„Večernje novosti“, 13. avgust 2001)

„Jedan centar političke moći u Srbiji uspeva da naturi celoj Srbiji raspravu o tome – ne ko vlada eskadronima smrti u Srbiji – nego se postavlja pitanje da li je to što je on razgovarao sa nekim ljudima iz kabineta dovoljno opasno da ugrozi nečiji status, položaj ili karijeru.“

(„Blic“, 13. avgust 2001)

„Građani na budućim izborima treba da 'izaberu' kome više veruju – jednom centru političke moći u koji je verovao i Gavrilović ili drugom centru kojeg ne interesuje ni mrtav pukovnik DB, ni tragedija jednog čoveka i jedne porodice, ni ko je povukao obarač i počijem naređenju.“

(„Večernje novosti“, 14. avgust 2001)

„Počnimo od ubistva pukovnika tajne policije Gavrilovića. Bio je na razgovoru kod Košturnice, tada predsednika Jugoslavije, odatle otišao da kupi hleb i jogurt. Streljan na izlazu iz prodavnice. Uzmimo da ga je likvidirala mafija. Razlog? Pričalo se da je odneo šefu države dokumenta o zajedničkim poslovima kriminalaca i političara bliskih premijeru srpske vlade.“

(„NIN“, 25. septembar 2003)

RASKOL IZMEĐU ĐINDIĆA I KOŠTUNICE – RASCEP DOS-a

Od trenutka kada je propao pokušaj Aleksandra Tijanića da postane prvi čovek kuće „Politika“, on intenzivno radi na razbijanju koalicije DOS i stvaranju raskola između Vojislava Košturnice i Zorana Đindića. Samo nekoliko dana posle petog oktobra, Tijanić u svojim tekstovima počinje da zagovara raspad pobedničke koalicije. On konstruiše teorije o nesposobnosti DOS-a, o tome da je ova koalicija Đindićeva privatna firma, da Đindić i Košturnica treba da se razidu što pre. Postoji mišljenje da je cepanje DOS-a zapravo realizovano pod jakim uticajem poraženih Miloševićevih snaga, odnosno da je uništavanje ove koalicije projekat koji je nekadašnji Miloševićev ministar Tijanić sprovodio na osnovu scenarija pripadnika bivšeg režima kojima, naravno, nije odgovarala čvrsta veza između Košturnice i Đindića.

„....Pitanje je neuporedivo višeg reda: ima li u DOS-u lidera koji već koriste stare metode, stari mehanizam, stare ljude i poražene snage za ostvarenje starih ciljeva maskiranih novim parolama? Pletu li oni medijsku, finansijsku, političku i policijsku omču Srbiji pre nego što su Slobi dali sedam dana? Jesu li pobedili svi koji su bili protiv Slobizma ili je sve urađeno samo da jedan lider kidnapuje revoluciju? Još gore da se vlada kao njen vlasnik dok njegove kolege čute, jer 'još nije vreme' da mu kažu šta misle o još jednom dopunjrenom, proširenom i modernizovanom izdanju Slobe? Samo je to u pitanju...“

(„Nezavisne novine“, 20. oktobar 2000)

„....Ako Košturnica u roku od trideset dana ne raskine neprirodni pakt sa Đindićem, po cenu raspada DOS-a, 'demokratska revolucija' u Srbiji predstavljaće uskoro samo naprasnu promenu oblika bezvlašća a sam Košturnica englesku kraljicu muškog roda!?”

(„Nezavisne novine“, 27. oktobar 2000)

„Postoji jedna škola mišljenja unutar DOS-a koja smatra da je najbolja politička teorija za današnju Srbiju 85% konfuzije i 15% provizije.“

(Tribina DSS-a, 31. avgust 2001)

spinovanje laži ...

„Održavati jedinstvo DOS-a bez obzira na njegov rezultat... to predstavlja podgrevati koaliciju ježa i klozetske četke.“

(*Tribina DOS-a*, 31. avgust 2001)

„...Đindić je od DOS napravio privatnu firmu za poliranje nameštaja na Titaniku, istovremeno usmeravajući srpski brod ka santi. Razdvajanje takvog DOS, odmicanje Košunice od dedinjskog Đindića i njegova kandidatura na srpskim izborima – sasvim malo sam doprineo tome – predstavljaju ispunjenje mojih ambicija.“

(*„Blic News“*, 28. avgust 2002)

„Premijer ni u pokojnom DOS-u nema pristalica, sve su to u glavnom njegove mušterije“

(*„Nacional“*, 31. decembar - 2. januar 2003)

„Kada sam ga posle prvih sukoba nagovarao da na sednici DOS-a postavi pitanje: 'Ja ili premijer', jer bi dobio sa 16 naspram dva, on je rekao da nije njegovo da rastura DOS, zato što bi to bila istorijska odgovornost.“

(*„Reporter“*, 21. jul 2004)

ŠVERC CIGARETA

Vlasnik hrvatskog lista „Nacional“ Ivo Pukanić, uz pomoć kriminalnih, mafijaških krugova, frakcija pojedinih obaveštajnih službi i ljudi bliskih poraženom Miloševićevom režimu, konstruiše tzv. „duvansku“ aferu. Cilj optužbi lansiranih u hrvatskom „Nacionalu“ bila je diskreditacija legalno izabranog rukovodstva Srbije i Crne Gore, predsednika Vlade Srbije Zorana Đindića i tadašnjeg predsednika Crne Gore Mila Đukanovića. Aleksandar Tijanić optužbe iznute u „Nacionalu“, sa pozicije savetnika predsednika SRJ, ponavlja u srpskim medijima u nameri da prikaže Zorana Đindića kao čoveka sklonog korupciji i kriminalu. Veoma je karakteristično za Tijanića da u svojim tekstovima i izjavama nikad nije spomenuo desetogodišnji šverc cigareta koji je bio pod pokroviteljstvom Slobodana Miloševića i direktnom kontrolom Miloševićevog sina Marka.

„Niko ne voli da ga neko pecka, niko ne voli da neko piše loše o njemu, da provaljuje njegove ljude – da li se bave naftom, cigaretama... Tvrdim da mnogi lideri unutar DOS-a imaju kontrolu nad većinom srpskih medija.“

(*„Borba“*, 12. april 2001)

„Zna se ko je putovao privatnim avionom na odmor i službena putovanja... Đindić je putovao privatnim avionom.“

(*„Danas“*, 22. avgust 2001)

„Zameram srpskoj Vladi... pod A: zašto premijer ide privatnim avionom u službene posete drugim zemljama. ...I da je platio trostruku cenu ...taj avion nije čist, nije čist.“

(*„Reporter“*, 22. avgust 2001)

„...Nikada nije dao ubedljivo objašnjenje za korišćenje privatnog aviona u državne svrhe.“

(*„Identitet“*, 28. januar 2003)

PINK

Savetnik predsednika SRJ Aleksandar Tijanić prozivao je i optuživao stranku Zorana Đindjića, između ostalog i za posebne veze sa privatnom televizijom „Pink“. I pored toga što nijedna od ovih optužbi nije bila utemeljena, Tijanić manipuliše javnim mnjenjem i plasira tezu da je RTV Pink pod kontrolom Demokratske stranke.

„Jedna ružičasta televizija ('Pink'), pod visokim pokroviteljstvom starih i novih snaga, posredstvom Vladimira Popovića, demokratskog čoveka koji povezuje Zorana, Milorada, Pink, reklame, kampanju, cigare i naftu, rodila je novih dana novu bebu: informativni program.“

(„Nezavisne novine“, 22. decembar 2000)

„Pojačajmo dobre i pametne i glupi će sići jednu stepenicu niže, a 'Pink' će postati ono što on zapravo i jeste – dečja noša koja svira svaki put kada neki političar nešto u nju uradi.“

(„Novine vranjske“, 28. mart 2002)

„Ovaj Gebels, koji će milošću srpskog vladara sigurno dobiti frekvence pomoću koje će Pink Srbima uraditi ono što je Aušvicu obavljao gas...“

(„Nacional“, 27. februar 2003)

„Oni koji su legalizovali kuće Pinku, što nije uradio ni Sloba, tvrde da je to korisno za DS.“

(„NIN“, 22. januar 2004)

CENTAR POLITIČKE MOĆI

Neposredno posle odvođenja Miloševića u Hag, Aleksandar Tijanić, savetnik predsednika SRJ Vojislava Koštunice, lansira teoriju o postojanju „moćnog političkog centra“ koji je izveo hapšenje Miloševića „bez sudskog naloga“. Teoriju o političkom centru Tijanić koristi kako bi javnom mnjenju nametnuo tezu da postoji neformalna grupa koja „ubija po Srbiji“, prisluškuje, ucenjuje, vrši pritisak na medije.

„Za hapšenje je znao samo Đindjić i šef policije a krajnji cilj im je bio da pokažu kako jedan moćan politički centar može da hapsi i sa čarapama na glavi, bez sudskog naloga.“

(„Ekspress“, jul 2003)

„Imao bih štošta da kažem o slobodi medija u Srbiji, koji se ne usuđuju da objave sastav štaba jednog centra političke moći za dezinformacije i kontrolu medija.“

(„Večernje novosti“, 13. avgust 2001)

„Jedan centar političke moći u Srbiji uspeva da naturi celoj Srbiji raspravu o tome – ne ko vlada eskadronima smrti u Srbiji – nego se postavlja pitanje da li je to što je on razgovarao sa nekim ljudima iz kabineta dovoljno opasno da ugrozi nečiji status, položaj ili karijeru.“

(„Blic“, 13. avgust 2001)

„Građani na budućim izborima treba da 'izaberu' kome više veruju – jednom centru političke moći u koji je verovao i Gavrilović ili drugom centru kojeg ne interesuje ni mrtav pukovnik DB, ni tragedija jednog čoveka i jedne porodice, ni ko je povukao obarač i po čijem naređenju.“

(„Večernje novosti“, 14. avgust 2001)

„Za mene je bitno da u Srbiji postoji centar koji odlučuje ko živi, a ko ne, i da postoje ekipe koje mogu da se angažuju za to.“

(„Reporter“, 22. avgust 2001)

„To je poruka srpskoj javnosti i srpskim novinarima iz jednog centra političke moći, a glasi: odnos politike i srpskih medija zamišljam tako što ja postavljam koga hoću!“

(„Reporter“, 17. oktobar 2001)

„Danas ne postoji glavni urednik u Srbiji koji sme da kaže koliko puta nedeljno ga zovu Beba, Vesić ili Čeda. Dok se ne pojavi hrabri glavni urednik koji će da kaže: 'Ko si ti, Vesiću, ti si mali pandur i ne sмеš da me zoveš jer ћу u svojoj novini da objavim da me pritiskaš', neće moći ništa da se uradi u srpskim medijima.

Taj centar moći koji drži sve srpske medije želi da ih zadrži samo kao instrument svoje vlasti i kao sredstvo obračuna sa Koštunicom i DSS-om. I tu je kraj, ne postoji drugi razlog zašto se oni toliko bave policijom, medijima, parama odnosima sa sivom društvenom zonom.“

(„Srpska reč“, 2. januar 2002)

OPSEDNUTOST BIROOM ZA KOMUNIKACIJE

Gotovo od trenutka kada je postavljen na funkciju savetnika za medije predsednika SRJ Vojislava Koštunice, Aleksandar Tijanić iznosi lažne optužbe u vezi sa radom Biroa za komunikacije Vlade Republike Srbije i prvog čoveka ove službe Vladimira Popovića. Kontinuiranim plasiranjem konstrukcija da pojedini članovi Vlade vrše „pritisak na medije“, Tijanić pokušava da manipuliše glavnim i odgovornim urednicima medija, pozivajući ih da potvrde njegovu lažnu tezu o „pozivima iz Biroa“, pretnjama i pritiscima.

... spinovanje laži

Osim o pritisku na medije, Tijanić plasira lažnu tezu o tome da se ova služba bavi tajnim, zakulisnim, nelegalnim poslovima. Takođe, Tijanić u svojim izjavama i tekstovima tvrdi da „samo jedna stranka ima kadrove u tom Birou“, kao i da „nijedna druga stranka ne zna šta se dešava u tom Birou“. Istina je sasvim suprotna. Naime, Biro za komunikacije bila je profesionalna vladina služba u kojoj zaposleni nisu bili čak ni članovi političkih stranaka. Ovu tvrdnju čini verodostojnom činjenica da su svi službenici Biroa za komunikacije ostali nepromenjeni i u novom sazivu Vlade u kojoj je premijer Vojislav Koštunica.

„Mesecima je u kabinetu republičkog ministra za informisanje sedeо čovek koji nije imao nikakvu zvaničnu funkciju. On je bio vrhovni cenzor srpske štampe, a zove se Vladimir Beba Popović.“

(„Građanski list“, 14. avgust 2001)

„...Beba, Kiza, Vesa, Čeda i ne znam ko još, preko Biroa za komunikacije srpske vlade kontrolišu skoro sve srpske medije, bolje i suptilnije nego Milošević, a postoje novinari i mediji koji vrlo lako sklapaju pakt o podaništvu, budući da tačno znaju zašto je grupa okupljena oko Đindjića neuporedivo opasnija po njih, nego grupa okupljena oko Koštunice.“

(„Reporter“, 22. avgust 2001)

„Postoji Biro za informacije, komunikacije srpske vlade. Samo jedna stranka ima kadrove u tom birou. Ni jedna druga stranka ne zna šta se dešava u tom birou, sem što je Velja Ilić rekao da postoji jedna agencija u kojoj je jedan čovek jako blizak kabinetu srpske vlade... koristi tu agenciju, a ja kažem i biro, da napada i blati ljude iz drugih političkih tabora i drugih političkih stranaka. Ni jedan novinar do tada nije ustao i rekao: DA, zvali su me, pretili su mi i tražili su da objavim to i to ili da ne objavim to i to. Ne sme!“

(Tribina DSS-a, 31. avgust 2001)

„Niko ništa nije znao o toj službi jer je napravljena na tajanstven način. Biro je napravio Beba Popović odmah posle 5. oktobra i o njemu niko ništa nije znao osim njega, Čedomira Jovanovića, Gorana Vesića i Zorana Đindjića. Tom prilikom napravljeno je zapravo privatno ministarstvo za informisanje Vlade Srbije.“

(„Vreme“, 6. septembar 2001)

„Filozofija Đindjićevog tima je cezarsko-imperatorski odnos prema medijima. Imao sam ogromne teškoće da srpskim medijima ukažem ko je šef Biroa za komunikacije Vlade Srbije. Niko se nije usudio da kaže da je to Vladimir Popović - Beba. Poslije njega najaktivniji u kontroli srpskih medija je onaj kratkonogi Goran Vesić.“

(„Dan“, 29. oktobar 2001)

„...Potpuna je i onako ženski histerična glasina – koja dolazi od 'gospođe' Bebe iz Biroa za komunikacije Vlade Srbije, malolitražnog Čede i onog gnoma Vesića – da DSS prima najviše ljudi iz redova SPS-a i JUL-a...“

(„Srpska reč“, 2. januar 2002)

„Biro za komunikacije, jedina 'etnički' čista jednopartijska ćelija, kompletно je u vlasništvu Demokratske stranke.“

(„Nacional“, 28. januar 2002)

„Već sedam dana jedan reformistički centar političke moći – koji u Srbiji nema alternativu, Biro za pronađene i izgubljene prljavštine, pronalazači Brozovog nameštaja u avionu za Kinu, izvor vesti o hapšenju Karadžića i Mladića,jadni pretraživači tuđih ljubavnih postelja, vredni dobrovoljni nosači nameštaja u akciji osvajanja Dedinja, već sedam dana redakcijama srpskih medija nude novu senzaciju: gotov tekst, napisan usred Nemanjine ulice debelim kratkim prstima znamenitog saveznog policajca, o tome da je Aleksandar Tijanić, u trenutku hapšenja Alije Delimustafića, bio sa njim u društvu?!”

(„Blic“, 25. januar 2002)

„Razumem gospodu iz Biroa za komunikacije srpske vlade, poznatu po faktu da mucaju već u mislima, zašto navaljuju na mene.“

„...Ako njihov biro prestane da širi laži o meni, ja ću prestati da govorim istinu o njihovom gospodaru.“

(„Blic“ 28. januar 2002)

„Najgori deo srpskih medija ropski sledi najopasniji deo srpske politike. Šefovi takvih medija dobrovoljno su obavili lobotomiju zamenjujući dosadašnje fix-ideje takozvanim fax-idejama. Naime, gotove tekstove faksovima dobijaju iz jednog centra za zagadživanje srpskog javnog prostora. Evo, u ruci držim takav tekst. Napisan je na osnovu anonimnih policijskih dostava, uobličen u Birou za komunikacije srpske vlade.“

„Biro za komunikaciju, jedina 'etnički' čista jednopartijska ćelija, unutar dosovskog sistema vlasti, kompletno je u vlasništvu Demokratske stranke. Sušinski, Biro je demokratska manufaktura pomija kojima neko misli da hrani srpsko javno mnjenje. Ovakav Biro proizvodi strah novinara samo da bi proizveo poslušnost građana. Oni žele i stimulišu tabloidno novinarstvo, novinarstvo spektakla, pojednostavljenja i socijalnog sadizma. Oni sarađuju sa policijom; odakle im inače gotovi tekstovi kojima se blate ljudi, unesrećuju žrtve takvog takvog novinarstva, odakle dosijeji o privatnosti-ma?“

(„Nacional“, 28. januar 2002)

„...Čitav medijski spektakl, prozveden u jednom birou, a izведен uz pomoć grupe dresiranih medija i saradnika...“

(„Nacional“, 5. mart 2002)

„...Biro za komunikacije srpske vlade apsolutno je prisvojila Đindjićeva DS.“

(Tribina „Mediji danas“, 21. mart 2002)

„...Svaki novinar kojeg zove neko iz Biroa za komunikacije srpske Vlade (povampireni Beba, možda), ili iz neke od preostalih stranaka pokojnog DOS-a, treba tajno da snimi taj razgovor, da ga objavi i u svom testamentu ostavi traku kao dokaz da njegovi potomci znaju zašto je njihov predak prerano skončao.“

(Zamrznut srpski kalendar na RTS-u, „Nacional“, 18. januar 2003)

„...Korišćenje vanrednog stanja da se Vladimir Popović Beba, ponovo vraćen na funkciju firera srpskih medija, kao trenutno najjači čovjek unutar srpskog režima, obračunava sa medijima i političkim neistomišljenicima.“

(„Dan“, 20. mart 2003)

„Popović, po ovlašćenjima srpske vlade – šef Biroa za komunikacije, sadamizuje srpske medije, raspršuje atmosferu hajke, linča, straha i prislушкиvanja. Zloupotrebljavajući odočnjeli obračun države sa mafijom, u funkciji tumača istrage, Popović se postavio kao prinudni upravnik svih medija. To predstavlja državni zločin protiv javne riječi, zdravog razuma, međunarodnih standarda, interesa srpske javnosti i kompromitaciju obračuna sa mafijom. Njegovom pritisku odolijevaju samo urednici koji znaju da svaka diktatura nad medijima prethodi diktaturi nad građanima.“

(„Dan“, 22. april 2003)

„Posle Montgomerijeve izjave mislim da oba novinarska udruženja treba da tuže Bebu za ugrožavanje srpskog novinarstva i da za svedoke pozovu Montgomerija, Gocu Sušu i 10 glavnih i odgovornih urednika medija u Srbiji da kažu koliko puta su pozvani iz Biroa, koliko puta im je prečeno i čime im je prečeno.“

(„Balkan“, 28. jun 2003)

„Kako se, dakle, naziva funkcija koju Beba obavlja u Srbiji? Kako se, još gore, naziva to što sa takve funkcije radi Srbiji? Postoji li igde u Evropi čovek sa više vlasti, a manje odgovornosti?... Popović mora da nestane ne iz Biroa, već iz srpske politike, ako srpska politika misli dobro Srbiji. Dok je on tu, tajna će Srbija uvek biti moćnija od javne. Delom zbog njegove ambicije, delom zbog kukavičluka Srba, delom zbog funkcije samozvanog 'držača spomenika'.“

(„NIN“, 3. jul 2003)

OBEZVREĐIVANJE SABLJE

Posle ubistva premijera Đindjića, u Srbiji je uvedeno vanredno stanje i otpočela su hapšenja počinilaca i organizatora ovog zločina u okviru policijske akcije „Sablja“. Tokom ove višemesečne akcije razrešena su mnoga ubistva, otmice, razbojništva... Prema istraživanjima javnog mnjenja, stepen poverenja građana u institucije kao i nivo bezbednosti u zemlji bili su izuzetno visoki. Aleksandar Tijanić, u to vreme kolumnista nedeljnika „NIN“, obezvredjuje rezultate akcije „Sablja“, vanredno stanje proglašava nezakonitim, lansira tezu da se nad uhapšenima vrši tortura, bez obzira na izveštaje međunarodnih organizacija koji su govorili suprotno. Brifinge za glavne i odgovorne urednike, uvedene na zahtev predstavnika medija Aleksandar Tijanić proglašava pritiskom

na novinare, dok sa druge strane staje u odbranu pojedinaca za koje je utvrđeno da su bili u vezi sa mafijskim klanovima. Ovakvim svojim manipulacijama Tijanić javno opstrijuiše istragu o ubistvu premijera.

„Ništa u ubistvu Đindića, takođe, nije razmotreno po uzrocima, posledicama i mogućim rešenjima. Sve je urađeno nasumice, u brzini i samoodbrani.“

(„NIN“, 25. septembar 2003)

„Nijedan ubica tajne Srbije nije demobilisan. Ničije streljanje nije razjašnjeno.“

(„NIN“, 29. januar 2004)

„Koji mozak zabranjuje novine? Uživa u brifinzima gde jedan maloumnik podstiče kolega da reže na medije i hapse novinare. Kakav je to monstruozni mehanizam koji od slabašnog glumca, skromnog provincijskog dečaka, pravi monstruma na pragu nacija i njihovih masovnih eksperimenata?“

(„NIN“, 19. februar 2004)

„Biljana zna da je Beba bio Lucifer dosizma. Da se obogatio za vreme Slobe. Zna šta je radio u vreme vanrednog stanja... Nema dileme da li je njen klijent glavna poluga mehanizma zla, poroka, straha i mržnje. Krađe u parlamentu. Uništavanja ustava i zakona. Ubijanja medija. Organizovanja diktature privatne grupe nad Demokratskom strankom. Sve to ova zna.“

(„NIN“, 11. mart 2004)

„Sad imam posla sa ovom sestrom Karamazov. Sa Jelenom Karleušom srpskog pravnog sistema. Sa bebisiterkom najmraćnjeg lika dosizma. Sa dojiljom najvećeg hajkača 'Sablje'. Sa portparolom i telohraniteljem čoveka koji je ukinuo srpski ustav i zakone. Hapsio novinare i medije. A možda i nešto gore radio. Videćemo uskoro. Treba još rastumačiti obdukcione nalaze, prebrojati šlepere, analizirati neke privatizacije i otkriti sve adrese otetih poslovnih prostora. Valjda vlast radi svoje. Ako je po zakonu i po pravdi.“

(„Kurir“, 1. maj 2004)

„Juriće ih hapšeni zbog osvete, ganjaće ih oštećeni zbog torture, otimaće ih zlikovci zbog neispunjениh obećanja, loviće ih ortaci zbog naknade štete.“

(„Kurir“, 1. jul 2004)

„Reč je o ljudima iz DOS-a koji kad su uveli vanredno stanje ukinuli su advokaturu. Probali su naknadno da uvedu smrtnu kaznu, unazad, hapsili su bez dokaza i bez pitanja, držali u pritvoru i u zatvoru. Hapsili pevačice, uvodili kamere u njihove kuće i snimali činije za voće, decu u prostoriji i tako dalje. Najavljujivali na brifinzima hapšenja drugih ljudi, davali 'Nedeljnju telegrafu' transkripte razgovora recimo mog i Velje Ilića, što je krivično delo za koje se ide od 3 do 5 godina u zatvor.“

(TV emisija „Insajder“, B92, 21. decembar 2004)

HAPŠENJE KOŠTUNICE I SAVETNIKA

Neposredno po uvođenju vanrednog stanja, Aleksandar Tijanić je lansirao tezu o sopstvenom hapšenju. Tijanić manipuliše ovom neistinom na gotovo isti način kako je to radio tokom afere Delimustafić kada je lažno optuživao Zorana Đindjića da ima nameru da ga uhapsi. Izmišljeno hapšenje on razrađuje u svojim tekstovima i izjavama. Pored toga što konstruiše priču o svom hapšenju, Tijanić obmanjuje javnost spominjanjem navodnog plana za hapšenje Vojislava Koštunice.

„Da može, Beba bi me sam hapsio, lično stavljao kesu na glavu i mučio...“

(„Srpska reč“, 12. maj 2003)

„Koštunica ne može na oči da vidi ostatak DOS sistema okupljenog oko Borisa... Bebu, Vesića i Čedu koji su hteli da ga hapse.“

(„NIN“, 15. januar 2004)

„Je li nalickani, ko je hapsio, Radeta Bulatovića za vreme Sablje? Ko je tražio hapšenje Koštunice? Ko je tvrdio da sam ja šef medijske kampanje koja je dovela do ubistva premijera?“

(„NIN“, 26. februar 2004)

„...Njegovi naslednici Čeda, Batić i Beba kad su u vreme 'Sablje' hteli da me stave u zatvor.“

(„Playboy“, februar 2004)

„Zašto si hapsio Radeta Bulatovića, a tražio hapšenje Koštunice i Tijanića? Odgovori, pa ćeš dobiti novu 'pampers' pelenu sa dvostrukim upijanjem, usranko.“

(„Kurir“, 6. mart 2004)

„Koštunica zna da je Beba tražio njegovo hapšenje.“

(„Kurir“, 10. mart 2004)

„U vreme 'Sablje' su objavili da sam uhapšen. Optužili su me da sam bio na čelu medijske zavere u ubistvu Đindjića. Hteli su da me hapse ili da me ubiju prilikom hapšenja.“

(„Blic“, 4. maj 2004)

„Kako hoćete da se osećam kad ljudi s kapuljačama na glavi idu noću gradom, kad upadaju s heklerima s metkom u cevi u kuće i kad u 'Politici' piše da sam uhapšen... Bio sam spremjan da odem u zatvor i spremio sam svoju torbu s čebetom, četkicom za zube, nekim lekovima i bio sam spremjan svakog dana da me pokupe i da odem. Jedino čega sam se pribjavao, da me ne hapse u kući, da me ne ubiju pred decom i da ne kažu da sam pružao otpor... Učinili bi mi uslugu da sam ležao 100 dana, zato što bi mi to dalo snage da nekima od njih to vratim danas.“

(TV emisija „Insajder“, B92, 21. decembar 2004)

UBISTVO KUMA I ŠIPTARA

Neposredno pred početak suđenja ubicama premijera Zorana Đindića, Aleksandar Tijanić u svojoj kolumni u nedeljniku „NIN“ lansira teoriju o tome da vođe zemunskog klana Dušan Spasojević i Mile Luković nisu ubijeni zbog toga što su pružali otpor prilikom hapšenja, već da su bili izloženi mučenju pa likvidirani. Ovu Tijanićevu teoriju ponavljali su i advokati kriminalaca optuženih za ubistvo premijera, kao i pojedini mediji njima bliski.

„Na fotografijama leševa vide se modrice. Jesu li se njih dvojica, u dugim danima skrivenja, međusobno tukli?“

„Ako je naređeno da se Kum i Šiptar ubiju, prilikom hapšenja ili posle njega, naredbo-davac ili više njih, nisu umesto pravde uzeli osvetu u svoje ruke. Oni su, mnogo gore, oteli istinu o Đindićevom ubistvu od svih nas.“

(„NIN“, 25. septembar 2003)

ČIŠĆENJE DEMOKRATSKE STRANKE

Aleksandar Tijanić, u istom maniru kao i nekoliko godina ranije, u svojim tekstovima potencira raspad Demokratske stranke i stvaranje podela unutar nje. I posle smrti Zorana Đindića, Tijanić pokojnog premijera i njegove saradnike dovodi u vezu sa krimino-genim strukturama. Sledbenike politike Zorana Đindića on pokušava da diskredituje i otvoreno se stavlja na stranu jedne struje u Demokratskoj stranci. U tom smislu Tijanić u svoji tekstovima spominje i suprugu pokojnog premijera Ružicu Đinđić i na taj način manipuliše njenim imenom.

„Čeda i Beba, prepadnuti jer više nisu neophodni, hoće da Ružica bude ono što nije, da njih dvojica postanu ono što bez nje ne mogu. Ako, na njihov predlog, ona postane predsednik Demokratske stranke, tek tada je – računa tandem – njima obezbeđena sigurnost, imunitet, opstanak u Srbiji i moćna pozicija levo, desno i iza trona?!”

„Nosioци kovčega interesno su mutirali na dve ekipe. Sa jedne strane, uz nijanse, Pampers, Džokej, Multijajčani i Lilihip, sa druge, uz nijanse, Roštildžija i Maršal.“

... spinovanje laži

„Prihvatanje kandidature znači ulazak u profesiju koja je ubila njega. Praktično, njen druženje s 'ubicama'. Dvojica, koji donesu takav predlog, imaju namjeru da budu triumvirat – ali bez nje! Oni ne vide Ružiću kao mogući maksimalni faktor: potrebna im je samo kao Max Factor.“

(„NIN“, 10. jul 2003)

„Neverovatno je da će novi lider, ako to bude hteo, imati bolju startnu poziciju od Đindića?! Nema njegove obaveze, nije potpisao njegova savezništva, nije nasledio njegove dugove, nije izložen optužbama za meandre u politici kad tek stvara svoju strategiju, nije stvorio konjunkturu imbecila. Ljudi sa kojima se rastane nose u prtljagu svoje pseudoreformske bilborde, svoju mrežu klijenata, svoj greh napodaštavanja institucija, zakona i običaja. Možda još postoji, zagušena evrima i testosteronom, izvorna, duboka, pametna i razložna Demokratska stranka, pramajka većine srpskih demokratskih partija. Ako njen glas bira, verujem da će ovaj lider demokrata nadmašiti onoga.“

(„NIN“, 17. jul 2003)

„Ako želi da vlada, Živković, glasno se zaklinjući u svog tvorca, mora da spali njegov testament, da otera Đindićeve seize – od kojih je svaki bio moćniji od sadašnjeg premijera – i da raskine sa Đindžmom.“

(„Balkan“, 11. avgust 2003)

„Stranka je oteta od sebe. Njena je priroda i njena suština mutirana. Njom, bez pilotske dozvole, upravljaju Čeda, Beba, Vesić, Janušević, dvojica krupnih Srba iz inostranstva, jedan krupan domorodac i jedan prečanin“.

„Ova stranka i Srbija sa njom, krvari kroz rupu od Čede i Bebe. Ako nema snage da se odrekne takvih ljudi i njihovih metoda, stranka ubija sebe istim načinom kojim je ubijen njen tvorac.“

(Kraj DS, ili dajte šansu rulji, „NIN“, 16. oktobar 2003)

„Pokojnik nije voleo Tadića. Pokojnikovi prijatelji, takođe.“

„Čeda pripada Mihajloviću i Batiću. Beba – Legiji i Jovici Stanišiću. Janjušević javnom tužiocu. Kolesar, upravniku popravnog doma. Vesić, socijalističkom kinološkom savezu. Neka tamo objašnjava da li je on tamo pisao pamflete, koje Nenad Stefanović direktor Politike nosi po redakcijama. Mojovićka i Čomićka zajedno idu kao Sančo Pansa. Lučićka i Neda kao Don Kihot. Srđa Popović pripada prirodi, bez obzira šta mu je ta priroda učinila. Portparol Aca, da je dva puta pametniji bio bi tek upola manje gluplji. Milić pripada specijalnom sudu. Rašeta sramoti. Neće se dati. Znaju presudu.“

(„NIN“, 27. novembar 2003)

HAPŠENJE I ISPORUČIVANJE MILOŠEVIĆA

Hapšenje i isporučivanje Slobodana Miloševića Hagu predstavljali su ključne političke momente koji su izuzetno uticali na odnose između Demokratske stranke Srbije i Demokratske stranke, odnosno između Vojislava Koštunice i Zorana Đindjića. Demokratska stranka Srbije se snažno protivila slanju Miloševića u Hag. Odluku Đindjićeve Vlade da Miloševića izruči Međunarodnom sudu za ratne zločine, funkcioneri DSS i predsednik ove stranke okarakterisali su kao čin državnog udara. Savetnik za medije Vojislava Koštunice Aleksandar Tijanić osuđivao je hapšenje i isporučivanje Miloševića, a odluku Vlade da

bivšeg predsednika SRJ pošalje u Hag tumačio je kao prodaju ljudi, nelegalan čin...

Karakteristično je da je Tijanić čak mesec dana pred petooktobarske promene javno pohvalio Koštuničin stav da Miloševića neće poslati u Hag ukoliko postane predsednik SRJ.

„Sada, međutim, Koštunica vuče mudar potez; mimo političke mode, mimo volje stranaca i uprkos domaćim analitičkim ženturačama, jasno kaže da Miloševića neće dati Hagu.“

(„Nezavisne novine“, neposredno pred izbore, 8. septembar 2000)

„Za hapšenje je znao samo Đindjić i šef policije a krajnji cilj im je bio da pokažu kako jedan moćan politički centar može da hapsi i sa čarapama na glavi, bez sudskog nalog-a a da za to šef države, naravno, ne zna. DSS ne može da učestvuje u tome samo 'brzina' ne može da bude kriterijum kvalitetnog vladanja.“

(„Ekspres“, jul 2001)

„Hapsimo ovoga, hapsimo onoga, hapse ga ljudi sa čarapama na glavi... Sumnjive čistoće... Zato prve večeri kada su krenuli da hapse ovog čoveka koga bih i ja odneo u Hag, ali na osnovu zakona... Nisu imali sudski nalog...“

(Tribina DSS-a u Subotici, 31. avgust 2001)

„...To što je Srbija naterana silom i parama da uradi nešto što je bilo protivzakonito ne predstavlja dobar start za jednu zemlju čija tranzicija mora da se zasniva na pravdi i zakonu...“

(Tribina DSS-a u Subotici, 31. avgust 2001)

„Al' ne samo da to uradi, ne samo da ga posle odvedu tamo gde su ga odveli... Ja ovom prilikom ne govorim o njegovoj krivici. Ja samo govorim o pravnom postupku koji je morao da važi i za Miloševića da bi nova Srbija pokazala Miloševiću da se vreme promenilo i da taj zakon važi za njega...“

(Tribina DSS-a u Subotici, 31. avgust 2001)

„....Ministar Savezne policije, u sred televizijske emisije u Nišu priznaje da se njegov šef Zoran Đindić od 1991. do 1997. više od desetine puta nasamo video sa Slobom?! Niko ne zna nijednu reč o čemu su pričali. Da li je Sloba danas u Hagu da pred našim sudom ne ispriča detalje razgovora?“

(„Nacional“, 31. avgust 2001)

„Ko je organizovao grupu sa maskama koja je hapsila Miloševića? Ko je htio da naplati pet miliona dolara za hapšenje Miloševića?“

(„Balkan“, 10. mart 2004)

SVEDOK – SARADNIK

Neposredno pred ubistvo premijera Đindića, Tijanić u medijima započinje kampanju protiv svedoka saradnika, spremnog da svedoči protiv pripadnika mafijaškog zemunskog klana. Na isti način članovi ove kriminalne grupe, u njima bliskim medijima, a posebno u listu „Identitet“, u pokušaju da izbegnu suđenje za počinjena krivična dela proturaju tekstove kojima se diskvalificuje Ljubiša Buha kao potencijalni svedok u sudskom procesu protiv pripadnika ovog klana. U procesu, koji se trenutno vodi pred Specijalnim sudom protiv ubica premijera Đindića, advokati kriminalaca optuženih za ubistvo takođe osporavaju instituciju svedoka saradnika.

„Matić je široke ruke pustio Ljubišu Buhu Čumetu da u Vestima optužuje kumove i prijatelja za otmicu Stambolića. Čume ima prolaz na B92, ali Čumetova supruga Ljilja Buha – ne, ona mnogo priča o vezi surčinskih kriminalaca sa ljudima iz državnog vrha. Njene izjave nećete videti na frekvenciji B92.“

(Herojske manre Verana Matića, „Nacional“, 26. februar 2003)

„On mora da odgovori na pitanja... o pregovorima u Nemačkoj sa Čumetom i o statusu zaštićenog svedoka.“

(„Balkan“, 10. mart 2004)

„Ko je u inostranstvu pregovarao sa Čumetom (Ljubiša Buha, svedok saradnik u procesu na suđenju za ubistvo premijera Đindića – prim. autora), i ko mu je garantovao status zaštićenog svedoka?“

(„NIN“, 26. februar 2004)

ČEDA – ZEMUNCI

U svojim tekstovima i izjavama Aleksandar Tijanić smišljeno iznosi lažne optužbe na račun potpredsednika vlade Čedomira Jovanovića, povezujući ga sa zemunskim klanom koji je optužen za ubistvo premijera Zorana Đindjića.

„Jedan Čedin idol ubio drugog Čedinog idola.“

(„NIN“, 26. jun 2003)

„Čedomir Jovanović je čovek koji je na 'ti' sa zlikovcima i ubicama, čovek koji je na 'ti' sa **trafikantima droge, sa šefovima mafije** i čovek koji sve to priznaje, a pri tom je jedan od trojice najmoćnijih ljudi u Srbiji... nema šta više da traži ni u jednoj državnoj službi u Srbiji!... To je politički zombi koji će hodati još neko vreme: svakako, može da nanese još dosta zla Srbiji, ali on je ipak gotov... **Čovek koji ruča i tokom noći večera sa gangsterima**, a pre podne hoće da razgovara sa ambasadorima velikih sila o sudbini Srbije... U normalnoj zemlji to nije moguće! Prema tome, **što se mene tiče, Čeda je svoje završio.**“

(„Srpska reč“, 2. jul 2003)

„Oni koji su se kupali sa mafijašima u istim bazenima, kažu da je to korisno za DS.“

(„NIN“, 22. januar 2004)

„Čeda se ljubi u usta sa Legijom...“

(TV emisija „Uticak nedelje“, B92, 7. mart 2004)

ĐINDIĆ – LEGIJA

Aleksandar Tijanić u svojim tekstovima i izjavama dovodi u vezu predsednika Vlade Zorana Đindjića sa Miloradom Ulemekom – Legijom, nekadašnjim komandantom JSO a sada optuženim za ubistvo premijera. Tijanić optužuje Đindjića da je u „dužničko-poverilačkom“ odnosu sa Legijom. I nakon ubistva premijera Tijanić ponavlja tu tezu i konstruiše teoriju prema kojoj je Đindjić ubijen jer je nešto dugovao Legiji. Takođe, on ide dotele da u svojoj kolumni u NIN-u beskrupulozno identificuje ubijenog premijera i njegovog ubicu.

„Pa ja sam vam rekao da je premijer sam posle oktobra objavio da je četvrtog uveče zvao kumove najvećih mafijaških grupa i tražio od njih neutralnost u sukobu opozicije i Miloševića. Premijer dakle zna njihove telefone, imena i napravio je neku vrstu dužničko-poverilačkog odnosa. Da li je dostavio javnom tužiocu ta imena i telefone? Da li je parlamentu objasnio kakva je obećanja i obaveze dao za neutralnost tih grupa? Nije. Da li je tužilac po službenoj dužnosti tražio od njega izjavu. Nije.“

IDENTITET

(„ID“, 17. jul 2002)

„Između dva stroja pretrčava jedni premijer (zato je toliko oslabio); jednoge kao da je dužan, drugome kao da je nemoćan da pomogne. Svaka vlada i svaki premijer imaju kriminal kakav zasluzuju.“

Nacional

(Vlast ima kriminal kakav zasluzuje, „Nacional“, 30. januar 2003)

„Pisao sam da premijer ne može i neće iskreno da krene na organizovani kriminal jer, sam priznaje, da još od pre petog oktobra mnoge šefove gangova lično poznaje.“

IDENTITET

„Kakve je on obaveze preuzeo u odnosu na njih? Da li je obaveze ispunio ili je ostao dužan, pa se zato boji?“

(„Identitet“, 28. januar 2003)

„...U starom zdanju, pod njihovom torturom, sve sam priznao: da nikada u životu nisam video ni upoznao glavnog osumnjičenog, a ni ostale sa poternice. Ali, svi znamo ko jeste. Nikad se sa njim nisam družio. Ali, znamo ko jeste. Nikad ga nisam nazvao herojem petooktobarske revolucije. Ali, znamo ko jeste. Nikad nisam posetio 'crvene beretke'. Znamo ko jeste. Nikad se sa glavnoosumnjičenim nisam ljubio na ulici, ni dva puta, ni tri puta. Prosto, ne znam čoveka. Zna se ko jeste.“

Nacional

(„Nacional“, 17. mart 2003)

„Oni ne priznaju postojanje mafije, da se ne usuđuju da krenu na nju i da je to najs-labija tačka Onoga. Kao da im nešto duguju.“

SRPSKA REČ

(„Srpska reč“, 12. maj 2003)

„Iznad Srbije, bio je samo Đindjić. Iznad njega, Legija. Viši od obojice, bio je Bog. Teror malih razlika: sva trojica su svuda i sve je zavisilo od njih. Sudar dvojice ljudi u čamcu, ubedenih da upravljaju okeanom; sraz njihovog mentaliteta sviklog na carstvo apsolutne slobode, licencirani da krše i pravila koja su sami uspostavili; izuzeti od zakona, normi, prava, običaja; anvers i revers politike koja je uništila Srbiju i unizila Srbe – jedan kao sadržaj, drugi kao njen kontekst – razoren su od igre koju su verovali da vode. Svako sa svoje strane. Svako na svoj način. Svako na sopstveni račun. Jedan mrtav, drugi prognan iz života.“

НИН

„U kakovom su zapravo srodstvu Legija i Đindjić? Zašto će, ma koliko bili različiti, u mitologiju ući kao tandem? S licima anđela, u ostatku reptili. Čamđžija koji preko Hada prevozi mrtve i vlasnik trajekta. Jedan naučen da je cilj sve što se kreće. Drugi, znajući cenu svačega, nije priznavao cenu ičega.“

„Đindjić i Legija proizvod su istovetne matrice za štancovanje ovovremenih heroja. Obojica su vodili svoje vernike kao lideri kulta. Propisivali svoje zakone. Sami kažnjavalii, sami nagrađivali. Istovetni su metodi regrutacije, drilovanja, kalemljenja osećaja nadmoći, veličine, dizajna, neosetljivosti na tuđi bol i tragediju drugih. Pukovnik nije mogao da bude Legija a da nekoga ne pretvori u žrtvu. Ali, Đindjić nije bio premijer ako oni s druge strane nisu zavedeni kao potpuni gubitnici. Cinični politički kalkulator i hladni životni amputator. Moć proistekla iz straha, moć istočena iz smrti. Obojica sa sveštu da neće trajati večno. Ni to što rade. Ni oni sami.“

„Legionari su, očigledno, više voleli svog vođu nego Đindjića njegovi. Da je bilo drugačije, ne bi bilo ovako. Tako se igra političara državom, vojnika ratom, kriminalaca pravdom, policajaca zakonom, još od šekspirovskih vremena, okončava tragedijom. Legija osvetu vidi samo kao ispunjenje svoje verzije pravde. Polovina Srba smatra da je Đindjić poginuo braneći državu. Drugi, da je zbog neispunjerenja ugovora streljan u borbi javne i tajne Srbije. Blago onima koji znaju šta se desilo. Teško svima koji pamte. Kome će to reći. Kad i gde?“

(„NIN“, 28. avgust 2003)

Tijanić: „Đindjića su ubili oni koje je on poznavao i sa kojima su svi njegovi radili poslove.“

(TV emisija „Uticak nedelje“, B92, 7. mart 2004)

SARADNICI PREMIJERA ĐINDJIĆA – SAUČESNICI U UBISTVU

Neposredno nakon ubistva premijera, Aleksandar Tijanić, konstruiše optužbe na račun saradnika Zorana Đindjića, koje on u svojim tekstovima naziva „nosioци kovčega“ i čak ih optužuje za saučesništvo u ubistvu predsednika Vlade. Pojedinci koji su isto kao i Tijanić bili deo Miloševićevog sistema, razrađuju ove njegove optužbe i idu dotle da tvrde da su Vladimir Popović I Čedomir Jovanović ubili Zorana Đindjića.

... spinovanje laži

„Dosovska gospodo, vi koji se derete po Srbiji o 'inspiratorima zločina', vi koji optužujete medije i novinare za stvaranje 'atmosfere linča': vreme je da vidimo – jeste li zajedno s nosiocima kovčega i sa srpskom vladom, samo ožalošćena porodica ili licencirani naslednici reformi? Ili sve to i još pride saučesnici u ubistvu Zorana Đindića?!“

(„NIN“, 12. jun 2003)

„Odmaknut od Bebe i Čede. Pred smrt.“

(„NIN“, 4. mart 2004)

„Prvo, ko je ubio Đindića? Znaš ti, znaš! Drugo, zašto te Ružica danas ne pušta u kuću? Znaš i to, znaš, nauljeni.“

(„Kurir“, 6. mart 2004)

„U beogradskom sudu čeka pitanje šta sve nije rekao o ubistvu Đindića.“

(„Dan“, 15. mart. 2004)

„Kome sve nije odgovaralo da Đindić ostane živ? Ko se nije složio da bude izbačen iz poslova, udaljen od moći i od kase? Ko? Koji je to među njima verovao da je on stvorio Đindića? Da je on glavni čovek ovog režima, a ne premijer. Da se bez premijera može, ali bez njega ne. Pa ko živ, a ko mrtav.“

(„Kurir“, 14. oktobar 2004)

„Aleksandar Tijanić je školski primer uvlakača i podrepaša kojeg će se i njegova deca stideti.“

(Danica Drašković, „Srpska reč“ broj 151, 3. jun 1996)

DANICA DRAŠKOVIĆ, DIREKTORKA LISTA „SRPSKA REČ“:

„...Aleksandar Tijanić, koji je doktorirao dupeuvlačenje, i konačno nagrađen mestom ministra informisanja, iako za to nema ni osnovnu školsku spremu.“

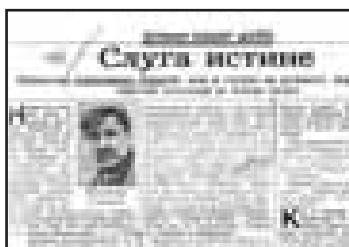
„Čovek koji pristane da njima bude ministar i da ga izabere poluprazna skupština bez prisustva opozicije, školski je primer uvlakača i podrepaša, kojeg će se i njegova deca stideti. Od Vicovog sistema informisanja biće gore samo Tijanićevo. Gledaćemo neprekidno Slobu i Miru na kanalima svih televizija i u svim novinama, što je do sada Vico, ipak po malo eskivirao, a Julka bila očito nezadovoljna. Tijanić će je zadovoljiti.“

(„Srpska reč“ broj 151, 3. jun 1996)

„U svom prvom javnom nastupu, u pismu listu 'Naša Borba', ministar je pošteno priznao da ga ne interesuje kakav je ovde sistem, socijalizam, kapitalizam ili komunizam, jer to nije u opisu njegovog posla, on može biti ministar u svakom sistemu. Obećao je da zatvaranje Radio Smedereva nije kraj i da će toga još biti, pa je baš toga dana zapečatio i prostorije lista 'Novi Pančevac'. Odmah potom iz BIGZ-a je stigla odluka da se tamo više ne štampa 'Srpska reč'. To je ta demokratija zbog koje ćemo se čerati do poslednjeg.“

(„Srpska reč“ broj 152, 17. jun 1996)

MILIVOJE GLIŠIĆ (*trenutno ambasador SCG u Australiji*) NOVINAR, TIJANIĆEV KOLEGA IZ NIN-a:

„U najnovijem civilizacijskom paketu Mirka Marjanovića našao se, tako, i Aleksandar Tijanić. Postao je ministar za informisanje u Vladi Srbije. Siromašan, proganjani s mesta na mesto, najpre je bio u NIN-u dokumentarista (svaka slika na svom mestu), zatim predsednik

Akciune konferencije Saveza komunista u kući 'Politika' (na prvu sednicu došao u belom odelu), pa novinar i urednik 'Intervjua' i 'Sportskog žurnala', direktor i glavni urednik BK Telekom... **Nije stigao da završi fakultet;** pohađao šest semestara žurnalistike.

Iz dokumentacije u žurnalistiku prešao je, kažu, tako što je poznavao Azema Vlasija i ponudio se da s njim razgovara onda kada se s Vlasijem razgovaralo. Postojao je, dakle, čovek za vezu. Efikasan u izvršavanju naloga, brzo je napredovao. Gazde ga vole zbog tog kvaliteta, a i on voli gazde. Energičan je. Više, iako ima pejdžer i mobilni telefon. Nosi pištoli ('duga devetka'), pokazuje ga potčinjenima... Mada nema para, vozi 'pajero' od sto hiljada maraka. Ume da podvikne. Jednom je, kao glavni urednik 'Intervjua' podviknuo i sledeće: 'Nemoj mi istinu kao argument!'

S tim vrlinama, elem, Aleksandar Tijanić je u kući 'Politika' bio šef za ONO i DSZ (opštenarodna odbrana i društvena samozaštita), pa je kao takav napao nacionalistički roman Vuka Draškovića 'Nož', a posle se zakačio i sa Šešeljom, da bi sa Đindjićem letovao u Grčkoj. Jedan od jezika tvrdi da u začetku karijere nije odbijao ni neprijatne zadatke, čime se preporučio kao ledeni izvršilac.

Nekad Crnogorac i košarkaš, a danas Srbin i ministar, Aleksandar Tijanić je bio sloboden da iznese svoje mišljenje i o šefu države: „Po mom mišljenju, Miloševićev cilj je potpuno ujedinjenje i jedinstvo Srba. Milošević je prvi srpski vođa koji je izbrisao razliku između Srba u Srbiji i Srba van nje. Svi smo Srbi. Mislim da je to početak Nove Srpske Revolucije.“

(„NIN“, 7. jun 1996)

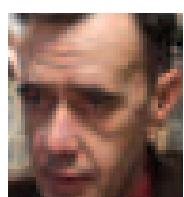

NENAD CEKIĆ (*trenutno predsednik Saveta za radio difuziju*) DIREKTOR RADIO INDEX-a u pismu ministru Tijaniću

„Pišem Vam povodom bezumnog čina isključivanja radio stanica Index i B92. Nemamo mnogo toga da Vam kažemo, niti želimo da molimo za pomoć. Očigledno je da Vi pomoć niti želite, niti možete da pružite. Zbog toga Vam poručujemo da prestanete da se pravite ludi, jer se samo tako nećemo osećati kao budale. Ukoliko odmah ne podnesete ostavku na funkciju ministra za informisanje, u istoriji srpskog novinarstva ostaćete upamćeni kao njegova najveća sramota, što će svakako narušiti Vašu sopstvenu sliku o sebi. S malo preostalog poštovanja, Nenad Cekić, glavni i odgovorni urednik nepostojećeg Radio Indexa.“

(3. decembar 1996)

DRAGOLJUB ŽARKOVIĆ, GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK LISTA „VREME“:

„Koštunica je, zna se, u prošlosti bio poznat po izvesnoj gadljivosti prema svakom obliku kolaboracionizma sa Miloševićevim režimom. Otkud sada u predsednikovom kabinetu u Palati federacije Miloševičevi, Mirini i Karićevi, doduše, bivši ljudi?“

„Ako mislite na Tijanića, koji je bio u jednoj Miloševićevoj vradi – da; ako mislite na Tijanića, koji je promovisao knjige Mire Marković – da; ako, pak, mislite na Tijanića, koji je nekad radio kod Karića – i to je sve tačno. Ali, za ove druge ljude nisam siguran da se može reći kako su pripadali tim strukturama.“

„Ono što meni smeta u izboru Tijanića, to je što smatram da savetnici moraju biti u jednoj neutralnoj poziciji. Tijanić nije bio. On je, veče posle 5. oktobra, zauzeo čvrst stav protiv Đindjića i mislim da je prosto konstituisao određenu vrstu političkog profila i sopstvenog načina razmišljanja o toj temi. Đindjiću je pripisivao Miloševićeve osobine. Kao novinar je mogao da saopštava svoje mišljenje, ali kao savetnik – nije dobar. Beogradska čaršija to imenovanje doživljjava kao prst Đindjiću u oko.“

(„Nezavisna svetlost“, 10-17. februar 2001)

„Među kolegama je oduvek bio poznat po tome što svoju savest nikada nije unošio u redakcije u kojima je radio. Zato se i dan-danas mnogi pitaju da li mu je savest ostala zaturena negde na vrletima oko Đakovice gde je rođen, ili negde u arhivu 'Politike' gde se i prvi put zaposlio – kao dokumentarista i kurir...“

„....Saša je uvek pisao za onoga ko je tekst poručivao, nije ga bilo briga ko je taj tekst plaćao.“

„Tako je jednom prilikom u Splitu 1988. godine, govoreći o 'Mc Donalds novinarstvu' rekao da se u 'Jugoslaviji dnevno proda više novinara nego novina'. Valjda je samog sebe gledao u ogledalo dok je o tome pričao. Naime, te godine je Saša obavljao dužnost predsednika radničkog saveta NIN-a!“

„Sale se više od godinu dana bavio sportom kupujući velike količine vazeline. Svako jutro pre dolaska u redakciju mazao se po glavi kako bi lakše mogao da se uvlači raznim moćnicima. Spretnom strategijom uvlačenja uspeo je da se približi i gđi dr Miri Marković.“

„Saletu je jako godilo to što je sankcijama obogaljen srpski narod naglas pričao kako je 'Kurirova TV najbolja i najgledanija'. Sale je, naime, non-stop na TV puštao najnovije filmske hitove za koje nije imao nikakva autorska prava. Kada su ga jednom prilikom upitali zašto to radi rekao je da je on 'Robin Hud i da otima bogatima kako bi dao siromašnima'.“

„Leta 1993. posreduje između dr Živorada Minovića i Bogoljuba Karića koji želi da kupi dvonedeljnjk 'Intervju'. Navodno, ove novine su bile u velikoj krizi i 'Politika' nije mogla da ih nosi na svojim leđima. U stvari, novine su i dalje bile profitabilne, ali je neko iz 'Politike' iz sopstvenog interesa 'Intervju' predstavljaо kao gubitaša. Tijanić za posredovanje od Bogoljuba dobija novu 'mazdu', a Bogoljub dobija 'Intervju' za nekih 10.000 inflatornih nemačkih maraka.“

„Odlazeći iz 'Politike' Tijanić samog sebe proglašava za 'giganta srpskog novinarstva'...“

„Gigant je svoj zenit ostvario u hvalospevima koje je izrekao na promocijama knjiga dr Mire Marković – **takvu ligu Srbija ne pamti!** Put do ministarske fotelje bio je trasiran.“

(„Naša krmača“, 29. januar 2001)

„...Tako to ide kada seljanin napravi 'Građanin'. Novine su trajale taman toliko koliko su trajale tuđe pare... Dok je imao svoje novine, urednik, ministar, Robin, gigant, je u svojim napisima često gubio kompas, na slepo tračio žrtvu i protivnika. Svađao se Saša u tim tekstovima sam sa sobom, verujući da zna da piše, da je novinarska kobra, a ne shvatajući da se pretvorio u slepića. Poludela mu glava. A onolika!“

(„Naša krmača“, 12. februar 2001)

● DRAGAN JOVANOVIĆ, NOVINAR I KNJIŽEVNIK, TIJANIĆEV KOLEGA IZ NIN-a:

„Aca je oduvek bio pogonski politikolog i mali od kućine, odnosno dokumentacije. Kažeš mu: Aco, donesi Čkrebićevu sliku, on donese Stambolićevu. Onda ispravi grešku i doneće Dolanca. I to poslušno, brzo... A sada se ponaša kao Noje iz Podujeva. Kao da je samo on preživeo potop...“

„I taman da dobije Orden Velike Podguzice sa zlatnim vencima, puče tikva sa Mirom i Slobom. Sloba mu rek'o da je idiot i da mu ne veruje, sve da sedne golim dupetom na ringlu – ovo znam iz prve ruke, ali nigde nema tolika ringla i ode orden Velike Podguzice!“

(„Naša krmača“, 12. februar 2001)

„Dok smo svi mi ovde pokušavali da ostanemo i opstanemo, Saša je negde preko Drine pušio na veliku cigaru, pijuckao viski i gledao nas sa interesovanjem. Davao nam je uglavnom punu podršku na stranicama 'Nezavisnih'... Čim Srbi 5. oktobra metlom počistiće đubre, dobiće priliku da vide i Sašu. Uživo. Došao čovek iz Budimpešte u oslobođeni Beograd, pa hop – pravo na 4. sprat 'Politike' u direktorske kancelarije... Srećom po nas i novinarsku profesiju, dosetile su se kolege 'Politike' ko je i šta je Saša, pa su i oni uzeli metlu i Sašu izjurile iz zgrade...“

„I taman kada se mnogi obradovaše da će Saša konačno postati prošlost, da će nova DOS-ova garnitura niti imuna na zalihe Sašinog vazelina, stiže do nas vest da će novi savetnik predsednika Koštunice biti Robin Hud iz Đakovice. Usledio je prvo smeh i odmahivanje rukom. Zatim neverica. Na kraju se novinarski svet krstio i levom i desnom. E, moj predsedniče... Zar vama kao obrazovanom čoveku, principijelnom i doslednom legalisti treba savetnik bez svršene škole. Neko ko je menjao gospodare k'o Ciganin konje. Čemu vas takav može savetovati? Možda da primite Miloševića?“

(„Naša krmača“, 12. februar 2001)

„Aca, Robin Hud srpskog novinarstva, imao je priliku da sa Mirjanom Marković napravi intervju kada je to retko ko mogao: dok je bila samo profesor i supruga 'legende koja hoda' kako Tijanić u to vreme naziva Miloševića. Objavljuje intervju u zagrebačkom 'Startu' koji sav vrca od ideološke ljubavi između profesorke i giganta u povoju...“

(„Naša krmača“, godišnjak 2001)

● TEODOR ANĐELIĆ, NOVINAR I VENČANI KUM ALEKSANDRA TIJANIĆA:

„Od Ratka Rodića do slučaja Gavrilović ovih dana – punih dakle deceniju i po – valjda i nema medijske gužve, važnije polemike, skandala 'od dela i ugleda' a da u njemu persona dramatis nije bio i Saša Tijanić. Njegovo učešće u skandalima vremenom je samo dobijalo na političkoj visini i izostrenosti onih koji su u njima saučestvovali... I vezani su ne samo za novine i televizije eks-Jugoslavije i Jugoslavije Nove, nego i za pojedine vlade, korporacije i zaista mnoge partije... Aleksa Đilas valjda zato Sašu Tijanića i opisuje kao 'našu, tipično balkansku pojavu'.“

(„Borba“, 16. avgust 2001)

„Kao vlasnik neuspelog dnevnika 'Građanin', Saša Tijanić će napisati i objaviti toliko ubojitih tekstova posle napuštanja Vlade Republike Srbije o ljudima iz nje, da je to valjda i danas neprevaziđeno bogata kolekcija hekler-tabloidnog žargona. Taj leksički repertoar 'svinjarija' započeo je u 'Nedeljnju telegrafu' u sukobu sa dr Živoradom Minovićem, onomad direktorom 'Politike', koji ga je dva puta imenovao za glavnog i odgovornog u kući 'Politika' ('Sportski žurnal' i TV 'Politika'), a onda ga izbacio sa posla i zabranio ulaz u Kuću u kojoj nije mogao da poseti ni sopstvenu suprugu (jedan od direktora finansija u Kući).“

„Kada je mene najurivao iz NIN-a, pričalo se po Kući, Saša je zahtevao na Radničkom savetu 'Politike' ne samo da me izbace, nego i da se donese odluka o mom brisanju – o brisanju... njegove venčanice na kojoj je pisalo da sam svedok (kum)... Ali i to je bolje nego da mi je glavu odneo na tanjiru u Stambol ili Hag!“

(„Borba“, 17. avgust 2001)

„Ideja je ovo: medijski protivnik u sukobu je ismejan, čitalac nasmejan, a što baš Saša Tijanić slučajno ima neobično kratke noge u srazmeri sa figurinom iznad pojasa prepustimo Fojdu. Ne, bolje Jungu: Saša Tijanić zaista ume da ubaci arhetip i da odigra arhetip – to je vrlina njegove zaraznosti.“

„...Napušta ministarsko mesto u Vladi Republike Srbije da bi se, ogorčen tom vladom, vratio na BK koji sa tom vladom radi li radi.“

(„Borba“, 18-19. avgust 2001)

● SLAVKO ĆURUVIJA, VLASNIK „DNEVNOG TELEGRAFA“ I NEDELJNIKA „EVROPLJANIN“:

„U svojim kolumnama Tijanić je često pominjao Slobu – Bengalskog Tigra, ali Miru vrlo retko, i to isključivo neutralno. O njoj nikada ništa ružno nije rekao, čak ni u privatnim razgovorima.“

„Ne znam u kojoj vrsti prijateljstva su bili Mira i Tijanić, ali očigledno je da su bili prijatelji. Mira i ja nikad nismo postali tako bliski, što mi je, između ostalog, u poslednjem razgovoru i zamerila.“

(Iz knjige „Poslednja ispovest Slavka Ćuruvije“, „Dnevnik“, 6. april 2002)

„Sve bivše socijalističke zemlje prošle su ili prolaze fazu tranzicije, sem Srbije. U njoj se tranzicija odvija kao **tijanićizam** – paracivilni pokret svih onih koji su tokom devedesetih zaglibili u krvavom blatu Miloševićeve strahovlade. I pošto sada nikako ne mogu da se operu, pred sobom, pred najblžima, pred javnošću i pred istorijom, po svaku cenu nastoje da post festum oblate sve one koji nisu koketirali sa bračnim parom Milošević. Sve one koji se nisu uprljali promovisanjem Mirinih knjiga, ministrovanjem u Slobinoj vladu, parama Miloševićevih tajkuna formata Karića, Mihajlovića, Marjanovića i ostalih ratnih profitera. Kolumnjara Aleksandar Tijanić je, dakle, politički projekat. Plaćen je za medijsku obradu nacije, kako bi bogati postali još bogatiji, a siromašni još siromašniji.“

„Tijanić je perjanica svih kameleona Slobinih 'godina raspleta', koji su izgubili obraz, pa sada od medija pokušavaju da naprave Biro za izgubljene stvari.“

„Tijanić je portparol novokomponovane srpske elite koja ima novca za transplantaciju srca, bubrega ili jetre, ali ne i za transplantaciju obraza. Jer, kad jednom izgubiš obraz izgubio si ga za ceo život.“

„Tijanić je silikonski umetak na dekolteu bulevarske štampe Srbije, stvorene za pranje novca i nečiste savesti.“

„Tijanić je kućni ljubimac koji se mota i umiljava po dedinjskim vilama i predsedničkim kabinetima.“

„Tijanić je medijski klon Mirine sujetne, Slobinog cinizma, Šešeljevog prostakluka i Košuničinog licemerstva.“

„Tijanić je elementarna nepogoda srpske 'sedme sile' - bujica psovki, uvreda i mrskih reči zbrisala je čast profesije i novinarski kodeks.“

„Tijanić je glavni menadžer velike farme za uzgajanje najprofitabilnije robe u Srbiji – pilećeg pamćenja.“

„Tijanić je najkrupniji verbalni akrobata u cirkusu zvanom Srbija.“

„Tijanić je intelektualna veličina koja se meri TV frekvencijom, a odmerava – (u)stupcima.“

„Tijanić je srednjoškolac zbog koga je istorija – učiteljica života otišla na bolovanje, pa je trenutno zamenjuje nastavnik fizičkog.“

„Tijanić je medijska izraslina na biračkom telu Srbije, nastala zbog tetovaže 1988. godine intervj uom sa Mirjanom Marković.“

„Tijanić je dijagnoza: Srbija tone jer je drže oni bez kičmenih stubova.“

„Tijanić je lik (i delo) koji je drugovao i sa velikim Srbima i sa niskim Srbima, da bi se sada pravio – Englez. Uostalom, zar kolumna nije engleska reč!“

„Tijanić je stil, a stil je tijanićizam – džepno izdanje tranzicije!“

(„Republika“, Filip Mladenović, novinar i publicista, 16 - 31. mart 2004)

„Odluka Vlade Srbije da za generalnog direktora RTS-a imenuje Aleksandra Tijanića problematična je sa pravnog stanovišta i ne pokazuje želju vlasti da se državna televizija transformiše u istinski javni servis.“

(NUNS, ANEM, 19. mart 2004)

„Tijanić je praktično oktroisan...“

(Rade Veljanovski, Direktor Radio Beograda)

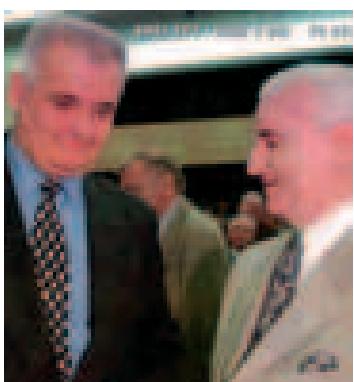

● GRAĐANSKI SAVEZ SRBIJE:

„Građanski savez Srbije je iznenađen odlukom Vlade Srbije da za novog direktora RTS-a imenuje Aleksandara Tijanića.

Ova nedemokratska odluka, osim što najgrublje krši proceduru imenovanja direktora RTS-a, jer bi to po Statutu ove medijske kuće trebalo na osnovu konkursa da uradi novoimenovani Upravni odbor, doneta je verovatno tendenciozno u trenutku kada su oči javnosti uperene u drugom pravcu.

GSS ističe da problem imenovanja Tijanića nije ni u tome što on nema odgovarajuću stručnu spremu za ovaj posao, već je mnogo opasnija njegova biografija koja ga oslikava kao bahatu, neprincipijelnu i nedemokratsku ličnost.

GSS podseća da je Tijanić bio ministar informisanja za vreme vladavine Slobodana Miloševića i da ta činjenica najviše govori u prilog tezi da čovek njegove profesionalne prošlosti ne sme da se nađe na čelu javnog servisa građana kakav je Radio-televizija Srbije.

Građanski savez Srbije skreće pažnju javnosti na nedopustiva kadrovska rešenja nove Vlade Srbije (podsećamo i na sumnjiv izbor ministara pravde i policije) i ukazuje da se uz obavezno poštovanje procedure za izbor direktora RTS-a, na čelu ove kuće mora naći, pre svega, profesionalac i demokrata.“

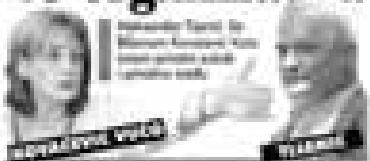
(GSS, Saopštenje za javnost, 19. mart 2004)

Žene u crnom za razrešenje Tijanića

Žene u crnom je četvrtdesetim drugim podneblju nezavisnih organizacija potpisalo još razrešenje

Protiv Tijanića 40 organizacija

„Žene u crnom pridružuju se zahtevu Jugoslovenskog komiteta pravnika za ljudska prava (JUKOM) za razrešenje generalnog direktora Radio-televizije Srbije, Aleksandra Tijanića.

Kao pacifistkinje, feministkinje i predstavnice civilnog društva, koje se zasniva na principima ravnopravnosti, jednakosti i društva bez diskriminacije smatramo da su poslednje izjave Aleksandra Tijanića iznesene u dnevnom listu 'Kurir' od 9. jula 2004, nedopustive za ličnost koja se nalazi na odgovornoj poziciji direktora državne televizije...

Iznoseći svoje patrijarhalno-šovinističke, mačističke i seksističke komentare, često sa primesama nacionalizma, A.T. pokušava da Biljanu Kovačević Vuču, diskredituje kao advokatkinju, na osnovu brojnih komentara koji su zasnovani na rodnoj diskriminaciji.

...Svesne da Aleksandar Tijanić nije usamljen u verbalnoj agresivnoj i mizogenoj strategiji polemisanja sa neistomišljenicima, protestujemo protiv ovakvog trenda neprestanog omalovažavanja žena.“

(Saopštenje NVO „Žene u crnom“, koje je potpisalo još 40 organizacija, jul 2004)

THE INDEPENDENT

„Londonski dnevnik 'Independent' u kratkim vestima iz Evrope, beleži priču o 'seksisti TV direktoru u Srbiji'. Aleksandar Tijanić, čija je i slika objavljena, našao se, piše list, na udaru organizacije za ženska prava i drugih grupa, zbog svojih seksističkih komentara objavljenih u jednom srpskom tabloidu.

‘Žene u crnom’ optužile su direktora državne televizije u Srbiji da je prešao granicu za nekoga ko se nalazi na javnoj funkciji kada je, piše 'Independent', istaknutog advokata za ljudska prava Biljanu Kovačević Vuču u dnevniku 'Kurir' nazvao 'polu-ženom, polu-konjem', prenosi BBC na srpskom jeziku u petak.“

(FoNet, 9. jul 2004)

- GORDANA SUŠA, GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK INFORMATIVNOG PROGRAMA TV BEOGRAD (podnela ostavku novembra 2004):

„Za suspenziju sam čula na redakcijskom sastanku. Generalni direktor ima pravo da izriče suspenzije, ali nema prava da laže. Direktor je, bez ijednog razloga, ne saslušavši Gorana Gmitrića, ne saslušavši argumente, izrekao presudu. A danas čitam u dnevnoj štampi da ga je proglašio špijunom. Ako je to dobro za 'nacionalnu televiziju', kako Tijanić voli da je nazove – svaka mu čast. Tijanić je formirao disciplinsku komisiju, a već je, zapravo, osudio Gorana Gmitrića.

Zamislite tu komunikaciju: ja kao glavni i odgovorni urednik saznajem na javnom skupu za suspenziju svog zamenika. Čitava stvar je praćena sastavljanjem staljinističkih spiskova, bazira se na izjavi jednog novinara koji po obrazovanju i stažu ne može da se meri sa Goranom Gmitrićem. Meni je neobično zanimljivo da je do suspenzije došlo 52 dana nakon propusta. Očigledno je cilj neko drugi, jer se ispostavilo da Goran i ja jako dobro sarađujemo i da mogu da se u kreiranju programa na njega oslonim. Prosto ne mogu da verujem da je to istina, onemogućena sam da normalno radim."

(„Danas“, 16. jul 2004)

„Kao dugogodišnji televizijski novinar, učestvovala sam u radu na predlozima medijskih zakona i, izgleda naivno, verovala da mogu da doprinesem profesionalizaciji Informativnog programa i transformaciji državne televizije u javni servis. Možda bih i mogla da Tijanić nije zaboravio sve prethodne dogovore i počeo da izigrava velikog bosa u sopstvenoj prćiji, omamljen sopstvenim značajem! Njemu nije bilo dovoljno da bude generalni direktor, on je htio da bude i glavni urednik, glavni gost i glumac u TV emisijama, lektor, reditelj i scenograf, sve što zamišlja da je radio veliki bos u važnoj firmi iz vremena Miloševića kada je takav sistem rukovođenja dominirao... Saradnja je jedno, a naredba nešto sasvim drugo i to se vrlo brzo pokazalo kao kamen spoticanja.

Otkaz Goranu Gmitriću koji spada u ređe obrazovane osobe u RTS bio je pokazna vežba – da se zna ko je gazda u kući.

Raditi svaki dan po 12 sati u iščekivanju neke podmetaljke ili bezobrazluka – postalo je šizofreno, i posle jednog takvog Tijaniću svojstvenog urlanja, kojim je doveo u pitanje i moje novinarsko i televizijsko znanje – podnела sam ostavku.

Zamislite, vi ste glavni urednik, vaše ime je na odjavnoj špici nove ambiciozne emisije koju realizuje ekipa Informativnog programa, a vi ne znate šta je tema, ni ko su gosti, a onda vas, posle emitovanja, popljuju u medijima kako ste cenzurisali i isekli tu emisiju. Reč je o emisiji Ključ. Samo jedan medij je preneo demanti autorke da nemam nikakve veze sa tim, a naravno nikome nije palo na pamet, prečutala je to i ona – da je to najdirektnije uradio Tijanić.“

(„Dosije o medijima“, NUNS, decembar 2004)

... mizogonija kao stav prema ženama

„Žena treba da izgleda kao šarplaninac: sa urođenom bundom, krupna, dresirana, sa ogrlicom oko vrata i da laje samo kad joj neko tuđi pride.“

(„Dnevni telegraf“, 1998)

Aleksandar Tijanić u svojim tekstovima iznosi šovinističke, mačističke i seksističke komentare, diskreditujući žene po rodnoj osnovi. Bez obzira na odgovornost koju pretpostavljaju javne funkcije na kojima se Tijanić nalazi, on agresivno i vulgarno napada žene iz političkog, javnog i kulturnog života. U vezi sa tim, različite organizacije obraćale su se predsedniku Vlade Vojislavu Koštunici, tražeći od njega smenu Tijanića. Povodom uvredljivih i diskriminatorskih izjava izrečenih na račun predsednice JUCOM-a Biljane Kovačević-Vučić četrdeset nevladinih organizacija zahtevalo je od premijera Vojislava Koštunice da razreši generalnog direktora RTS-a Aleksandra Tijanića. Ovaj zahtev je ostao bez odgovora.

Posle diskvalifikacije koje je Tijanić izneo na račun Biljane Kovačević-Vučić, britanski list „Independent“ objavio je tekst o „direktoru RTS-a – seksisti“.

- O DANICI DRAŠKOVIĆ, DIREKTORKI LISTA „SRPSKA REČ“

„...Neokomunizam u ovoj zemlji davno bi bio srušen da Dana u gaćama ima sopstveni muški polni penis.“

„Umesto da stari fino i otmeno, kao mnoge gorštakinje, ona se pretvara u jednu od onih starica koje su pojele Ivcu i Maricu.“

(„Dnevni telegraf“, 1998)

„...Ženama se sviđa da među zubima, kao gospodari njegove sudbine, drže naš ponos.“

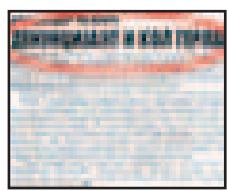
„...Žene propagiraju pušenje i reklamiraju ga od usta do usta zato što njime ukidaju penetraciju, poslednji čin, ikonu i simbol muške premoći nad tim stvorenjima.“

(Felacio – antisrpska zavera, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Nema druge! Žena treba da izgleda kao šarplaninac: sa urođenom bundom, krupna, dresirana, sa ogrlicom oko vrata i da laje samo kad joj neko tuđi pride. To je logičan odgovor srpske mačo-civilizacije u agoniji na onaj stereotip muškarca kakav su stvorile celulitozne novinarke, moderni film, ženski šovinistički mediji, literature strave i političko ubeđenje da su za sve srpske nevolje krivi srpski muškarci.“

(Jesu li muškarci tako loši, „Dnevni telegraf“, 1998)

- O NATAŠI ODALOVIĆ, NOVINARKI RADIJA „SLOBODNA EVROPA“ I KOLUMNISTKINI DNEVNE NOVINE „DANAS“

„...U jednom trenutku, ja sam je nazvao kol-gerлом srpskog novinarstva.“

(„Večernje novosti“, 14. jul 2002)

„Ona je htela da me jebe po svaku cenu, a ja sam htio da izbegnem seks sa njom po svaku cenu... Ona je jedna najobičnija kurva.“

(TV Pink, jul 2002)

mizogonija kao stav prema ženama ...

- O OLIVERI KOVAČEVIĆ, NOVINARKI I VODITELJKI BK TV

„Polupismena novinarka – sa isturenim batacima kao da su jestivi...“

(„Nacional“, 6. februar 2003)

- O OLJI BEĆKOVIĆ, NOVINARKI I VODITELJKI TELEVIZIJE B92

„Da bude jasno, nema nikakve sličnosti sa Ruby – Ruby je depilirana.“

(„Nacional“, 25. februar 2003)

„...Doduše, tačno je da sam od nekih kurvi napravio kolumnistkinje. I obrnuto. Ni jednu ne zovu Rubi.“

„Onda se na okruglim stolovima, televizijama, i u novinama sakupiše čerke Pepeljagine mačehe; novinarke koje ne mogu da lete avionom – kao što je opštepoznato, akrepi ne uzleću preko tri hiljade metara... Svevišnji tačno zna šta radi kad nekim srpskim novinarkama nije dao ni sise ni talenat. Ali zato imaju celulit i ravne tabane.“

(„Nacional“, 1. mart 2003)

„Kokoške socijalističkog realizma, obožavateljke ritualnog govora i doživotne članice recitatorske sekcije, mogle su kao i uvek da odole svemu sem iskušenju. Uvek su volele da zaviruju u tuđe gaće.“

„...Da li bi se tada okupilo Kolo srpskih novinarki da prilože i upoređuju svoje mudre izjave kao upotrebljavane uloške? Što leteće, s krilcima, što one tradicionalne u obliku kunića.“

(„Nacional“, 3. mart 2003)

„Besne vlasnice vibratora... uz njihove mobilisane novinarke u obliku šemizeta... naložnice moćnika, gejše bogatih. Šta ih ljuti? Što kurva piše bolje? Što kurva ima veće sise? Što kurva ne krije da je kurva, za razliku od njih? Što je kurva neovlašćeno postala lider srpskog ženskog novinarstva? Što kurva nije ovde a traženja je, u medijima od njih? Što je čitaoci vole? Mogu da zamislim koliku bi prednost Rubi imala kada bi kolegnice zašle na njen teren.“

(„Nacional“, 5. mart 2003)

Bez Jaja - bez kokodakanja

„Sponzoruše, čirliidersice i kokoške, zagrljene sa ljudožderima minulog doba i u službi ovovremenih dželata, pristale su da ubiju srpsko novinarstvo.“

(„Nacional“, 6. mart 2003)

- O NATAŠI ODALOVIĆ, NOVINARKI RADIJA „SLOBODNA EVROPA“ I KOLUMNISTKINI DNEVNE NOVINE „DANAS“

„Jedna komentatorka sa prasećim prstima...“

(„Srpska reč“, 12. maj 2003)

- O NATAŠI MIĆIĆ, PREDSEDNICI NARODNE SKUPŠTINE REPUBLIKE SRBIJE I V.D. PREDSEDNIKA REPUBLIKE SRBIJE

„Ova žena, teško obolela od bujice kovrdža, oličava trijumf rase mediokriteta, dokaz da svako bezličan nije bez nade.“

„Ona je maneken trivijalnosti koja korumpira i uništava sve pred sobom. Ne zato što je žena, već stoga što nije.“

„Pa kakva je to žena? Šta je sa njom? Previše vremena ispod usijane frizerske haube? Čime ona misli? Može li da razmišlja a da ne pokreće usne? Zašto dokazuje da ima čvrst karakter; za svaki dan, po jedan! Zašto je u njenom prisustvu nepristojno biti pametan?“

(„NIN“, 11. septembar 2003)

„Kako izgleda Srbija bez Srba? Samo gomila srećnih, debelih, nedeliranih Srpskih. Beznadežno više otvorene dole nego u glavi. Kohorte vagina usred uništavajućeg pohoda na sve što priznaje logiku i razum. Patrola ženskog gestapo sistema.“

(Ne krivite mi ga, „NIN“, 8. januar 2004)

„Odgovor toaletnoj trudbenici: Umukni avetinjo!“

(Odgovor čitateljki u rubrici „Odjeci“, „NIN“, 5. februar 2004.)

mizogonija kao stav prema ženama ...

- O BILJANI KOVAČEVIĆ-VUČO, PREDSEDNICI KOMITETA PRAVNIKA ZA LJUDSKA PRAVA (JUKOM), nakon konferencije za štampu o slučaju proskripcije Vladimira Popovića

„Biljana Kovačević-Vučo je pravna kurva.“

(„Danas“, 10. mart 2004)

„Sad imam posla sa ovom sestrom Karamazov. Sa Jelenom Karleušom srpskog pravnog sistema. Sa bebisiterkom najmračnijeg lika dosizma. **Sa dojiljom najvećeg hajkača 'Sablje'.**“

(„Kurir“, 1-3. maj 2004)

„Sirota Biljana Kovačević-Vučo, vlasnica nekorišćenog mozga, postaje antička, mitska ličnost: pola žena, pola konj.“

„Avetinja! Nemam ja vremena da se bavim vaškama ili staricom koja je izgubila mesečnicu kad je umro Tito.“

(„Kurir“, 1. jul 2004)

„Mislim da je u pitanju slučaj kravljenje ludila! Žurim sad. Zdravo!“

(„Kurir“, 7. jul 2004)

„Šta ima dalje da komentarišem?! Zar nisam bio dovoljno jasan kad sam rekao da je to slučaj kravljenje ludila!“

(„Inter-Nacional“, 8. jul 2004)

- O GORDANI SUŠI, NEKADAŠNJEM GLAVNOM I ODGOVORNOM UREDNIKU INFORMATIVNOG PROGRAMA RTS, povodom njene ostavke

„Ona za mene ostaje Edit Pjaf srpskog novinarstva. **Zastarela, ali značajna.**“

„Goca, kada je vidno raspoložena, ume da podvrise kako je ona tako dobar voditelj, da je u stanju da pojede i Natašu Miljković, i Lekićevu, Jovićevićevu, Uzelac...“

„Nije podnosiла nijednu osobu svog pola mlađu od šezdeset godina. Moj ukus je potpuno drugačiji. Pa, ipak, ono što je Goca uradila u televizijskom novinarstvu prošlog veka, niko ne može da joj oduzme. Čak i kad bi hteo. Edit Pjaf ostaje Pjaf.“

(„Dosije o medijima“, NUNS, decembar 2004)

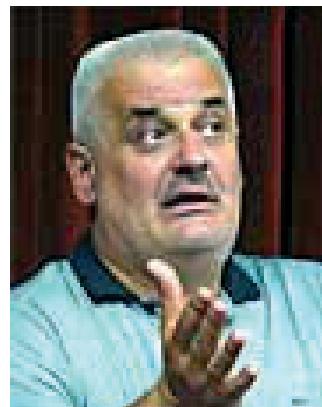
... javni linč Zorana Đindjića

„Ako Zoran Đindjić preživi Srbija neće.“

(„Nacional“, 1. februar 2003)

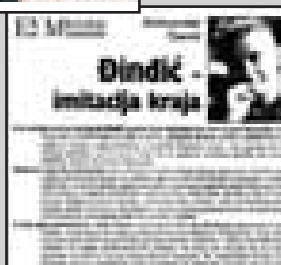
„Mali Sloba“, „vođa krupnog kapitala“, „vlasnik privatne vlade“, Legijin dužnik, prijatelj mafijaša, čovek koji naređuje koga treba likvidirati, lažov, prevarant – ovo su samo neke od optužbi koje je Tijanić pripisivao Zoranu Đindjiću.

U vreme borbe opozicije da sruši režim Slobodana Miloševića, posebno krajem 1999. godine, Aleksandar Tijanić upravo Đindjića označava kao glavnog krivca za neuspeh opozicije.

Svojim pisanjem, on se aktivno uključuje u stvaranje podela unutar Demokratske stranke i razbijanje jedne od najvećih opozicionih stranaka. Od trenutka kada je postao savetnik predsednika SRJ Vojislava Koštunice, Tijanić se jedino i isključivo bavio lansiranjem lažnih optužbi, kreiranjem afera, klevetanjem premijera. Naročito nakon neuspelnog pokušaja da postane direktor kuće „Politika“ i realizuje svoje karijerističke ambicije, Tijanić opsensivno napada Đindjića i demonstrira znake gotovo patološke mržnje prema pokojnom premijeru. Analiza pisanja medija o Zoranu Đindjiću (u periodu dok je bio predsednik vlade), načinjena nakon ubistva, pokazala je da je javna kriminalizacija premijera doprinela stvaranju atmosfere linča. Aleksandar Tijanić je prednjačio u satanizaciji premijera. Napadi na Đindjića dostigli su kulminaciju pred samom ubistvom premijera, kada Tijanić sa pozicije savetnika za medije predsednika SRJ Vojislava Koštunice daje intervju novini („Identitet“) koja je zabranjena tokom vanrednog stanja, zbog učešća kapitala pripadnika mafijaškog „zemunskog klana“ u vlasničkoj strukturi ovog lista.

Posle ubistva premijera, Aleksandar Tijanić u kolumni koju je pisao za nedeljnik NIN, nastavlja kriminalizaciju Zorana Đindjića i lansira teoriju prema kojoj je premijer ubijen jer je „nešto dugovao“ mafiji. Takođe, on u svojim tekstovima pokušava da kriminalizuje saradnike pokojnog premijera, dovede ih u vezu sa ubistvom Zorana Đindjića i označi kao saučesnike u ovom zločinu opstruišući na taj način proces suđenja pred Specijalnim sudom.

„Ima teorija prema kojima je Đindjić postao tako slabašan pa mora dvaput da prođe istim putem ne bi li ostavio vidljivu senku.“

(Đindjić – imitacija kraja, „Gradjanin“, 1997)

„Da se Đindjić sa svojom Ružicom potapao uz 'Titanik' kao Di Kaprio i ona debela devojka, i da je ostalo jedno mesto na priručnom splavu, lider demokrata bi pokazao svu svoju nesebičnost: udavio bi Ružicu! Ali ne pre nego joj objasni da to čini jer, i pored najbolje volje, nema snage da Srbiju liši sebe!“

(Titanik Đindjić, „Dnevni telegraf“, 1998)

„Takav pojedinac koji ne zna nijednu pesmu – bio je isteran iz svih horova komunističke Jugoslavije; koji očajno priča viceve bez poente; emotivno zakržljao kao žena koja radije menja stan nego život; lišen bilo kakve topline u javnim nastupima, robotizovan u televizijskim debatama, neosetljiv kao kicoš koji svojim cipelama daje imena od milja – ne može biti loš čovek.“

(*Titanik Đindjić, „Dnevni telegraf“, 1998*)

„....Odlazak iz Beograda tokom rata, bez obzira na realnu opasnost sa zemlje, birači mu nisu oprostili; stranci smatraju da ih je obmanuo pričama o demonstracijama koje će rasti brzinom od pola miliona građana nedjeljno; sponzori počinju da gundaju što po novac dolazi sam; stranački aparat osjeća nesigurnost i zbog pada rejtinga želi da mu vidi leđa; нико из opozicije ne želi savez sa njim – ni Vuk ni Koštunica i tako je, na prelasku u sljedeći Milenijum, Zoran opkoljen sa svih strana.“

„Ako ne pobijedi sopstvenu sujetu, rđav karakter, prirodnu hladnoću i osvetoljubivost, ostaće zapamćen samo kao prva žrtva koja je radeći Slobi o glavi, ostala bez svoje.“

(*„Nezavisne novine“, 26. decembar 1999*)

„....Ovde više nema vremena za popravne ispite, niti za naciju, niti za opoziciju, niti za ambicioznog Zorana. **Neka sam izabere: hoće li da bude Sloba ili Zoran?**“

(*Hoće li Đindjić da bude Sloba, „Blic News“, 28. jun 2000.*)

„....Zorana, sposobnog, žednog moći i gladnog vlasti...“

„....U državi gde **hiperaktivni Mali Slobi** ima glavnu reč – javni poslovi i dalje će se voditi u ličnu korist: mediji će služiti samo da njegovo mišljenje propovednički pretvaraju u verovanje...“

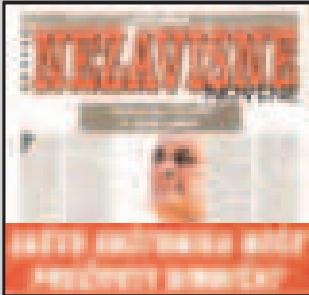
„....Đindjić već pravi medijski, finansijski i policijski sistem kojim opkoljava principijelnog Koštunicu...“

„....Ako Đindjić uradi samo ono za šta je sposoban i samo ono na šta je spremjan, Srbiji nema spaša!“

(*Koštunica protiv Đindjića: što pre to bolje, „Nezavisne novine“, 27. oktobar 2000*)

... javni linč Zorana Đindjića

„...Ne odvaja se od Legije, koji predvodi crvene beretke, sprijateljio se sa dve hm – poslovne grupacije koje proizvode pacijente za traumatološku kliniku ili kapelu...“

„Đindjić je maestralno uspeo da sakrije takvu poentu, nametnuo druge teme i do statusa najmoćnijeg čoveka Jugoslavije, kancelara Srbije i vlasnika privatne vlade došao sa pozicije nejneomiljenijeg političara Jugoslavije.“

(Zašto Koštunica neće preživeti Đindjića,
„Nezavisne novine“, 24. novembar 2000)

„....Koštunica smatra da je parlament katedrala“. „Đindjić ga smatra kazinom.“

The New York Times

(Rivalstvo između Đindjića i Koštunice razbiće DOS u narednih godinu dana, „Njujork tajms“, 4. decembar 2000)

„Valjda ovaj neće da ubija. Valjda!“

(„Nezavisne novine“, 22. decembar 2000)

„Đindjićeva olovka je vrednija nego Koštuničin automobil.“

(Izjava Aleksandra Tijanića za „Čikago Tribjun“, 14. januar 2001)

„Nikada se nijedan čovek sa manje podrške (javnog mnjenja) nije dočepao većeg komada vlasti kao sadašnji premijer Srbije Đindjić.“

(Podgorička revija „Istok“, 22. maj 2001)

„Đindjić je kao gas. On se širi... Gde god postoji pukotina, on uđe u tu pukotinu. Gde god postoji neko ko nije otporan na gas on ga zadavi.“

(Tribina DSS-a u Subotici, 31. avgust 2001)

„Tužiću ga zbog staljinizma, pokušaja zastrašivanja, gušenja javne reči u Srbiji, unošenja ličnih elemenata uvođenje državnih poslova, pritisaka na državnu bezbednost, policiju i sudstvo.

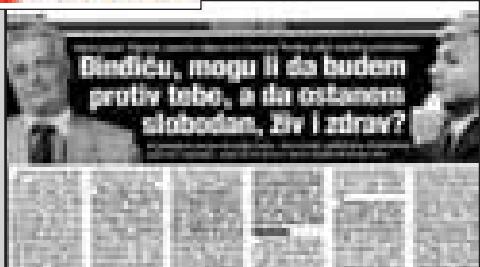
Tužiću ga za klevetu, nipodaštavanje pravosudnih, službenih institucija i policije, za izricanje javnih presuda bez dokaza i sudskog postupka, za organizovanje lične hajke na mene uz pomoć DS i zvaničnih saopštenja, za zloupotrebe Saveta za državnu bezbednost i pokušaj konstruisanja kriminalne afere koja ne postoji.“

(„Blic“, 30. januar 2002)

javni linč Zorana Đindjića ...

Nacional

„Ono što je premijer srpske vlade sebi dozvolio u ova dva dana učinio je najpre jedan Nemac s paralelnim brčićima, zatim jedan Gružjac sa horizontalnim brčinama i sada, pola veka docnije, bezbrki Đindjić.“

„Šta je njegov plan: da zamoli neke svoje prijatelje da me ubiju ili da naredi nekim državnim službenicima da me drže u zatvoru s izmišljenim optužbama da bi mi se posle pola godine izvinili.“

(„Nacional“, 30. januar 2002)

„Kad bi ti, Đindjiću, zbilja voleo Srbiju i Srbe, izabrao bi drugu zemlju da u njoj budeš premijer! Mogu li to da mu kažem – a da budem slobodan i da budem živ?“

(„Nacional“, 5. mart 2002)

Tine i nekonečnovlad.

Tako će otkrivljeni Đindjić naučiti da demokratski nastav političkog integratora čini poštovanje. Koja od ove dve reči - integrator i poštovanje - kod predsednika srpske vlade izaziva epilepsiju? Da zavrem u ovom nedostojnom debatnom u vremenu slike i herce obaveštih

„Koja od ove dve reči – integritet i poštovanje – kod predsednika srpske vlade izaziva epilepsiju?“

(„Nacional“, 6. mart 2002)

„Pa ja sam vam rekao da je premijer sam posle oktobra objavio da je četvrtog uveče zvao kumove najvećih mafijaških grupa i tražio od njih neutralnost u sukobu opozicije i Miloševića. Premijer dakle zna njihove telefone, imena i napravio je neku vrstu dušničko-poverilačkog odnosa. Da li je dostavio javnom tužilcu ta imena i telefone? Da li je parlamentu objasnio kakva je obećanja i obaveze dao za neutralnost tih grupa? Nije. Da li je tužilac po službenoj dužnosti tražio od njega izjavu. Nije.“

(„ID“, 17. jul 2002)

Nacional

„...Đindjić, po svom mentalnom sklopu, najviše liči na Slobu. Đindjić je od DOS napravio privatnu firmu za poliranje nameštaja na Titaniku, istovremeno usmeravajući srpski brod ka santi. Razdvajanje takvog DOS, odmicanje Košturnice od dedinjskog Đindjića...“

„Ali, najgore tek dolazi: on će braniti svoju vlast po svaku cenu.“

(„Nacional“, 29. avgust 2002)

... javni linč Zorana Đindjića

„Ko ide na rukoljub mafijašima, ko prodaje lažne lekove bolesnim Srbima, ko lepi lažne akcizne markice na lažne cigarete, ko preti Divcu i Partizanu, kome košarkaši odbijaju poklonjenje, kome zvižde na vaterpolu, koncertu ili košarci, **ko reketira po Jugoslaviji, ko ubija po Srbiji, kome ništa ne znače masovna samoubistva čitavih porodica, ko rastura parlament, ko se izruguje legalizmu...**“

(„Nacional“, 20. septembar 2002)

„U srpskoj istoriji nikada nijedan vladar nije za kraće vreme toliko učinio za dobar, bogat život sebi i svojim 'dvorskim damama' a toliko malo za građane i Srbiju. Đindjić nije, niti će ikada biti, državnik: on je vođa krupnog kapitala, šef nove srpske elite, kazna Srbima zbog Miloševića i prvi evropski premijer koji je priznao da poznaje ili sreće većinu lidera ovdašnje mafije. Premijer ni u pokojnom DOS-u nema pristalica, sve su to uglavnom, samo njegove mušterije. Njegova novogodišnja putovanja, najpre u Abu Dabi, sada u Brazil, ne mogu drugačije da razumem no da lično bira mesto budućeg stalnog boravka.“

(„Nacional“, 31. decembar – 2. januar 2003)

„Između dva stroja pretrčava jedni premijer (zato je toliko oslabio); jednome kao da je dužan, drugome kao da je nemoćan da pomogne. Svaka vlada i svaki premijer imaju kriminal kakav zaslužuju“.

(Vlast ima kriminal kakav zaslužuje, „Nacional“, 30. januar 2003)

„Drugim rečima, ako Kiza (Zoran Đindjić – prim. autora) preživi, Srbija neće. Jednostavna formula.“

(Čime je Labus oprao premijera Đindjića, „Nacional“, 1/2. februar 2003)

„...Jer je Đindjićeva lična sudska postala limitirajući faktor bilo kakve stvarne demokratske dorade ove nesrećne države.“

Daj krv premijeru

„Premijer je jedini čovek koji javno priznaje da je 4. oktobra zvao nekoliko mafijaških šefova da bi sa njima dogovorio neutralnost u sukobu protiv Miloševića. On je to javno rekao 5. oktobra. **Kakve je on obaveze preuzeo u odnosu na njih? Da li je obaveze ispunio ili je ostao dužan, pa se zato boji?** To niko ne zna.“

(Daj krv premijeru, „Nacional“, 8. februar 2003)

„Ako je Srbima uzeo novac, ako im je oteo medije, ako Koštunici, kad se god zagrlio sa Đindjićem, nešto fali, jednom Maršlćanin, onda novčanik, ustav, pa poslanici, zatim glasovi, parlament, DOS, država – red je, vala, da nam uzme i po malo krvi. Koliko pozajemo premijera, neće to biti mnogo. Po kilo-dva.“

(*Daj krv premijeru, „Nacional“, 8. februar 2003*)

„...Jer je Đindjićeva lična sudbina postala limitirajući faktor bilo kakve stvarne demokratske dorade ove nesrećne države.“

„Ništa u Srbiji njemu nije skupo, ništa nije dragoceno, ništa nije sigurno ...svoje trenutne saveznike tretira kao Drakula svoje prijatelje: obojica uzimaju danak u krvi.“

„Premijer je jedini čovek koji javno priznaje da je 4. oktobra zvao nekoliko mafijskih šefova da bi sa njima dogovorio neutralnost u sukobu protiv Miloševića. On je to javno rekao 5. oktobra. Kakve je on obaveze preuzeo u odnosu na njih? Da li je obaveze ispunio ili je ostao dužan, pa se zato boji?“

(*„Identitet“, 28. januar 2003*)

Šta su Srbi oprostili Đindjiću, šta Legija nije

„Iznad Srbije, bio je samo Đindjić. Iznad njega, Legija... Sudar dvojice ljudi u čamcu, ubedjenih da upravljaju okeanom; sraz njihovog mentaliteta sviklog na carstvo absolutne slobode, licencirani da krše i pravila koja su sami uspostavili; izuzeti od zakona, normi, prava, običaja.“

„...Anvers i revers politike koja je uništila Srbiju i unizila Srbe – jedan kao sadržaj, drugi kao njen kontekst – razoren su od igre koju su verovali da vode. ...Jedan mrtav, drugi prognan iz života.“

„U kakvom su zapravo srodstvu Legija i Đindjić? Zašto će, ma koliko bili različiti, u mitologiju ući kao tandem? S licima anđela, u ostatku reptili. Čamđija koji preko Hada prevozi mrtve i vlasnik trajekta. Jedan naučen da je cilj sve što se kreće. Drugi, znajući cenu svačega, nije priznavao cenu ičega.“

(*„Šta su Srbi oprostili Đindjiću, šta Legija nije, „NIN“, 28. avgust 2003*)

Šta su naslednici nisu preživeli Đindjića

„Kad se jednog dana, neki budući režim obračuna sa ostacima slobizma, moraće da poništi i sistem koji je navodno došao iza njega. Tek tada možemo pravedno da saberemo šta je Đindjić učinio Srbiji.“

(*„Zašto naslednici nisu preživeli Đindjića, „NIN“, 18. septembar 2003*)

НИН

Зашто наследници нису надржавали Томића

„Šta je Đindjić Srbiji, kad njegov najuži krug, njegov trust osoba koje su pokvarenje nego što je to moguće slučajno, nije politički preživeo pola godine? Da li je u martu Đindjić samo pogoden a da stvarno umre tek kad se Srbija odrekla njegovih ljudi? Njegovog izbora. Njihove strategije pretvorene u dogmu. Njihovog licemerja oličenog u državi koja je radila u korist nekolicine.“

(„NIN“, 18. septembar 2003)

„Slobot i Đindjić konačno su mrtvi. Svako na svoj način. Ali njihovi sistemi, slobizam i dosizam, kremirani su istovremeno, u istoj peći. Dve Srbije, različite u parolama, a zasnovane na strahu kao osnovnom principu; dvojica sultana, sa istovetnim polugama moći; razbaštinjeni su o jednom trošku.

Nikad niko više neće biti veći od Srbije. Moćniji od zakona. Neće gospodariti sudbinama i imovinama ljudi. Neće u svom buđelaru držati naše pare. Neće nas oslepeti i onemeti. Neće biti lažni bog. Neće nas hipnotisati preko kukavnih medija.“

(Srpski kraj 20. veka, „NIN“, 5. februar 2004)

НИН

Бандит – Србин pred smrт

„Šta bi rekao na fakat da je istorija napravila pun trogodišnji krug, usmrtivši samo njega. Je li Đindjića streljao takav istorijski meandar. Ili je bilo nužno da nestane, da zaokret Srbije postane moguć.

Za mene, Đindjić je bio tipičan Srbin. Mada svi misle – i on – da nije. Uveren kako je najpametniji na svetu. Bez prijatelja. Nije se držao obećanja.

Živeo je preko sopstvenih mogućnosti. Bio je sebičan. Lagao je i kad nije morao.

Družio se sa sumnjivim svetom. Izdali su ga kumovi. Ubijen. Mrtav je optužen od najbližih da su sve radili po njegovim nalozima...“

(Đindjić, Srbin pred smrт, „NIN“, 4. mart 2004)

„Đindjić i Legija proizvod su istovetne matrice za štancovanje ovovremenih heroja. ... Cinični politički kalkulator i hladni životni amputator.

Moć proistekla iz straha, moć istočena iz smrti. Obojica sa svešću da neće trati večno. Ni to što rade. Ni oni sami.“

(Šta su Srbi oprostili Đindjiću, šta Legija nije, „NIN“, 28. avgust 2003)

Nakon dve godine od ubistva Zorana Đindjića, posle hiljada izjava, tekstova, lažnih optužbi, kleveta putem kojih je Aleksandar Tijanić punih deset godina sprovodio medijski linč nad pokojnim premijerom, decembra 2004. godine u emisiji „Insajder“ Tijanić izjavljuje:

„Na jednom prijemu dvojice patrijarha, Vasiljenskog i Pavla, prvi put posle mnogo godina, prošlo je godinu dana i nešto od ubistva Đindjića, sreo sam se oči u oči sa Ružicom Đindjić (supruga ubijenog premijera Zorana Đindjića – prim. autora). Nismo znali šta da radimo, 200 ljudi je u sali i sudarili smo se i stojimo. Ona mi je prva rekla – da se zagrlimo, Tijaniću, i zagrlili smo se. Ja sam posle toga napustio prijem, prosto mi nije bilo dobro. Samo sam je pitao – jel' treba nešto da ti kažem, ona je rekla – ne, sve znam. Ovo pričam neovlašćeno, ali je video 200 ljudi, ovo pričam iz jednog jedinog razloga – neću dozvoliti da skotovi koji su prodali svog šefa, koji su direktno odgovorni za njegovo ubistvo, to ubistvo ni na koji način pripisuju meni. To neću dozvoliti dok sam živ, zato pričam ovo.“

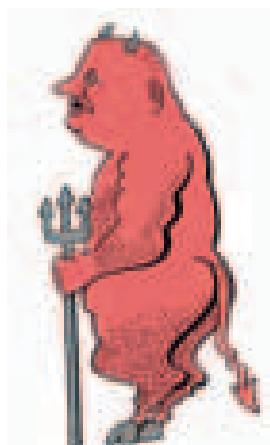
(B92, decembar, 2004)

Proslava 15 godina od osnivanja Demokratske stranke – 3. februar 2005.
AT je bio posebno uvažen gost novog rukovodstva DS-a (na slici AT pored
predsednika Demokratske stranke Borisa Tadića)

Proslava 15 godina od osnivanja Demokratske stranke – 3. februar 2005. (na slici AT u razgovoru sa suprugom ubijenog premijera Zorana Đindjića)

Iako se ova publikacija nije prvenstveno bavila proklamovanim legalizmom i njegovim nepoštovanjem od vlade Vojislava Košturnice, smatramo da ukazivanje na okolnosti pod kojima je AT imenovan kao novi generalni direktor, ni manje ni više nego „nacionalne mreže evropske Srbije“, govore često mnogo više čak i od samih citata, o tome ko je i šta je on, kao i koja je njegova uloga.

Naglašavamo da citati koji su objavljeni u ovoj publikaciji nisu izvučeni iz konteksta, nego su samo bleda slika onoga što predstavlja celinu njegovih nastupa i izjava. Neminovan je zaključak da sve ono što je AT radio i govorio ne da nije preporuka za AT, nego predstavlja apsolutnu smetnju za obavljanje tako odgovorne funkcije kao što je direktor nacionalnog servisa.

AT ne bi bio imenovan na mesto generalnog direktora RTS-a da je Vlada poštovala važeći Zakon o radiodifuziji. Ne samo zato što prema tom Zakonu generalnog direktora RTS-a imenuje Upravni odbor RTS-a, koga opet prethodno imenuje Radiodifuzni savet, nego pre svega zbog toga što bi generalni direktor, da se poštovao Zakon, odnose u oblasti radiodifuzije morao da zasniva, između ostalog, na načelima:

- *slobode, profesionalizma i nezavisnosti radiodifuznih javnih glasila, kao garancije ukupnog razvoja demokratije i društvene harmonije („Novinari misle da su golubovi, da mogu da s.ru po svakome!“, AT ministar za informacije u Vladi Mirka Marjanovića),*
- *zabrane svakog oblika cenzure ili uticaja na rad radiodifuznih javnih glasila, čime se garantuje njihova nezavisnost, nezavisnost njihovih redakcija i novinara („Beograd još uvek ima najveću medijsku slobodu među svim državama bivše Jugoslavije...“, AT o slobodi medija pod Miloševićem 30. maja 1996. Za vreme mandata AT kao ministra informacija u Vladi Mirka Marjanovića, pokrenuto je više postupaka protiv nezavisnih medija, ugušene su i jedine dve nezavisne radio stanice u Beogradu, Radio Index, Radio B92, zatvoreni radio Smederevo i list „Novi Pančevac“),*
- *pune afirmacije građanskih prava i sloboda, a posebno slobode izražavanja i pluralizma mišljenja („Vi ste, u odnosu na nekadašnje srpsko novinarstvo, nepismena, gnjecava gomila. Vama ne treba ni*

gramatika, ni obavezna lektira. Vi ste groblje jedne profesije bez obeležja...“, AT savetnik za medije predsednika SRJ Vojislava Košturnice 28. februara 2002. godine),

● *primene međunarodno priznatih normi i principa koji se odnose na oblast radiodifuzije, a naročito na poštovanje ljudskih prava u ovoj oblasti („Žena treba da izgleda kao šarplaninac sa urođenom bundom, krupna, dresirana, sa ogrlicom oko vrata i da laje samo kad joj neko tuđi priđe...“, „...Ženama se sviđa da među Zubima, kao gospodare njegove sudbine, drže naš ponos...“, „...Žene propagiraju pušenje i reklamiraju ga od usta do usta zato što njime ukidaju penetraciju, poslednji čin, ikonu i simbol muške premoći nad tim stvorenjima...“, „...Doduše tačno je da sam od nekih kurvi napravio kolumnistkinje. I obrnuto...“, AT Miloševićev ex-ministar, savetnik Vojislava Košturnice za medije, novinar, direktor RTS-a o ženama).*

Sledeće pitanje koje smo postavili jeste da li je AT podoban da bude direktor radio-difuznog servisa, koji se po zakonu bavi „...proizvodnjom, kupovinom, obradom i emitovanjem informativnih, obrazovnih, kulturno-umetničkih, dečijih, zabavnih, sportskih i drugih radio i televizijskih programa“ („...Pušenje se u Srbiji tako odomačilo da je dobilo zvaničnu formu nevinog seksa. U školama, kažu matori istraživači drkadžije, i u nižim razredima osnovne, deca primenjuju taj oblik neverbalne komunikacije... Danas, klinci i žene na to gledaju kao na nešto jedva više od poljubaca. Felacio, smatraju sveštenici i vernici tog oblika seksa, više ne predstavlja intimnost, prevaru, nevernost, zabranu, uvod, spojl Ništa...“, AT Miloševićev ex-ministar, savetnik Vojislava Košturnice za medije, novinar, direktor RTS-a). Izgleda da je svaki odgovor suvišan.

Opet pitanje, ali i odgovor koji se nalazi u ovoj „zbirci izabranih dela“ AT: da li je AT kvalifikovan da kao generalni direktor RTS-a obezbeđuje ispunjenje opštih obaveza emitera koji su prilikom emitovanja programa dužni da poštuju sledeće standarde u odnosu na sadržaj programa:

● *da primenjuju svetske i nacionalne standarde, obezbede proizvodnju i emitovanje kvalitetnog programa, kako sa tehničkog stanovišta, tako i sa stanovišta sadržaja programa („...Velika zasluga srpskih medija jeste u tome što su u borbi za stvaranje srpskog javnog mnjenja koje je počelo da*

postoji, upotrebili tabloide. Ja im skidam kapu jer su obavili posao koji ozbiljni mediji nisu umeli da obave ove tri godine...”, AT Miloševićev ex-ministar, savetnik Vojislava Koštunice za medije, novinar, direktor RTS-a),

- da obezbede slobodno, potpuno i blagovremeno informisanje građana (Gordana Suša glavni i odgovorni urednik informativnog programa RTS, 12. novembra 2004. godine, podnosi ostavku, prethodno AT smenjuje i otpušta Sušinog zamenika Gorana Gmitrića. U profesionalnim krugovima Gmitrićeva smena je tumačena kao Tijanićev pokušaj da ukloni one urednike koji su se protivili političkoj propagandi u korist DSS-a, na nacionalnoj televiziji),
- da prenesu važna saopštenja hitne prirode koja se odnose na ugroženost života, zdravlja, bezbednosti ili imovine (npr. izveštavanje RTS-a o: pogibiji vojnika na Topčideru, „atentatu“ na predsednika Borisa Tadića, izveštavanje o suđenjima pred Haškim tribunalom, vojsci, prečutkivanje bitnih informacija, odnosno njihovo amortizovanje),

● da doprinose podizanju opšteg kulturnog i saznanjnog nivoa građana („...Kako izgleda Srbija bez Srba. Samo gomila srećnih, debelih, nedepiliranih Srpskih. Beznadežno više otvorene dole nego u glavi...“, AT Miloševićev ex-ministar, savetnik Vojislava Koštunice za medije, novinar, direktor RTS-a),

● da ne emituju programe čiji sadržaji mogu da škode fizičkom, mentalnom ili moralnom razvoju dece i omladine, kao i da takve programe jasno označe, a ukoliko ih emituju da to čine samo između 24 i 6 časova (npr. pojavljivanje i izjave Brane Crnčevića, Radoša Ljušića, Đoka Kesića i sl. u zabavno-političkim emisijama),

● da ne emituju programe koji sadrže pornografiju ili čiji sadržaji ističu i podržavaju nasilje, narkomaniju ili druge vidove kriminalnog ponašanja, kao i programe koji zloupotrebljavaju lakovernost gledalaca ili slušalaca („...Postoje ljudi, stvarni ovdašnji likovi, koje mučim, odsecam im uši, nos, lomim prste, tučem, šibam do krvi, drobim kosti. Uživam u njihovom strahu. Naslađujem civiljenjem...“ AT, Miloševićev ex-ministar, savetnik Vojislava Koštunice za medije, novinar, direktor RTS-a),

- da strane programe namenjene deci predškolskog uzrasta emituju sinhronizovane na srpski jezik ili jezike nacionalnih i etničkih zajednica (AT u svojim tekstovima građane Srbije oslovljava isključivo sa „Srbi“ jasno i protivustavno stavljajući svima na znanje da je srpski identitet jedini etnički identitet koji on priznaje, aludirajući da je termin građani za njega znak slabosti Srba – „... da je svevišnji hteo da živimo mirno, nikada ne bi napravio Albance“).

Sasvim je iluzorno postaviti pitanje da li takav čovek može da ostvari opšti interes, odnosno da li je on sposoban da kao generalni direktor RTS-a obezbedi da se u programima koji se proizvode i emituju u okviru javnog radiodifuznog servisa obezbedi raznovrsnost i izbalansiranost (međusobna usklađenost ili usaglašenost) sadržaja kojima se podržavaju demokratske vrednosti savremenog društva, a naročito poštovanje ljudskih prava i kulturnog, nacionalnog, etničkog i političkog pluralizma ideja i mišljenja kako je predviđeno u Zakonu o radiodifuziji.

Nije problem samo program koji se emituje pod rukovodstvom AT, već pre svega njegova javna biografija koja nije sporna samo zbog toga što „nije pristojno“, nego zbog sistema njegovih izjava i postupaka koji očigledno ima definisan cilj. Taj cilj je ostao ogoljen kada je ubijen premijer Đindjić. Ostao je zamagljen kada su u pitanju njegove kolege Slavko Čuruvija i Željko Kopanja jer, po sopstvenom predanju, „večita žrtva svih režima“ uvek izade kao pobednik, a njegove kolege, prijatelji i saradnici su ili ubijeni ili su stradali.

Zato tražimo odgovor od nadležnih državnih organa:

– Kako AT može da ispunjava obaveze u odnosu na programske sadržaje u ostvarivanju opšteg interesa? (Zakon: „...obezbedi da programi koji se proizvode i emituju, a posebno programi informativnog sadržaja, budu zaštićeni od bilo kakvog uticaja vlasti, političkih organizacija ili centara ekonomске moći... obezbedi odgovarajuće vreme za emitovanje sadržaja vezanih za delovanje udruženja građana i nevladinih organizacija, kao i verskih zajednica na području na kome se program emituje.“)

– Kako će AT da poštuje posebne obaveze pri proizvodnji i emitovanju informativnog programa?

(„Nosioci javnog radiodifuznog servisa su dužni da pri proizvodnji i emitovanju informativnih programa poštuju princip nepristrasnosti i objektivnosti u tretiraju različitih političkih interesa i različitih subjekata, da se zalažu za slobodu i pluralizam izražavanja javnog mišljenja, kao i da spreče bilo kakav oblik rasne, verske, nacionalne, etničke ili druge netrpeljivosti ili mržnje, ili netrpeljivosti u pogledu seksualne opredeljenosti.“)

- Da li je AT formirao Programske odbore, što je zakonska obaveza?
- Da li je generalni direktor AT sa ovako ispoljenim stavovima sposoban da:
 - zastupa i predstavlja radiodifuznu ustanovu Srbije?
 - organizuje i upravlja procesom rada i vodi poslovanje ustanove?
 - obezbeđuje zakonitost rada i poslovanja?

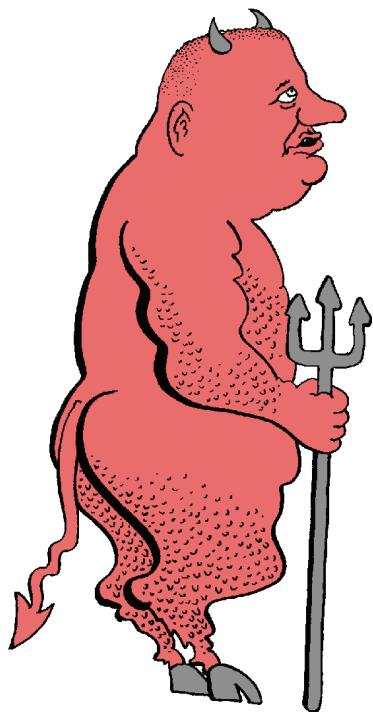
- izvršava odluke Upravnog odbora?
- razmatra preporuke Programskog odbora...?

– Da li AT ispunjava osnovne uslove za izbor generalnog direktora? (*„...imenuje se iz reda novinara i afirmisanih stručnjaka za medije, menadžment, pravo i finansije, kao i drugih uglednih ličnosti.“*)

– Da li na čelu javnog servisa RTS-a može da bude čovek koji nema minimalno fakultetsko obrazovanje i znanje bar jednog jezika?

– Da li čovek koji je sebe proglašio Robinom Hudom u odnosu na međunarodnu zajednicu, baveći se piraterijom (zbog čega se i danas vode sporovi za naknadu štete), zavređuje takav položaj?

Zato pozivamo odgovorne da razreše AT u najhitnjem roku, da se izvine građanima Srbije i da državni tužilac postupi po zakonu.

Napomena: U izradi ove publikacije uglavnom su korišćene izjave i tekstovi AT objavljeni u štampanim medijima. Njegovi mnogobrojni javni nastupi u elektronskim medijima nisu obuhvaćeni ovom publikacijom. Video materijal se trenutno nalazi u fazi obrade i biće objavljen u nekom od narednih dopunjениh izdanja ove publikacije.

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

007:929 Tijanić A. (045/046)
323.2(497.11)“1976 / 2004”(045 / 046)

TIJANIĆ, Aleksandar
Slučaj službenika Aleksandra Tijanića. –
Beograd : Komitet pravnika za ljudska prava
(YUCOM), 2005 (Beograd : Grafonin). – 204
str.: ilustr.; 24 cm. – (Edicija Javni
dosije – protiv zaborava; sv. 1)

Tiraž 1.000.

ISBN 86–83209–15–6

a) Tijanić, Aleksandar (1949–)
b)Srbija – Političke prilike
COBISS . SR – ID 120397580

